FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

30 EKİM 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 613 * FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

SEVGİLİ OKURLARIMIZ

Giderek artan maliyetler sonucu KARA MURAT'ın fiyatını 50 liraya çıkarmak mecburiyetinde kaldık. Bu şartlar içersinde sayın okurlarımızın bizi anlayışla karşılayacağını ümit ediyoruz. Saygılarımızla.

Armağan yağmuru

Bisikletler, El telsizleri
Fotoğraf makineleri, Agrandizörler

Geniş bilgi 2'nci sayfada

KARA MURAT 'dan armağan yağmuru

2 ADET BİSİKLET: Dünyaca ünlü ESKA Çekoslavak bisikletleri. Sağlam, güvenli ve dayanıklı. Ful aksesuar.

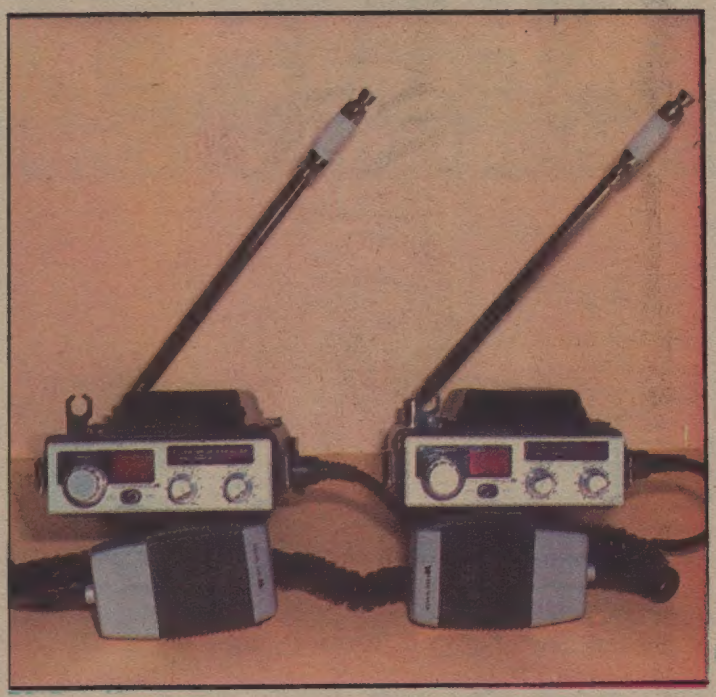

2 ADET EL TELSİZİ: Günümüzün en modern iletişim aracı. 40 kanallı. 40 kilometre konuşma alanı olan, net sesli bu el telsizleri MİDLAND marka.

10 ADET FOTOĞRAF MAKİNESİ: Bunların 5 tanesi POLAROİD flaşı ve bir kaset filmiyle birlikte. Resmi çektiğin anda pırıl pırıl renkli fotoğraf anında çıkar makinadan. Ayrıca 36 pozluk **5 fotoğraf makinası daha..** Ve **2 ADET AGRANDİZÖR:** Kendi karanlık odanı yap. Çektiğin fotoğrafı ister büyült ister küçült.

2 Bisiklet 2 El telsizi 5 Fotoğraf makinesi 5 Polaroid fotoğraf makinesi 2 Agrandizör

Nasıl katılacaksınız?

Bu güzel armağanlardan birine sahip olabilmeniz için yapacağınız iş **gayet basit.**

Gelecek sayımızdan itibaren **4 hafta süre ile her sayımızda 1 kupon yayınlayacağız.** Bu kuponları kesip saklayacaksınız. **Kupon yayını bittikten sonra kesip biriktirdiğiniz 4 kuponu adresimize göndereceksiniz.**

İştirakçiler arasında **noterin** yapacağı **çekilişte** kazanan **talihli okurlarımız** belli olacak.

Ayrı ayrı zarflara konmuş **her 4 kupon bir fazla şans** kapısıdır.

İLK KUPON GELECEK SAYIDA

KARA MURAT Dergisi ÇARŞAMBA günleri çıkar

KARA MURAT ——— Bu sayıda başladık ——— İNTİKAM GÜNÜ

Kara Murat'ın içinde bir sızı vardı.

Kalbinde sanki bir yara kanıyordu.

Önündeki mezar taşına bakarak derin düşüncelere daldı.

Sık sık ziyaret ettiği bu mezarda, babası Ömer Bey yatıyordu.

Çocukluk günlerinin sisli anıları hayalinde canlandı.

Ömer Bey yiğit bir akıncıydı.

Onun sonunu hazırlayan kanlı serüven bir ilkbahar sabahı başlamıştı.

Türk akıncıları Bizans kuvvetlerini hallaç pamuğu gibi atıyor, Ömer Bey'in narası yeri göğü inletiyordu:

—Vurun yiğitlerim, vurun!

Düşman dağılmış kaçıyordu.

Ömer Bey bir atmaca gibi saldırdı, kılıçlı kolu havada şimşek gibi bir daire çizdi.

Aynı anda Karlos'un tüyler ürpertici çığlığı duyuldu:

—Ah!...Yandım!..

Türk akıncıları karşısında bozguna uğrayan Bizans kuvvetlerinin komutanı Karlos'un kılıç tutan eli bileğinden koparak bir metre öteye fırladı.

Ömer Bey, kanlı kılıcını Karlos'un gırtlağına dayadı.

Gözleri ölüm korkusuyla dolan Karlos acı içinde yalvardı:

—Allah aşkına vurma! Kıyma bana! Söz, bir daha Türkler'e kılıç çekmeyeceğim!

Ömer Bey kılıcını düşmanının boğazından çekti:

—Bu ders sana yeter!

Sonra, kolu kesik, kanlar içinde yerde yatan düşmanını bırakarak yürüyüp gitti.

Karlos, onun arkasından korkunç bir kinle bakarak dişlerini gıcırdattı:

—Ben sana göstereceğim, pis köpek!

★ ★ ★

Ömer Bey, akıncı arkadaşlarıyla, dolu dizgin çiftliğine doğru yol aldı. Eve yaklaştığında dizginleri çekerek atını durdurdu.

Akıncı Beyi uzun zamandır görmediği yuvasına sevgi dolu gözlerle baktı. Aylardır uzakta olduğu bu cennet yeri özlemişti.

Evin kapısı açıldı. Karısı Bilge ile ikizleri Murat ve Saruhan kapıya çıktılar.

Bilge Hatun bir an atlılara heyecanla baktı. Sonra sevinçle koştu kocasına...

Ömer Bey atından çevik bir hareketle ye-

re atladı. Kadın onun önünde diz çökerek elini öptü.

Ömer Bey, karısını kollarından tutup kaldırdı. Bir an sevgi ve özlemle birbirlerine baktılar.

Bilge Hatun, heyecandan titreyen sesiyle:

—Evine hoş geldin yiğidim, dedi. Gazan mübarek olsun...

Ömer Bey gülümsedi:

—Sağol kadınım...

Küçük Murat ile, ikiz kardeşi Saruhan, annelerinin arkasından koşup gelmişler, eteklerini çekiştirip durmaktaydılar.

İkisi de birbirine o kadar benziyordu ki, herkes onları ayırt etmekte güçlük çekiyordu

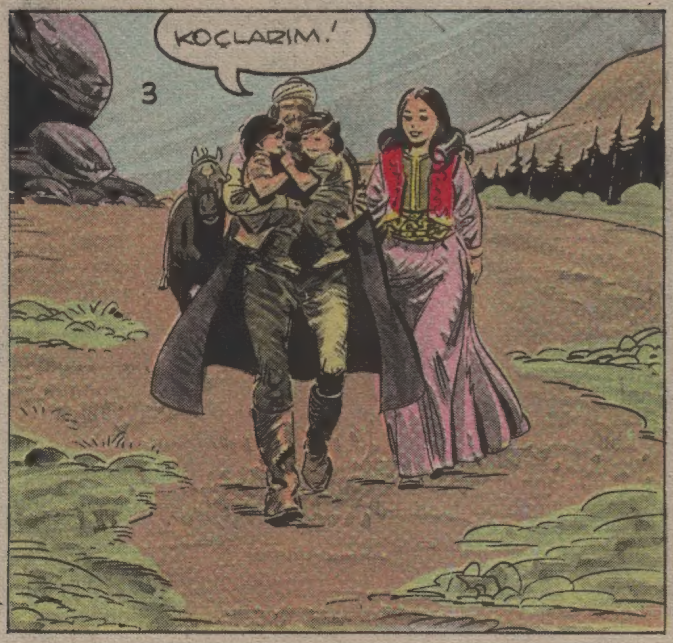

Bazen, annelerinin bile onları karıştırdığı oluyordu...

Ömer Bey çocukları görünce şefkatle:

—Oğullarım büyümüşler! dedi.

Akıncı Beyi, ikisini birden kaldırıp bağrına bastı. Onları özlemle koklayarak:

—Aslanlarım benim..Koçlarım! diye mırıldanıp evine doğru yürüdü.

Geride, atların yanında kalan akıncı yiğitler, onlara duygulanarak sevgiyle bakıyorlardı...

★ ★ ★

Bir kolu kesik olan Karlos, sol elinde tuttuğu kılıcını çekmiş, intikam yemini ediyordu

Asilzadeler, onun yeminini hep birlikte izlemekteydi. Karlos büyük bir kinle ant içti.

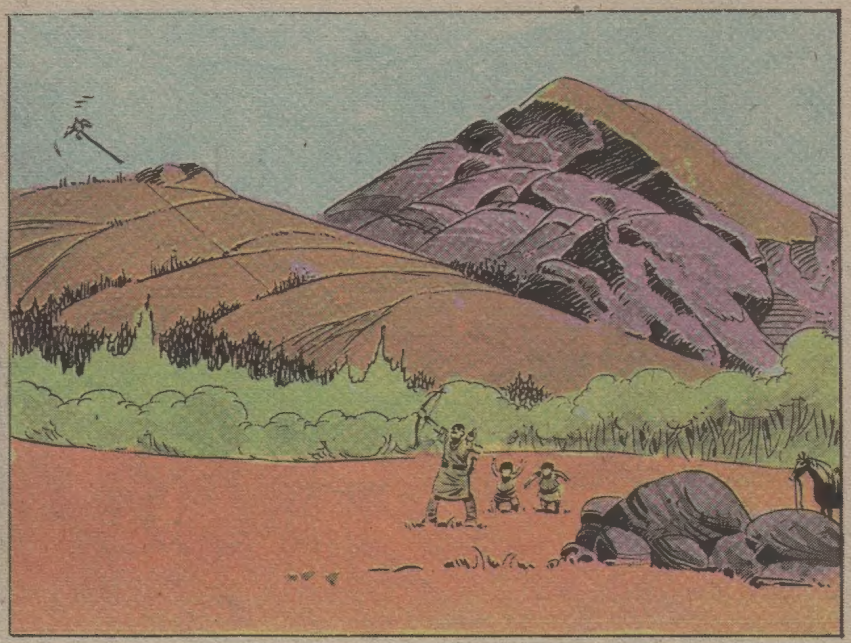

—Bir kola karşı bin kol keseceğim! Bir Hıristiyan'a karşı bin Müslüman'ı gebertece-ğim. Yeryüzünde bir tek Türk kalmayıncaya kadar savaşacağım! Hepsini öldüreceğim!

Karlos'un yüzü kinle gerilmişti, bakışlarından ölüm kıvılcımları fışkırıyordu sanki..

★ ★ ★

Ömer bey, çocukları Murat ve Saruhan'la ava çıkmıştı.

İki çocuk, babalarını hayranlıkla izliyordu. Yanlarında tepeden tırnağa silahlı iki at uşağı vardı.

Ömer Bey, ilerledi ve bir an durdu. Okunu yaya yerleştirdi ve uçmakta olan bir kuşu vurarak yere düşürdü.

Çocuklar sevinçle haykırdılar:

İNTİKAM GÜNÜ

—Yaşa baba!..Dünyanın en keskin nişancısısın sen...

Küçük Murat, hızla koşarak kuşun düştüğü yere gitti.

Bu sırada Ömer Bey bir ok daha çekip küçük Saruhan'a dönerek seslendi:

—Kardeşin nerede?

—Kuşu almaya gitti baba...

Ömer Bey gülümseyerek havada yeni bir kuş aradı, yayı gerdi, nişan aldı, ama oku atamadı..

Bir ok vınlayarak gelip Ömer Bey'in kalbine saplandı.

—Aaaah! Yandım!

Sonra bir ok yağmuru başladı ve en az on ok, peşpeşe, havada ıslığa benzer tiz bir ses çıkararak uçup Ömer Bey'in göğsüne saplandı.

Çalıların arasında düşen kuşu alarak dönmekte olan küçük Murat olduğu yerde çakıldı kaldı. Gözleri, gördüğü facianın dehşetiyle büyümüştü.

Göğsüne saplanan oklara rağmen bir süre ayakta kalan Ömer Bey iki büklüm olarak çimenlerin üzerine yıkıldı. Ölürken gözlerinde derin bir hüzün belirdi.Öldüğüne değil, düşürüldüğü kalleşçe tuzağa yanıyordu sanki..

İki at uşağı, beylerini korumak için hızla atıldılar ama artık çok geç kalmışlardı.

Babasının ölümünü derin bir acı içinde gören küçük Saruhan tüyler ürpertici bir çığlık attı:

—Baba! Babacığım!

Ömer Bey'e bu kanlı tuzağı hazırlayan Tek Kollu Karlos kin dolu bir sesle haykırdı:

—Çocuğu yakalayın!

Küçük Saruhan çığlıklar atıyordu:

—Baba! Babacığım!

Karlos ve adamları, Ömer Bey'in iki adamını birkaç dakika içinde paramparça ettiler.

Fedakar uşaklar cansız yere yuvarlanırken, Karlos kandan kıpkırmızı olan kılıcıyla Küçük Saruhan'ı gösterdi:

—Çocuğu tutun!

Adamlar onu kıskıvrak yakalarken talihsiz yavru:

—Dokunmayın bana!..Bırakın!..Yetiş babacığım!..Yetiş! diye bağırıyor, çırpınıyordu.

Karlos ve adamları, atlarına binerek çocukla beraber dört nala uzaklaştılar.

Çalıların arkasında duran Küçük Murat donmuş kalmıştı sanki...

Babasının ölümünü ve ikiz kardeşinin kaçırılışını dehşet içinde seyrederken bütün vücudu ürperiyor, her yanı yaprak gibi titriyordu.

★ ★ ★

Hazin bir cenaze töreni olmuştu...

Kahramanlar kahramanı Ömer Bey'in toprağa verilişi tüm akıncıların gözlerini yaşartmış, kalplerini dağlamıştı.

Şimdi, taze mezarın başına çökmüş olan ana ile oğul dua ediyorlar, Ömer Beyin ruhuna fatiha okuyorlardı.

Bilge Hatun, ağlamaktan kıpkırmızı kesilen yaşlı gözleriyle oğluna dönerek onu yemin ettirdi:

İNTİKAM GÜNÜ

—Baban yiğit bir erkekti Murat'ım...Kalleşçe öldürdüler Ömer Beyimi. Kardeşini de kaçırdılar..O da yok artık..Sen babandan tek yadigarsın bana..

Dertli kadının gözlerinden yaşlar sicim gibi akıyordu. Hıçkıran sesiyle devam etti:

—İçindeki intikam ateşi hiç sönmemeli Murat'ım..Günü gelince babanın kılıcını kuşanıp öç yolunda baş koyacaksın.Yemin et oğlum..

Küçük Murat, kısık dişlerinin arasından sonsuz bir nefretle mırıldandı:

—Yemin ederim anne...Yemin ederim babamın öcünü alacağım!

★ ★ ★

Kaçırılan küçük Saruhan, çevresine ürkek gözlerle bakıyordu.

Akıl almaz zenginlikteki eşyalarla ve kristal avizelerle süslü Bizans sarayının görkemli salonunu, ülkenin önde gelen asilzadeleri doldurmuştu.

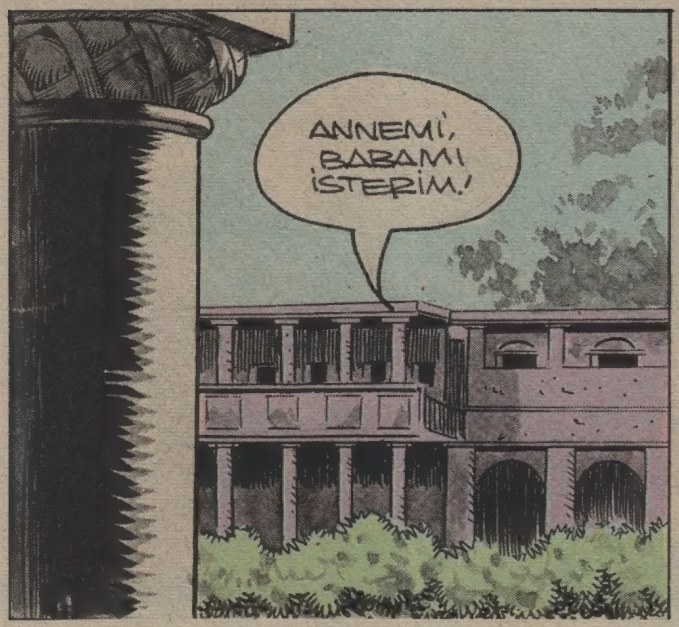

Şaşkınlık ve çaresizlik içinde sızlanan küçük Saruhan çevresinde hep düşman yüzler görüyor, asık suratlı şövalyelere bakarken korkuyla titriyordu.

Ağlamamak için kendisini güç tutan çocuk, acı bir sesle inledi:

—Babam nerede? Annemi, babamı isterim ben..

Karlos'un bakışlarından düşmanca kıvılcımlar fışkırdı. Yüzü kin ve nefretle gerilmişti. Sert bir sesle homurdandı:

—Anan, baban yok senin...Vatanın burası artık...

—Hayır! Bırakın beni!..Evime dönmek istiyorum..

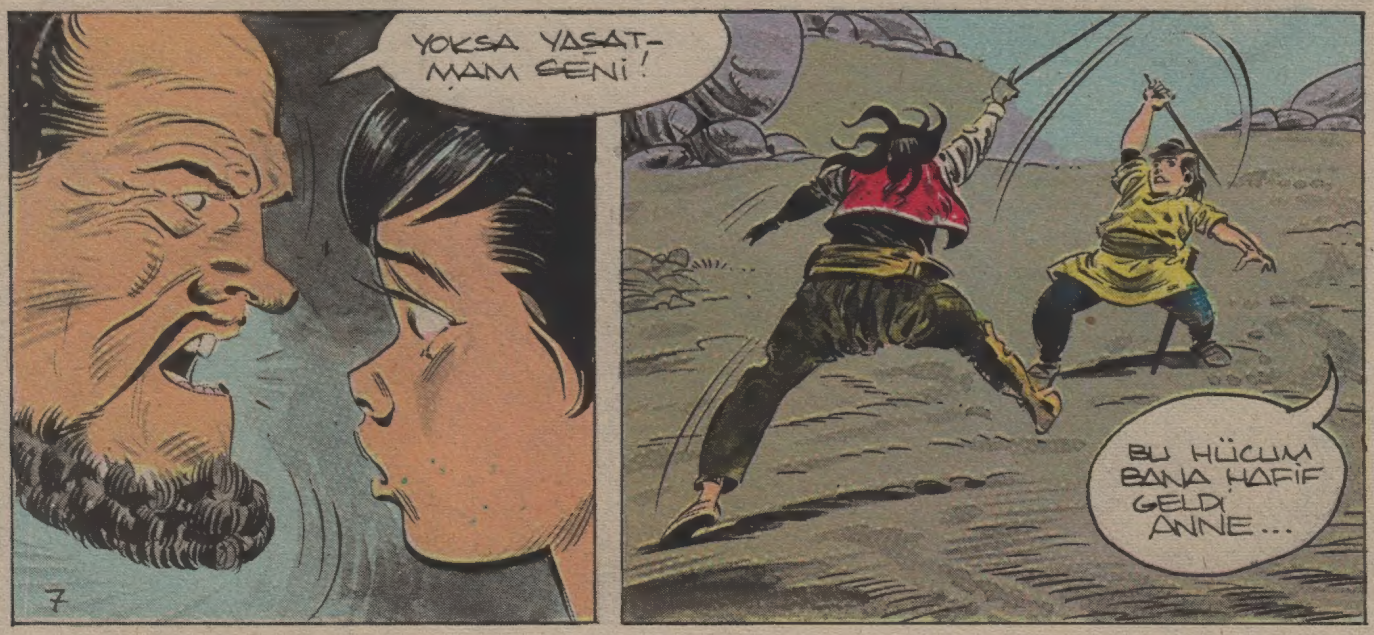

Karlos, kaşlarını çatarak gürledi:

—İnat etme çocuk!..Evin de, vatanın da burası..Ben ne dersem onu yapacaksın, anladın mı? Yoksa yaşatmam seni...

★ ★ ★

Bilge Hatun alnında boncuk boncuk biriken terleri elinin tersiyle silerek Kara Murat'a sevgiyle baktı:

—Evet..İyi bir silahşör olacaksın yavrum. Ama daha çok çalışman gerek. Haydi, kolla kendini...

Bilge Hatun elindeki kılıcı kaldırarak küçük Murat'ın üzerine atıldı. Aradan geçen iki yıl içinde iyice büyüyüp serpilmiş olan Kara Murat, çevik bir hareketle geriye sıçrayıp kılıcı havada çeldi...

—Bu hücumun bana hafif geldi anne.

Ana-oğul, her gün saatlerce çalışıyorlardı. Kara Murat'ı yenilmez bir silahşör olarak yetiştirmeyi aklına koyan kadın aynı anda çocuğa sönmeyen kinini aşılamaya çalışıyordu:

—Babanın intikamını almak için güçlü olmalısın yavrum. Daha güçlü...Baban serhat boylarında nice kahramanlık destanları yarattı. Sen de onun gibi yiğit olmalısın..Babana yaraşır bir evlat olmalısın..Bunun için gece-gündüz çalışacağız...

★ ★ ★

Aynı günlerde Karlos da, küçük Saruhan'a kılıç dersleri veriyor, ona sönmeyen kinini aşılıyordu..

Saruhan da büyüyüp serpilmişti. Tıpkı Kara Murat'a benziyordu. Onun gibi çevik, onun gibi atılgandı.

Çocuğun mükemmel bir silahşör olacağı anlaşılıyordu. Karlos memnun ve mutluydu. Kılıçları havada kıvılcımlar çıkararak çarpışırken bağırdı:

—Osmanlıyı yenmek için ondan daha güçlü, ondan daha hızlı olmalısın. Sen, Hıristiyanlığın intikam kılıcı olacaksın. Oluk gibi Müslüman kanı akıtacaksın Mark..Oluk gibi.

Karlos, Saruhan'a Mark adını takmış, bu adı ona benimsetmek için her gün yüzlerce defa tekrarlamıştı.

Çocuk, artık bu ada alışmıştı. Kendini Mark olarak biliyor, bu ismi seviyordu.

★ ★ ★

Yıllar böyle geçti...Kara Murat büyümüş, aslan gibi bir delikanlı olmuştu. İnce, uzun bir yapısı, geniş ve sağlam omuzları vardı.

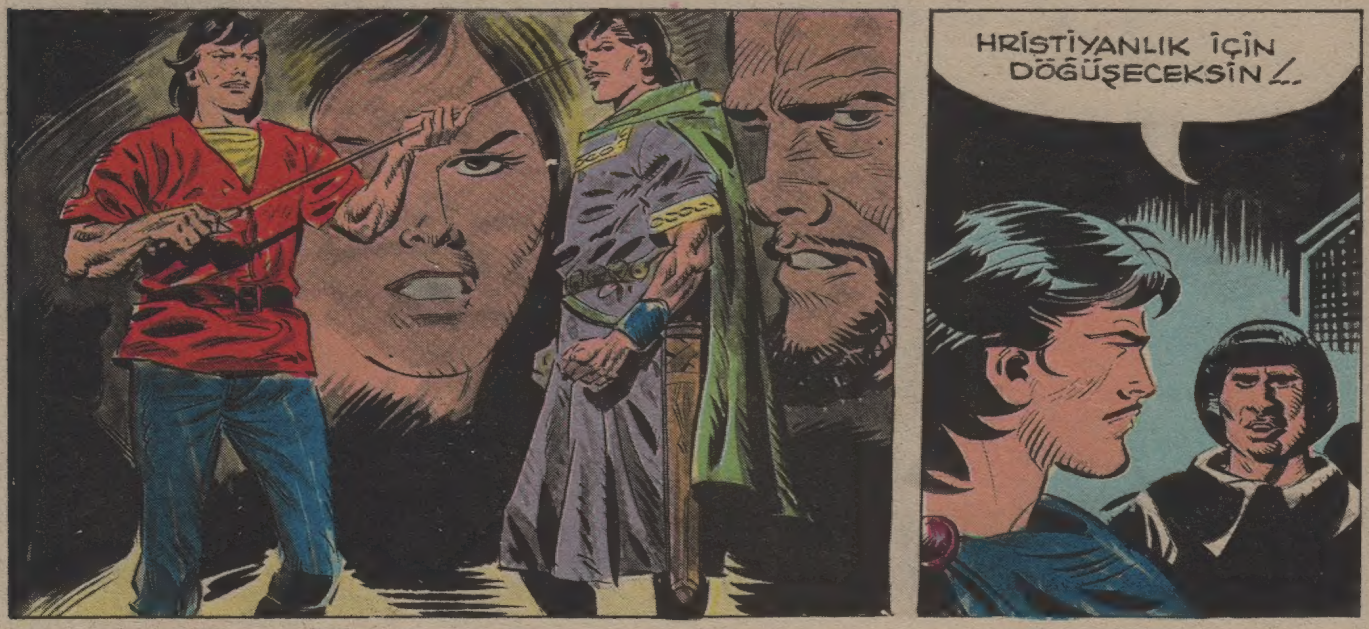

Adaleli kollarından kuvvet fışkırıyor, iri, siyah gözlerinin bakışı, genç kızların kalplerini titretiyordu.

Saruhan da tıpkı Kara Murat'ın eşiydi.. Onun gibi cesur, yiğit bir genç olmuştu.. Ama bir fark vardı. Kara Murat'ın camide tek başına çöküp, ellerini açarak babasının ruhu için Tanrı'ya dua ettiği günlerde Saruhan, Hıristiyan gençlerinin arasında kiliseye gidiyordu.

Papaz, elinde haç taşıyan Saruhan'ı kutlayarak yüksek sesle konuştu:

—Mark, sen bundan sonra İsa'nın emrindesin. Hıristiyanlık için dövüşeceksin. Üstün yetenekleri ve olağanüstü gücünü kutsul dinimiz için kullanacaksın.

Papaz, bir din adamından beklenmeyen bir hırçınlıkla devam etti. Sesi kin doluydu:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

6 KASIM 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 615 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Armağan yağmuru

İLK KUPON 2'nci sayfada

KARA MURAT

Bu armağanlar sizin olacak

2 ADET BİSİKLET: Dünyaca ünlü **ESKA** marka Çekoslavak bisikletleri. Sağlam, güvenli ve dayanıklı. Ful aksesuar.

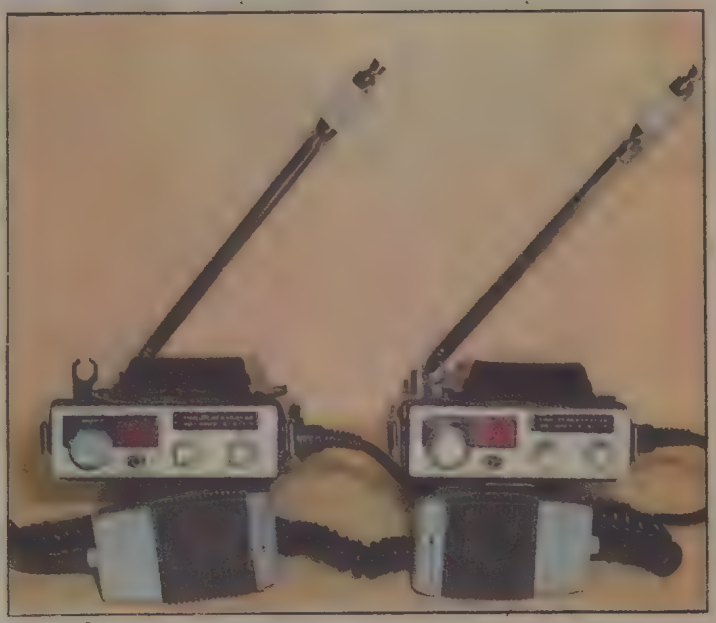

2 ADET EL TELSİZİ: Günümüzün en modern iletişim aracı. 40 kanallı. 40 kilometre konuşma alanı olan, net sesli bu el telsizleri MİDLAND marka.

10 ADET FOTOĞRAF MAKİNESİ: Bunların **5** tanesi **POLAROİD** flaşı ve bir kaset filmiyle birlikte. Resmi çektiğin anda pırıl pırıl renkli fotoğraf anında çıkar makinadan. Ayrıca 36 pozluk **5 fotoğraf makinası daha..** Ve **2 ADET AĞRANDİZÖR:** Kendi karanlık odanı yap. Çektiğin fotoğrafı ister büyült ister küçült.

2 Bisiklet, 2 El telsizi, 5 Fotoğraf makinesi 5 Polaroid Fotoğraf makinesi, 2 Agrandizör

Nasıl katılacaksınız?

Bu güzel armağanlardan birine sahip olabilmeniz için yapacağınız iş **gayet basit.** Bu kayımızdan başlayarak **4 hafta süre ile 4 adet ARMAĞAN KUPONU** yayınlayacağız. Bu kuponları **kesip** saklayacaksınız.

Sadece 4 kupon

Kupon yayını bittikten sonra, biriktirdiğiniz bu **4 ARMAĞAN KUPONU**'nu adresimize göndereceksiniz. İştirakçiler arasında **noterin** yapacağı çekilişte **armağan kazanan talihli** okurlarımız belli olacak.

Ayrı ayrı zarflara konarak gönderilecek her **4 ARMAĞAN KUPONU** şansınıza şans katacaktır. Şansınız bol olsun..

İŞTE İLK KUPON

KARA MURAT

ARMAĞAN YAĞMURU

KAZANMAK İÇİN

ÇARŞAMBA günleri KARA MURAT almayı unutmayın

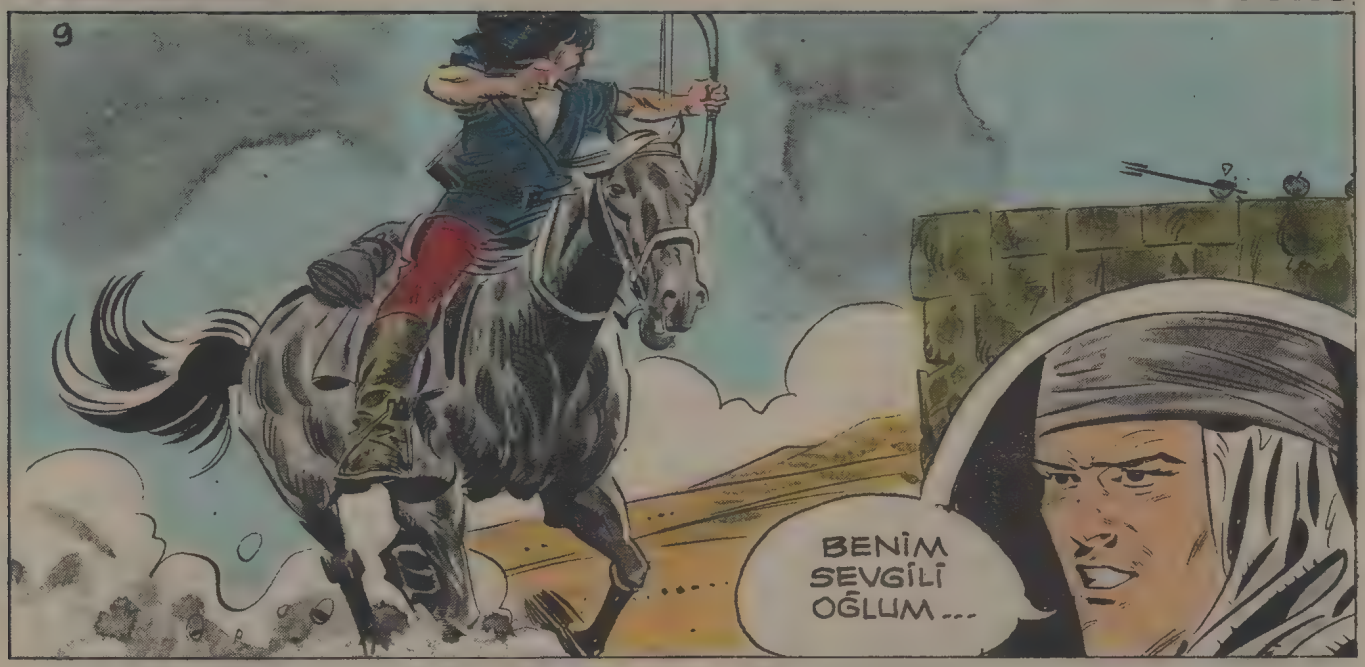

—Unutma...Türkler en büyük düşmanımızdır. Nerede bir Türk görürsen kafasını ezeceksin. Dinimiz senden büyük hizmetler bekliyor oğlum...

★ ★ ★

Bahar gelmiş, kırlar yeşilliklere bürünmüştü.

Dört nala uçarcasına giden atının üstünden yayını gererek arka arkaya ok atan Kara Murat, hedefleri tam ortasında vuruyordu...

Hedefler, bir duvarın üstüne sıra ile dizilmiş elmalardı...

Okun saplandığı her elma duvarın üzerinden fırlıyor, parçaları havaya dağılıyordu.

Artık yaşlanmış, saçları ağarmış olan Bilge Hatun, oğlunu uzaktan gururla seyrediyor, gözlerinden ona doğru bir sevgi seli akıyordu:

—Yaşa Kara Murat!...Yaşa oğlum!...Babanın katillerini de böyle vuracaksın yavrum..

Kadının güzel yüzünde mutlu bir ifade vardı. İntikam gününün yaklaştığını seziyor, kalbi derin bir heyecanla sarsılıyordu.

★ ★ ★

Karlos bir güvercin uçurdu..Sonra bir güvercin ve bir güvercin daha bıraktı kafesten..

Üç güvercin telaşlı kanat çırpışlarıyla havada uçarken, peşpeşe üç vınlama duyuldu ve üç ok güvercinlere saplanarak onları yere düşürdü..

Karlos sevinçle ellerini çırparak haykırdı:

—Yaşa Mark...Yaşa benim aslanım. Sen

Avrupa'nın en keskin nişancısısın.

Mark'ın dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi:

—Türkleri de böyle avlayacağım..Elimden kurtulamayacaklar..Hepsini gebertece-ğim!..

Karlos, uğursuz bir kahkaha attı:

—Bundan hiç şüphem yok Mark..Senin karşında hiçbir Türk duramaz...Onlara kan kusturacağına eminim...

—Ben görevimi yapacağım...

★ ★ ★

Bilge Hatun uzun yılların yükü altında ezilmiş gibiydi..Artık kendini yaşlı hissediyordu. Bütün gençliğini, oğlunun iyi bir silahşör olması için çalışmakla geçirmişti.

Yorgun, fakat mutluydu..Kara Murat gibi bir oğul, her anaya nasip olmazdı. Ah ne olurdu öteki yavrusu Saruhan da bu günlere gelebilseydi!..

Kaçırılan talihsiz yavrusu şu anda neredeydi? Yaşıyor muydu acaba? Bilge Hatun, onu düşündükçe, kalbinin derinliklerinde gizli bir yaranın kanadığını hissediyordu.

İçindeki sızıyı bastırarak, yıllar önce şehit olan kocası Ömer Bey'in kılıcını alıp, gözleri yaşararak Kara Murat'a uzattı:

—Al oğul, babanın kılıcı!..Onu şerefle taşı..Gün intikam günüdür!..

Kara Murat, uzun, enli kılıcı aldı, derin bir sevgiyle öpüp başına koyduktan sonra beline taktı.

İNTİKAM GÜNÜ

Babasının kılıcını taşımak ona heyecan vermiş, göğsü gururla kabarmıştı:

—Merak etme ana. Bu kılıcın hakkını vereceğim..

Bilge Hatun hıçkırmamak için kendisini güç tuttu..Aradan geçen uzun yıllar bile acısını hafifletmemişti..Hala, Ömer Bey'in kalleşçe şehit edildiği o günü yaşıyor gibiydi..

—Sırtın yere gelmesin oğul...Yolun ışık, bahtın açık olsun..Babanın kanını yerde bırakma..

★ ★ ★

Mark adını alan Saruhan, tam bir Hıristiyan şövalyesi gibi yetiştirilmişti. Her pazar kiliseye gidiyor, Tanrı'nın kendisiyle beraber olması için dua ediyordu.

O gün, Büyük Rahip, önünde diz çöken Mark'ın üzerine kutsal su serperek:

—Seni takdis ediyorum Şövalye Mark, dedi. Bundan sonra bütün Hıristiyanların duaları seninle beraber olacak.

Mark doğruldu. Gözleri garip bir ışıkla parlıyor gibiydi. Gür sesi, kilisenin kubbesinde yankılandı:

—Muhterem peder..Bundan böyle kılıcım kilisenin emrinde olacak. İsa'nın açtığı kutsal yolda kanımın son damlasına kadar savaşacağıma yemin ederim.

Mark bunları söylerken, kenardan onu seyretmekte olan Karlos'un yüzünde uğursuz bir ifade belidi, şeytanca sırıtarak:

—Türkleri kendi evlatlarına vurdurmak ne büyük zevk! diye söylendi.

Fatih Sultan Mehmet karşısında dimdik duran Kara Murat'a sevgiyle baktı.

Vezirler, paşalar, akıncı beyleri bu gencin yaman bir savaş adamı olduğunu padişaha uzun uzun anlatmışlar, Eflak'a yapılan akınlarda gösterdiği kahramanlıkları öve öve bitirememişlerdi.

Fatih, o güne dek pek az kişiye bu kadar yakınlık duymuştu:

—Sen gerçekten yiğit bir gençsin Kara Murat! dedi. Dilersen seni yanıma alayım, çok ilerlersin..Baban gibi bey olursun..

Kara Murat acı acı başını salladı:

—İstemem ulu sultanım. İçimi yakan öyle bir duygu var ki, anlatamam. İzin verin de babamın katillerini bulayım. Hem ben bir akıncıyım. Saray adamı olamam...

—Yani ben savaşçıyım. Savaşanlar sarayda oturmaz demek istiyorsun..Peki biz savaşmıyor muyuz? Biz savaş adamı değil miyiz?

—Siz bütün dünyayla savaşıyor, tüm düşmanlarımızı titretiyorsunuz ulu sultanım. Ben kırlada, dağlarda gezmeye, yıldızların altında yatmaya, sınır boylarında kılıç sallamaya alışmışım. Ben sarayda sıkıntıdan ölürüm. Her zaman kendi başıma buyruk olmalıyım..

Fatih, hafifçe gülümsedi.

—Haklısın Kara Murat..Sen özgürlüğe alışmışsın. Buyruk altında yaşaman zor. Akıncı Ömer beyin aziz hatırası gönlümüzde taptaze yaşıyor. Rahmetli baban serhat boylarında uzun yıllar at koşturmuş, küffara kılıç sallamış, devlete nice hizmetlerde bulunmuştu.

Senden de aynı gayreti bekleriz.

—Sağolun sultanım..Ben bu yola baş koydum. Babamdan geri kalmak istemem..

Kara Murat, başını hafifçe eğerek selam verip, salondan çıktı...Fatih onun arkasından:

—Yaman bir genç..Kafesten kurtulan bir aslan gibi özgürlüğe susamış, kendinden emin, güçlü ve yırtıcı! diye mırıldandı.

* * *

Kalbine ve ruhuna Türk düşmanlığı işlenerek büyütülen Mark'ın en büyük zevki Türk köylerine baskınlar yapmaktı.

Karlos'un çok küçük yaşta kaçırarak bir Hıristiyan şövalyesi gibi yetiştirdiği Mark yenilmez bir silahşör olmuştu.

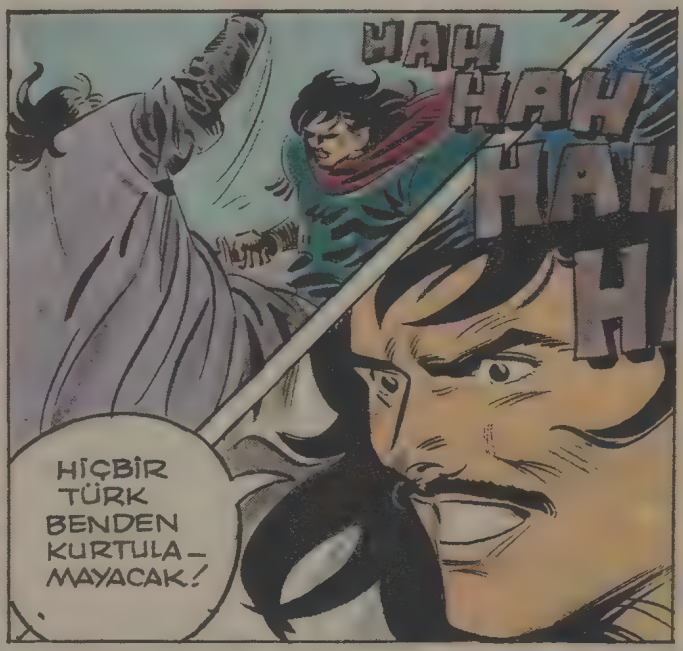

Giydiği simsiyah elbiseler ona korkunç bir görünüş veriyor, Türklere karşı çok vahşi davranıyordu.

Her zaman siyah giysilerle dolaştığı için ona "Kara şövalye" adını takmışlardı.

Acımasız ve zalimdi.

Baskınlarda karşısına çıkan Türkleri, gözünü kırpmadan öldürüyor, kiminin kafasını uçuruyor, kiminin kalbini deliyordu.

Kanlı kılıcıyla can alırken attığı korkunç kahkahalar, duyanların tüylerini ürpertiyordu.

—Hah, hah, ha!...Hiç bir Türk benden kurtulamayacak. Cehennemin öbür ucuna kaçsalar yine kılıcımı enselerinde bulacaklar..

★ ★ ★

Kara Şövalye o gün saraya dönerken çok neşeliydi.

Attılar asma köprüden geçerken, nal sesleri boğuk yankılar yaptı. Askerler yorgun, fakat mutlu görünüyorlardı.

Kara Şövalye, yanı başında at süren Bizanslı subaya gülümseyerek baktı:

—Bugün çok Türk öldürdük, değil mi Niko?

—Evet Şövalye..Sayenizde onlara iyi bir ders verdik...

Sarayın avlusu kalabalıktı. Bizanslı kadınlar çığlık çığlığa bağırarak Kara şövalyeyi alkışlıyor, coşkun bir sevgiyle ona çiçek atıyorlardı.

Çevik bir hareketle atından inen Kara Şövalye, kendisini bekleyen Karlos ile diğer asilzadelere doğru yürüdü:

—Selam Prens Karlos, değerli şövalyeler..

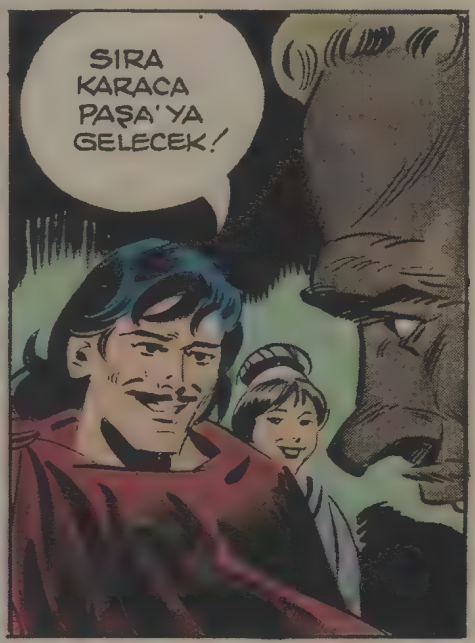

—Selam Kumandan Mark..Hoş geldin..

Karlos'un hain yüzünde mutlu bir ifade vardı..Kesik kolunun intikamını almak için Türklerin başına bela ettiği Mark'la gurur duyuyordu. Gözleri sevinçle parlayarak devam etti:

—Zaferlerin bizi sevindirdi kahraman Mark..Türk köylerine yaptığın baskınlar Rumeli Beylerbeyi Karaca Paşa'yı çılgına çevirmiş...

Kara Şövalye kendinden emin, alaycı bir gülümsemeyle Karlos'un sözünü kesti:

—Sayın Prensim, sıra Karaca Paşa'ya da gelecek.

—Karaca Paşa misilleme olarak her yıl aldıkları vergiyi iki katına çıkardı..

İNTİKAM GÜNÜ

Kara Şövalye'nin gözleri şaşkınlıkla büyüdü, öfkeyle kükredi:

—Neee? Onlara hala haraç mı ödeyeceğiz?

Karlos, sinsi sinsi güldü:

—Onlara öyle ilginç bir süpriz hazırladım ki, eminim bir daha haraca tövbe edecekler..

Prensin bu sözleri üzerine, çevresindeki asilzadeler kahkahalarla gülmeye başladılar.

Hepsi de, gözlerinden yaşlar boşanarak katıla katıla gülüyorlardı.

★ ★ ★

Karaca Paşa sarayındaki büyük salonda iki muhafız arasında oturuyordu. Yüzünde hala derin bir öfkenin izleri vardı. Aklaşan sakallarını elleriyle sıvazlayarak sert bir sesle

sordu:

—Demek Bizanslılar pişman oldu? Yaptıkları bunca kötülükten sonra şimdi af diliyorlar, öyle mi?

Paşa'nın karşısında saygıyla duran Sipahi Beyi, başını sallayarak onayladı:

—Evet efendim..Pişmanlıklarını göstermek için her yıl ödedikleri vergiyi iki katına çıkarmayı kabul ettiler.

—Neredeler şimdi?

—Elçi olarak gelen Prens Karlos ve şövalyeleri dışarıda bekliyor. Vergilerini vermek, hediyelerini sunmak istiyorlar..

—Peki, gelsinler...

Sipahi Beyi saygıyla eğilerek geri geri gidip, huzurdan ayrıldı.

Bizans heyetinin gelişi, sarayda günün konusu olmuştu. Herkes bu zalim insanların nasıl af dileyeceğini merak ediyordu.

Karaca Paşa'nın kızı Zeynep, yanındaki nedimelerine,

—Kafesin arkasından salonu seyredelim, dedi. Şu kan dökücü Bizanslıları görmek istiyorum.

—Ama Paşa babanız belki kızar..

—Hayır, babam bana kızmaz. Haydi, hemen gidelim.

Zeynep çok güzel bir kızdı..Uzun kirpiklerinin gölgelediği iri gözleri her erkeğin kalbini titretiyordu..Küçücük, kalkık burnu ve çilek rengi dudakları ona ayrı bir güzellik veriyordu.

Genç kız, kafesin arkasına yerleştiği an, Bizans heyeti de salona girmiş babasına

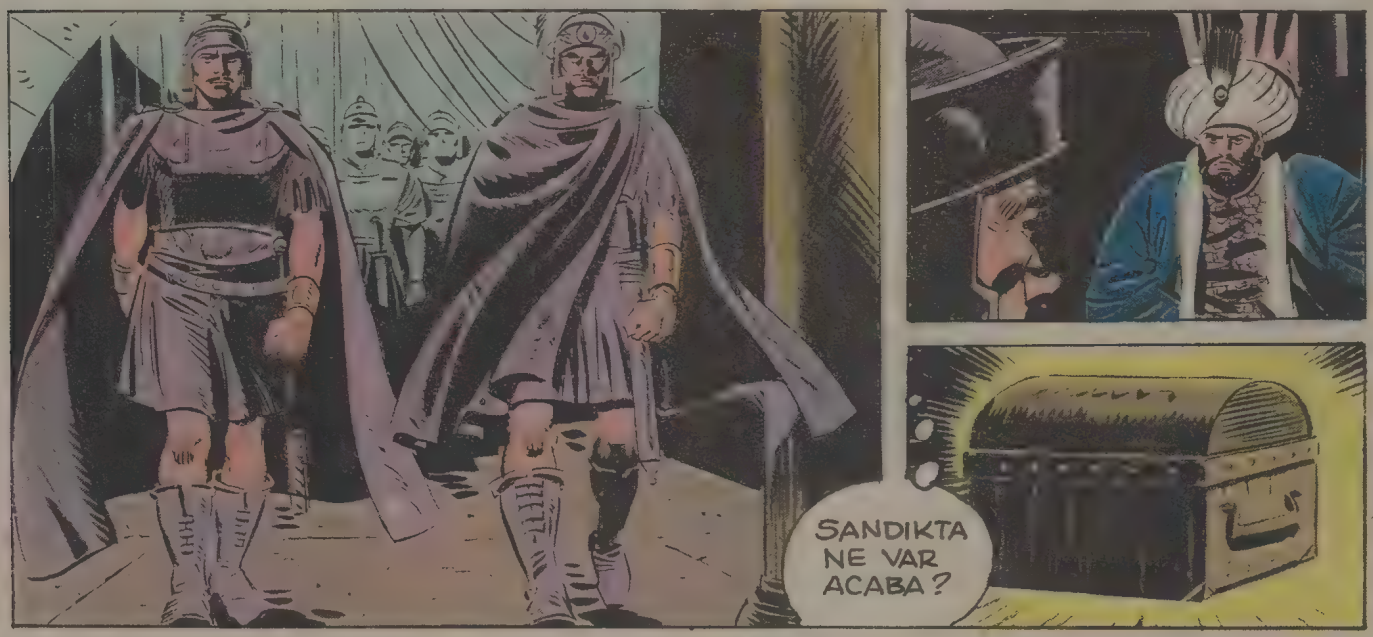

doğru ilerlemeye başlamıştı...

Prens Karlos ile Kara Şövalye Mark en önde yürüyor, onların arkasından gelenler ise büyük ve ağır bir sandık taşıyorlardı..

Karaca Paşa'nın önüne gelince Karlos durdu, saygıyla eğildi. Yüzünde şeytanca bir ifade vardı.

Bizans heyeti de durarak beklemeye başladı.

Mark'ın bir işaretiyle muhafızlar taşıdıkları ağır sandığı yere indirdiler.

Çevrede hafif bir mırıltı dolaştı.

—Sandıkta ne var acaba?

—Değerli hediyelerle dolu sanıyorum.

—Yoksa Karaca Paşa'dan korktukları için Bizans hazinesini mi getirdiler?

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

11 KASIM 1985 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 616 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

KARA MURAT

Bu armağanlar sizin olacak

2 ADET BİSİKLET: Dünyaca ünlü **ESKA** marka Çekoslavak bisikletleri. Sağlam, güvenli ve dayanıklı. Ful aksesuar.

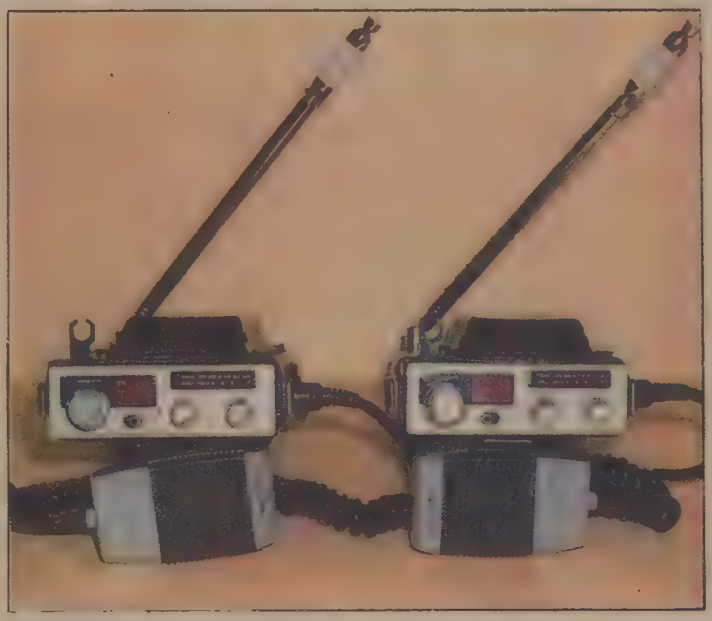

2 ADET EL TELSİZİ: Günümüzün en modern iletişim aracı. 40 kanallı. 40 kilometre konuşma alanı olan, net sesli bu el telsizleri MİDLAND marka.

10 ADET FOTOĞRAF MAKİNESİ: Bunların **5** tanesi **POLAROİD** flaşı ve bir kaset filmiyle birlikte. Resmi çektiğin anda pırıl pırıl renkli fotoğraf anında çıkar makinadan. Ayrıca 36 pozluk **5 fotoğraf makinası daha..** Ve **2 ADET AGRANDİZÖR:** Kendi karanlık odanı yap. Çektiğin fotoğrafı ister büyült ister küçült.

2 Bisiklet, 2 El telsizi, 5 Fotoğraf makinesi 5 Polaroid Fotoğraf makinesi, 2 Agrandizör

Nasıl katılacaksınız?

Bu güzel armağanlardan birine sahip olabilmeniz için yapacağınız iş **gayet basit.** Geçen sayımızda başladığımız **ARMAĞAN YAĞMURU** kuponlarından **4 adedini** kesip, biriktirdikten sonra adresimize göndereceksiniz. Geçen hafta yayınladığımız ilk **ARMAĞAN YAĞMURU** kuponunu kaçıranlar için bu sayıda bir de **YEDEK KUPON** yayınlıyoruz. Eksiğinizi bu **YEDEK KUPON**'la tamamlayabilirsiniz. İştirakçiler arasında **noterin** yapacağı çekilişte **armağan kazanan talihli** okurlarımız belli olacak. **Ayrı ayrı** zarflara konarak gönderilecek her **4 ARMAĞAN KUPONU** şansınıza şans katacaktır. Şansınız bololsun

KARA MURAT
ARMAĞAN YAĞMURU
YEDEK KUPON

KARA MURAT
ARMAĞAN YAĞMURU
Kuponu No.2

Kaçırmamak için

ÇARŞAMBA günleri KARA MURAT **almayı unutmayın**

Karlos, Karaca Paşa'nın huzurunda yeniden eğilerek derin bir reverans yaptı:

—Size sonsuz saygı ve yürekten bağlılığımızı sunarız paşa hazretleri...

Sandığı göstererek sahte bir saygıyla devam etti:

—Yıllık vergimizi ödemekle ve acizane armağanlarımızı sunmakla ayrıca şeref duyarız...

Karaca Paşa kaşlarını çatarak önce Karlos'a, sonra işlemelerle süslü büyük sandığa baktı...

—Ben, vergi iki kat ödensin demiştim.

—İki kat efendimiz... Bakın...

Karlos adamlarına dönerek sandığı açmalarını emretti.

Bizanslı muhafızlar altın bir anahtarla kilidi açıp, sürgüleri çekerek sandığın kapağını kaldırdılar...

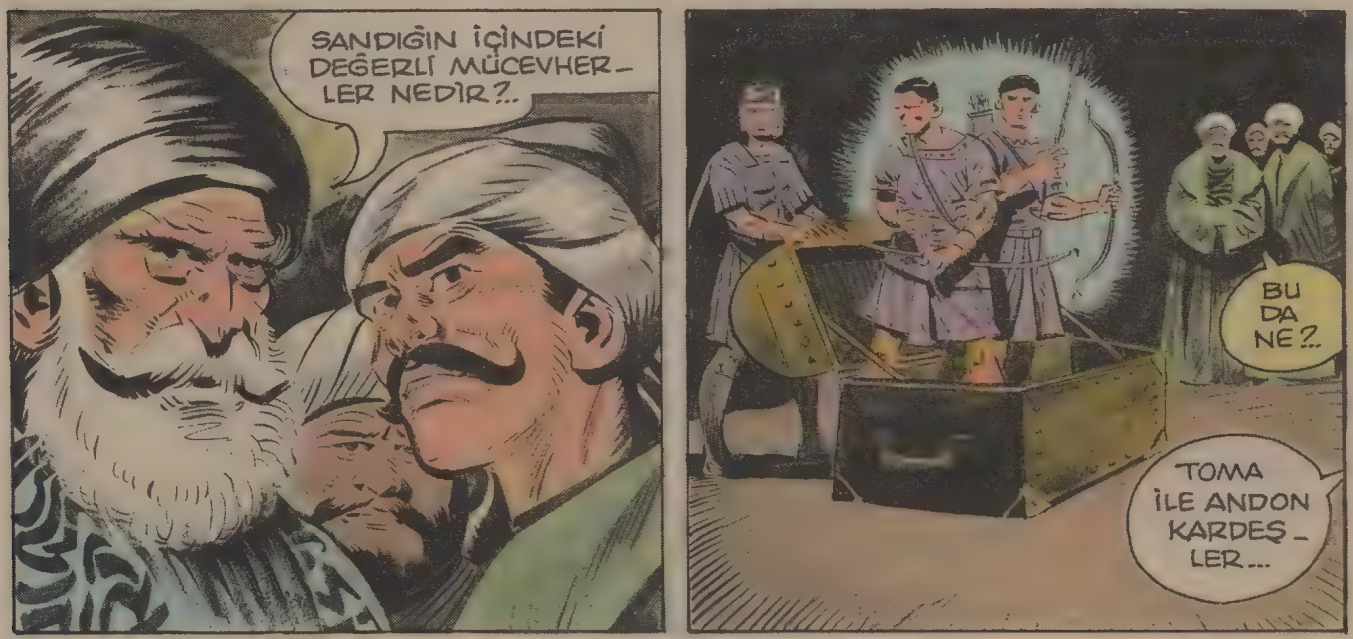

Salondaki herkes gözlerini aynı noktaya dikmişti. Heyecanla, sandığın içindeki değerli mücevherleri, incileri, altın paraları görmeye çalışıyorlardı...

Fakat... Ansızın çok garip bir şey oldu...

Açılan sandıktan, dışarıya iki okçu fırladı...

Toma ile Andon kardeşlerdi bunlar...

Bizans'ın en yaman okçularıydı...

Havada uçan kuşu vururlardı...

Salonda buz gibi bir rüzgar esti...

Herkes dondu kaldı sanki...

Bu ne demek oluyordu?

Kalleş Bizanslılar kendilerine tuzak mı hazırlamışlardı?

Salondaki şaşkınlık devam ederken, Toma ile Andon, gözle takip edilemeyecek bir hızla fırlattıkları oklarla Karaca Paşa'nın iki yanındaki muhafızları vurdular.

Salonu korkunç ölüm çığlıkları kapladı, kanlar içinde kalan muhafızlar cansız yere yuvarlandılar.

Karaca Paşa şaşırmıştı.. Beyler, ağalar komutanlar sapsarı kesilmişlerdi...

Kafesin arkasından salonu seyreden Zeynep ile nedimelerin gözleri iri iri açılmış, dehşet içinde bakıyorlardı. Zeynep ıstırapla bağırdı:

—Babamı öldürecekler!.. Alçaklık bu!

Karlos'un yanında duran Mark salondaki büyük şaşkınlıktan faydalanarak panter gibi atıldı, akıl almaz bir hızla çektiği kılıcını Karaca Paşa'nın boğazına dayayarak hay-

kırdı:

—Kimse yerinden kımıldamasın! Yoksa paşanızı gebertirim!..

İlk şaşkınlıkları geçtikten sonra kılıçlarına sarılarak bizanslıların üzerine atılmaya hazırlanan Türkler bu sözleri duyunca durdular... Karaca Paşa için canlarını verirlerdi.

Nitekim verdiler de.. Kımıldamadan durup ölümü beklediler.

Toma ile Andon sağa sola peş peşe ok yağdırarak korkunç bir katliama başladı, cesetler birbirinin üzerine yığıldı...

Karlos ile diğer şövalyeler de kılıçlarını çekip önlerine geleni biçmeye başlamışlardı...

Zeynep, babasının tehlikede olduğunu görünce, kendini kaybetti. Acı acı haykırarak atılmak istedi:

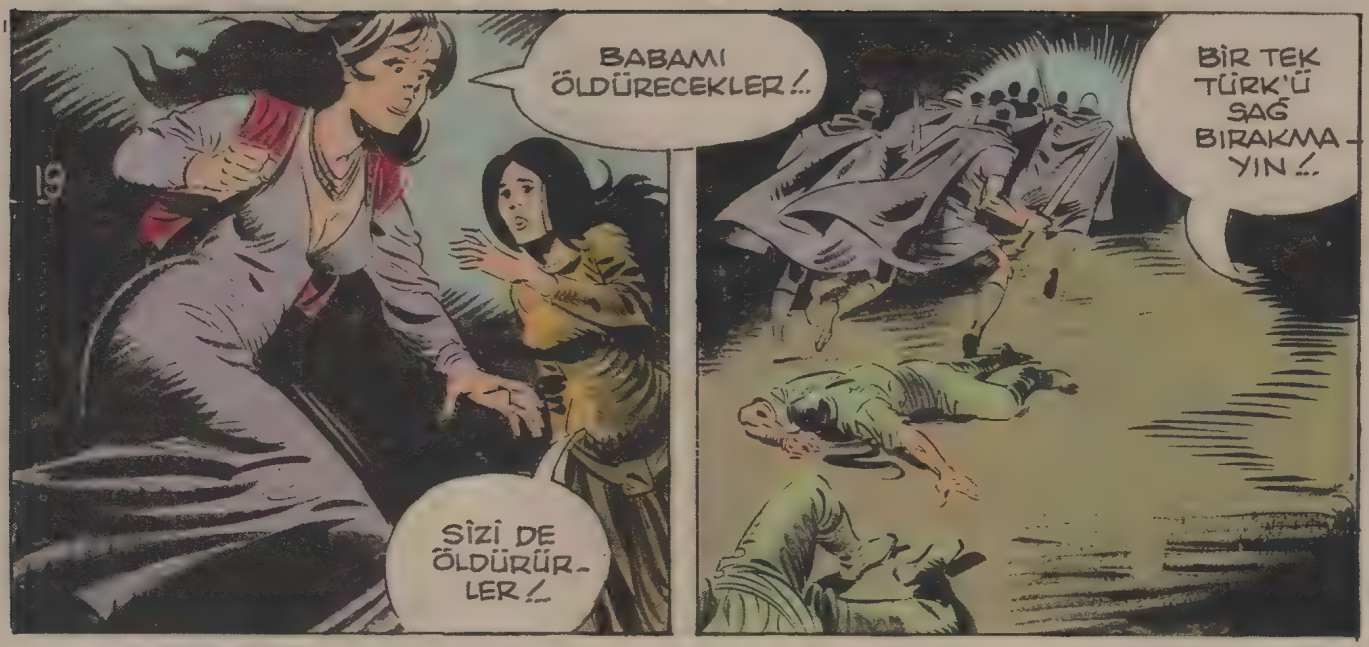

—Babam... Babamı öldürecekler!..

Nedimeler çılgına dönen genç kızı güçlükle yakalayıp yalvardılar:

—Ne olur durun.. Hiç bir şey yapamazsınız... Sizi de öldürürler...

Nedimeler, saçı başı dağılan, gözleri iri iri açılan Zeynep'i sürükleyerek götürürlerken o çırpınarak çılgın gibi bağırıyordu:

—Bırakın... Bırakın beni... Babamı öldürecekler... Ona yardım etmeliyim...

Karlos ve şövalyeler, bir ölüm bulutu gibi saraya dağılmışlardı... Çok kalabalıklardı...

Önlerine çıkan herkesi, kadır erkek, yaşlı-genç demeden kılıçtan geçiriyorlardı...

Koridorlar kan ırmağına dönmüştü..

Her yer kıpkızıldı...

O güne kadar, böyle iğrenç bir katliam görülmemişti...

Bunlar insan değil, birer canavardı sanki...

Karlos bağırıyordu:

—Vurun!.. Öldürün!.. Bir tek Türk'ü sağ bırakmayın...

Kendilerini toparlayıp direnmeye çalışan Türk muhafızlar umutsuzca çarpışıyor ama birer birer vurulup ölüyorlardı...

Kara Şövalye Mark, kanlı kılıcıyla ölüm yağdırırken, Toma ile Andon da çeşitli köşelerden attıkları oklarla Türk muhafızları cansız yere seriyordu.

Mark'ın tüyleri ürperten kahkahaları sarayda çınlıyordu.

—Al bu sana... İşte öldün.. Bu da senin payına... Sen de cehenneme yolcusun... Ohh! Türk kanı dökmek ve zevkli şey!.. Öldürüyorum, öldürüyorum, yine de doymuyorum..

★ ★ ★

Çarpışma olanca şiddetiyle devam ederken sarayın dış kapısı hızla açıldı ve iki at uşağı Zeynep'i zorla bir atın üzerine bindirerek götürdü...

Genç kız hâlâ çırpınıyor:

—Bırakın!.. Babama yardım edeceğim! diye bağırıyordu.

Ama sadık uşakların ona aldırdığı yoktu:

—Hayır sultanım... Bizi cellata teslim edeceğini bilsek bile, yine de sizi buradan kaçıracağız... O ahlaksız, ırz düşmanı Bizanslılar sizi sağlam bırakmazlar... Yalvarırız bize güçlük çıkarmayın...

—Sersem herifler... Size öyle bir ceza vereceğim ki, yaşadığınıza pişman olacaksınız...

İki uşak boyunlarını büktü:

—Siz kurtulun, biz ölmeye razıyız sultanım!..

★ ★ ★

Saraydaki çatışma artık bitmişti.

Her taraf kan denizi halindeydi...

Yerlerde cesetler yatıyor, yaralıların acı iniltileri, koridorlarda yankılar yapıyordu.

Kolsuz Prens Karlos, Karaca Paşa'nın tahtına kurulmuş, zevkle zaferini seyrediyordu.

Bir yanında Kara Şövalye Mark, öbür yanında ise kızı Glorya vardı. Glorya, yirmi yaşlarında güzel, çekici bir kızdı.. Ama babası gibi zalim bakışlı gözleri vardı...

Karaca Paşa, zincire vurulmuş bir halde Karlos'un karşısında duruyordu. Hâlâ şaşkın bir durumda olan Paşa, içine düştüğü bu acıklı hal nedeniyle sapsarı kesilmişti:

—Allahım öldür beni de bu zillete daha çok katlanmayayım! diye inledi.

Utancından kalbi duracak gibiydi.

Karlos ona alaylı gözlerle küçümseyerek baktı:

—Sen, Karaca Paşa... Bizim hem tutsağımız, hem de Sultan Mehmet'e karşı kalkanımızsın. Üzerimize ordu yollarsa kelleni

kale burcunda görür... Sen bu durumu sultanına bir mektupla bildireceksin...

Karaca Paşa içinde bulunduğu güç duruma rağmen mağrur bir tavırla başını dikti:

—Ben senin emrinle mektup yazmam.. Beni öldürebilirsin ama, tek satır yazdıramazsın...

Kolsuz Prens Karlos uğursuz bir kahkaha attı:

—Öyleyse biz yazarız... Sultanın bakalım senin kellene değer veriyor mu?

★ ★ ★

Fatih Sultan Mehmet kaşları çatılmış bir halde büyük salonda dolaşıyor, Zağanos Paşa'nın okuduğu mektubu dinliyordu...

Zağanos Paşa'nın yüzünde derin bir üzüntü seziliyor, mektubu okurken sesi titriyordu:

"...Ülkemize karşı en ufak bir saldırıyı aklından bile geçirme... Aksi halde Karaca Paşa'nın ölüm fermanını imzalamış olursun. İmza: Prens Karlos..."

Sultan Mehmet bu haber karşısında sarsıldı:

—Karaca Paşa esir düşmüş öyle mi?

—Evet sultanım...

—Nasıl olur bu? Karaca Paşa Bizanslıların eline nasıl düşer?

—Paşa aldığımız vergiyi artırmak için Prens Karlos'la buluşmuş, tuzağa düşürülmüş...

Fatih Sultan Mehmet birden öfkeyle kükredi. Gözleri alev alev yanıyordu:

—Bu ne küstahlık? Kimdir Karlos denen köpek? Ne sanır kendini? Hangi cesaretle meydan okur bize? Ülkesini yerle bir etmek sarayını başına geçirmek bizim için içten bile değildir...

Padişah, elleri arkasında sinirli adımlarla uzun süre bir aşağı, bir yukarı dolaştıktan sonra Zağanos Paşa'nın önünde durdu:

—Evet, o kafirlerin ülkesini yerli bir etmek işten bile değil ama Karaca Paşa'yı düşünürüm. Değerli bir vezirimdir. Devletimize gereklidir. Kendisinden daha nice hizmetler bekleriz.

Sultan Mehmet gözlerini diğer vezirlerin üzerinde dolaştırarak sordu:

—Ya siz vezirlerim? Siz bu konuda ne düşünürsünüz?

Sadrazam Mahmut Paşa sakin, fakat saygı dolu bir sesle cevap verdi:

—Karaca Paşa'nın can güvenliğini düşünmek gerekir sultanım.. ,Önce onu kurtarmalıyız..

Fatih sordu:

—Bu işi başaracak güçte ve cesarette bir adamınız var mı?

Vezirler sanki önceden anlaşmışlar gibi hep bir ağızdan cevap verdiler:

—Ömer Bey'in oğlu Kara Murat başarır sultanım...

—Öyleyse tez Kara Murat yiğidimi huzura alın...

Kara Murat salona girdiği vakit bütün vezirlerin bakışları sevgiyle ona dikildi...

Savaş alanlarında büyük ün yapmış bu adamların hepsi delikanlıya karşı sınırsız bir güven duyuyordu...

Padişah, keskin bakışlarını Kara Murat'ın gözlerine dikti.

—Bak Kara Murat, senden önemli bir hizmet bekleriz..

—Emredin sultanım...

—Prens Karlos, Karaca Paşa'yı bize karşı rehin tutarak devletimize meydan okuyor. Tez varıp ona haddini bildir...

—Ferman sizindir...

—Fakat Karaca Paşa'nın kılına zarar gelmesini istemem...

—Merak buyurmayın sultanım...

—Bu iş savaş kazanmaktan daha zor. Allah yardımcı olsun. Yanına dilediğin kadar adam ve dilediğin kadar para al...

Kara Murat hayretle başını kaldırdı. Gözlerinde saf bir şaşkınlık ifadesi belirmişti:

—Parayı anladım. Bazı kapıları açmak için gerekli olabilir... Fakat adamı ne yapayım ulu hünkar?

Fatih de şaşırdı:

—Yoksa bu işi tek başına yapmayı mı düşünüyorsun?

Kara Murat, iri siyah gözleriyle Padişaha bakıyordu. Alçak gönüllü bir gülümseyişle:

—Yalnız gidersem daha rahat hareket ederim, dedi.

—Peki, orası senin bileceğin iş.. Ben sana tam yetki veriyorum.. Ne zaman gidiyorsun?

—Hemen şimdi...

Yarım saat sonra Kara Murat uçsuz bucaksız ovada atını dört nala sürüyor, aldığı tehlikeli görevi başarmaya gidiyordu...

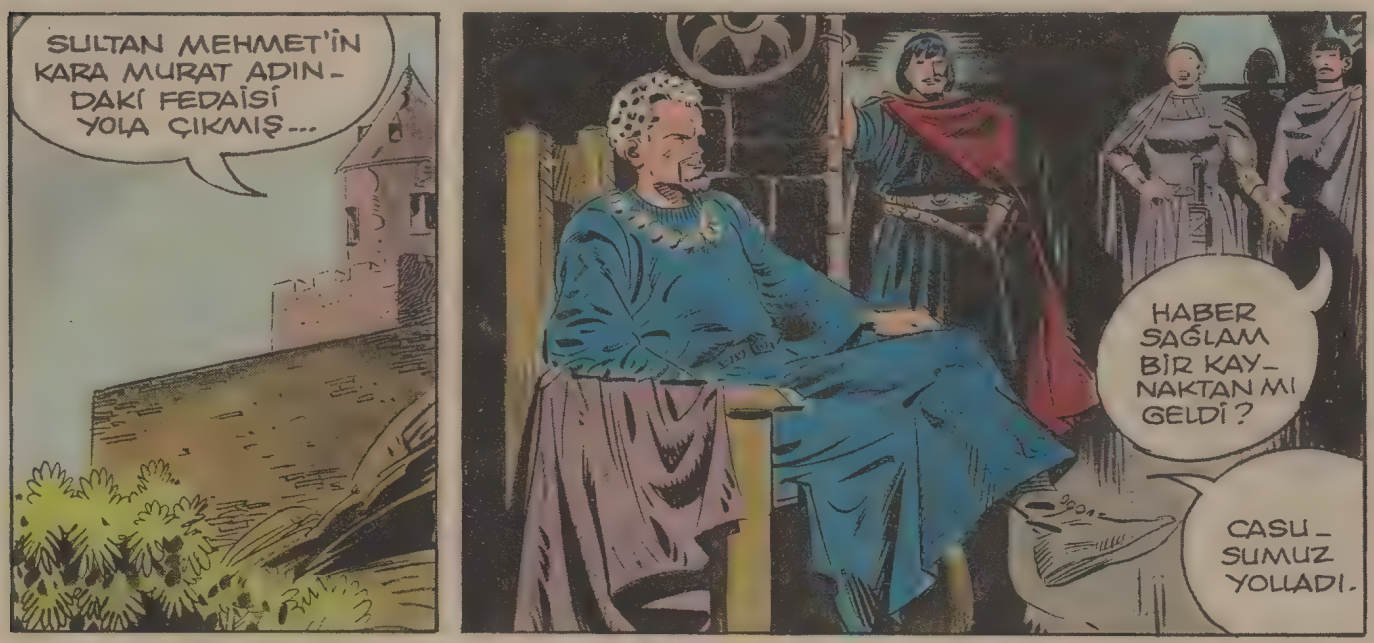

Saçları rüzgarla dalgalanıyor mızrak gibi bakışları ufku delercesine tarıyordu...

★ ★ ★

Kolsuz Prens Carlos huzuruna çağırdığı şövalyelere canı sıkılmış bir halde baktı. Sabah aldığı bir haber pek hoşuna gitmemişti. Buna rağmen sesine alaylı bir ifade vermeye çalışarak konuştu:

—Duyduğuma göre, Sultan Mehmet'in Kara Murat adındaki fedaisi yola çıkmış, buraya geliyormuş...

Şövalyelerden biri sordu:

—Haber sağlam bir kaynaktan mı geldi?

—Evet... Padişahın sarayındaki casusumuz yolladı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

20 KASIM 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 617 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

KARA MURAT

Bu armağanlar sizin olacak

2 ADET BİSİKLET: Dünyaca ünlü **ESKA** marka Çekoslavak bisikletleri. Sağlam, güvenli ve dayanıklı. Ful aksesuar.

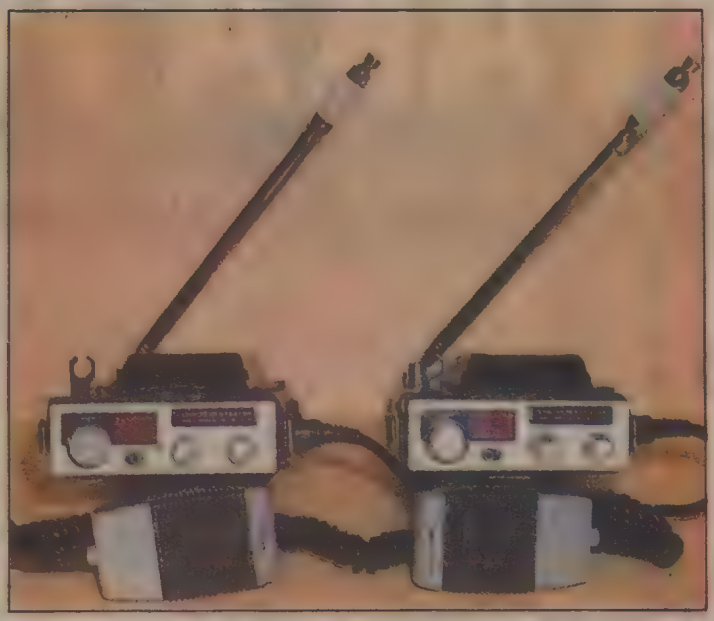

2 ADET EL TELSİZİ: Günümüzün en modern iletişim aracı. 40 kanallı. 40 kilometre konuşma alanı olan, net sesli bu el telsizleri MİDLAND marka.

10 ADET FOTOĞRAF MAKİNESİ: Bunların 5 tanesi **POLAROİD** flaşı ve bir kaset filmiyle birlikte. Resmi çektiğin anda pırıl pırıl renkli fotoğraf anında çıkar makinadan. Ayrıca 36 pozluk **5 fotoğraf makinası daha..** Ve **2 ADET AGRANDİZÖR:** Kendi karanlık odanı yap. Çektiğin fotoğrafı ister büyült ister küçült.

2 Bisiklet, 2 El telsizi, 5 Fotoğraf makinesi 5 Polaroid Fotoğraf makinesi, 2 Agrandizör

Nasıl katılacaksınız?

Bu güzel armağanlardan birine sahip olabilmeniz için yapacağınız iş **gayet basit.** Geçen sayımızda başladığımız **ARMAĞAN YAĞMURU** kuponlarından **4 adedini** kesip, biriktirdikten sonra adresimize göndereceksiniz. Geçen hafta yayınladığımız ilk **ARMAĞAN YAĞMURU** kuponunu kaçıranlar için bu sayıda bir de **YEDEK KUPON** yayınlıyoruz. Eksiğinizi bu **YEDEK KUPON**'la tamamlayabilirsiniz. İştirakçiler arasında **noterin** yapacağı çekilişte **armağan kazanan talihli** okurlarımız belli olacak. **Ayrı ayrı** zarflara konarak gönderilecek her **4 ARMAĞAN KUPONU** şansınıza şans katacaktır. Şansınız bol olsun

İşte 3'üncü KUPON

KARA MURAT
ARMAĞAN YAĞMURU
Kuponu No.. 3

Kaçırmamak için **ÇARŞAMBA günleri** KARA MURAT **almayı unutmayın**

—Anlaşılan Sultan Mehmet, Karaca Paşa'ya sandığımızdan daha çok önem veriyor...

Bir başka şövalye, canı sıkılmış bir halde başını salladı:

—Ya da bize fazla önem vermiyor...

—Neden?...

—Baksana sadece bir kişi yollamış...

Konuşulanları dinlemekte olan Prens Karlos'un kızı Glorya, söze karıştı.

—Öyle demeyin.. Duyduğuma göre bu Kara Murat müthiş bir silahşörmüş...

Prens Karlos, hafif bir kahkaha attı.

Yüzünde memnun bir ifade belirmişti. Yanında duran Mark'a gururla bakarak,

—Herhalde bir Kara Şövalye değildir, dedi.

Mark'ın dudakları alaylı bir gülümse-

meyle büküldü.

—Bir değil, bin Kara Murat gelsin, hepsini haklarım!

Kolsuz Prens Karlos, sağlam elini delikanlının omuzuna koydu.

—Bundan eminim Mark.. Şimdi derhal harekete geçip, Kara Murat'ı yakalamalısın. Ondan çok şey öğrenebiliriz.

Mark, kendinden emin bir sesle.

—Merak etmeyin prensim, dedi. Onun tepesine bir kartal gibi ineceğim.

★ ★ ★

Altını dört nala süren Kara Murat, artık hedefine varmak üzereydi...

Cins at kan-ter içinde kalmıştı. Tüm yorgunluğuna rağmen yelelerini uçurarak koşuyor, ağzından köpükler fışkırıyordu.

Kara Murat birden, olanca gücüyle dizginlere asılarak hayvanı durdurdu. Dikkatle çevresine bakarak şaşkın bir tavırla.

—Bu da nesi? diye söylendi.

Ormanın içinden bir inilti duyar gibi olmuştu...

Zaman zaman uluma halini alan acı,tüyler ürpertici bir sesti bu...

Kara Murat atını yavaş yavaş sürerek, ağaçların sıklaştığı yere doğru ilerledi...

Yaklaştıkça sesler daha da artıyor, yalvarışlar kulakları tırmalıyordu...

Kara Murat,çevik bir hareketle atından yere atladı, bilinmeyen bir tehlikeye karşı kılıcını çekerek, panter gibi sessiz adımlarla ilerlemeye devam etti...

Olay yerine yaklaştıkça sesler daha da şiddetleniyordu.

Bir çalıyı araladığı vakit, ansızın dehşetle titredi.

Olduğu yerde taş kesilip dondu kaldı sanki...

Bütün vücudunu bir anda ter bastı...

Gördüğü manzara korkunçtu...

İki Türk köylüsü ellerinden birer ağaca çivilenmişlerdi. Belden yukarısı çıplak olan vücutları kan içindeydi. Her yanları delik deşik olmuştu.

Bu ne müthiş olaydı böyle?

Bu vahşeti yapanlar insan olamazdı.

Kara Murat hızla koşup, yardım etmek istedi.. Köylülerden biri ölmüştü.. Öteki ise inliyor, bağırıyor, korkunç acılar içinde can çekişiyordu.

—Suuu.. Yalvarırım bir yudum su..Allah rızası için...

Kara Murat, belinde asılı olan su tulumunu çıkarıp, ölmek üzere olan köylünün dudaklarına dayadı.

Suyu içen adam biraz canlanır gibi oldu, başını güçlükle kaldırarak konuştu..

—Kaç buralardan delikanlı. Hemen kaç Yoksa seni de mahveder bu dinsizler...

—Kim yaptı size bunu?

—Karlos, Kara Şövalye ve adamları. Azrail'de acıma duygusu vardır ama onlarda yoktur...

Yaralı adamın yüzü birden ıstırapla gerildi, bütün vücudu titredi, başı yana düşerek öldü...

Kara Murat, derin bir üzüntüyle talihsiz adama baktı.

Bu canavarlığı yapanlara karşı kalbinde büyüyen bir öfkenin oluştuğunu hissetti.

Düşmanlarının acımasızlığı, içindeki kini daha da artırıyordu.

★ ★ ★

Kara Şövalye Mark karşısında duran esir Türklere nefretle bakarak kükredi:

—Söyleyin bana rezil herifler? Kar Murat nerede?

O sabah tepeden tırnağa silahlı, kan dökücü askerleriyle bastığı sınır köyünde bütün Türkleri sımsıkı bağlatarak önünde sıraya dizmişti.

Türk köylüleri ölüm karşısında bile başları dik bir halde, cesaretle duruyorlardı. Göğüsleri gururla şişmiş, bakışları korkusuzca düşman komutanına dikilmişti..

Kara Şövalye, ayağını öfkeyle yere vurarak, tekrar sordu.

—Kara Murat'ı nereye sakladınız? Size söylüyorum, konuşsanıza...

Yaşlı bir köylü, dudaklarını acı acı büktü

—Nereden bilelim? Bilmiyoruz.. Bizim köye uğramadı...

—Yalan söylüyorsunuz. Padişahınızın Kara Murat adındaki bir fedaiyi buralara yolladığını çok iyi biliyoruz...

—O halde bulup yakalayın...

Kara Şövalye Mark, uğursuz bir şekilde

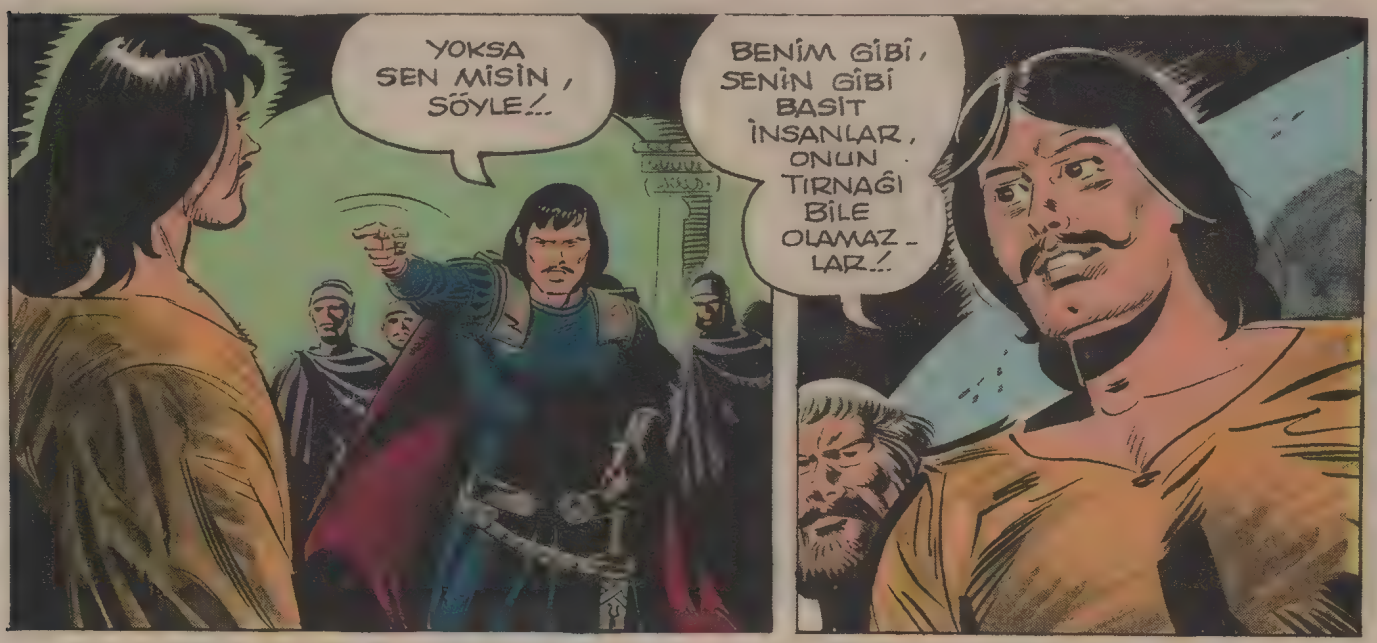

sırıttı.

—Yakalayacağız tabii.. Er veya geç onu elimize geçirip, derisini yüzeceğiz. Belki de şu anda aranızdadır.. Öyle değil mi?

Mark, uzun saçlı, yakışıklı bir gencin önünde durarak, işaret parmağını ona doğru uzatıp, ansızın sordu.

—Yoksa sen misin söyle?.. Kara Murat sen misin?

Delikanlının dudakları alayla kıvrıldı, hafifçe gülümseyerek cevap verdi:

—Kara Murat kim, ben kim? O eşsiz bir kahramandır. Benim gibi, senin gibi basit insanlar onun tırnağı bile olamazlar...

—Neee? Bana hakaret ediyorsun ha?

—Hayır.. Seni insan sınıfına soktuğum için aslında iltifat ediyorum sayılır.. Çünkü gerçekte sen insan bile değilsin...

Mark'ın yüzü birden öfkeyle gerildi, kanlanan gözleri iri iri açıldı. Sesi ölüm soluğu gibi ürpertici çıktı.

—Neee? Demek ben insan değilim, öyle mi?

Delikanlı sakin bir tavırla başını salladı:

—Evet öyle...

Mark, gözleri kan çanağına dönmüş bir halde gürledi:

—Sözlerini geri almazsan seni öldürürüm...

—Almıyorum...

—Öyleyse geber!...

Kara Şövalye Mark, bir şimşek hızıyla kılıcını çekti...Keskin çelik havada vınlayarak ışıltılı bir daire çizdi...Kahraman gencin başı bir anda gövdesinden kopup ileriye uçtu...Uzun bir kan sütunu havaya fışkırdı...

Mark, yere yıkılan başsız cesede bir tekme atarak homurdandı:

—Sersem köpek! Ölümü hak ettin!...

Sonra adamlarına döndü, öfkeden çılgına dönmüş bir halde, esir Türkleri göstererek haykırdı:

—Öldürün bunları!... Hepsini gebertin... Hepsi birer Kara Murat bunların.

Tekini sağ komayın!...

Bizanslı şövalyeler sadist bir zevkle kahkahalar atarak, Türkler'in kafaları birer birer uçuruldu. Başsız cesetler kanlar içinde birbirinin üzerine yığıldı.

Kara Şövalye Mark çılgın kahkahalar atıyor:

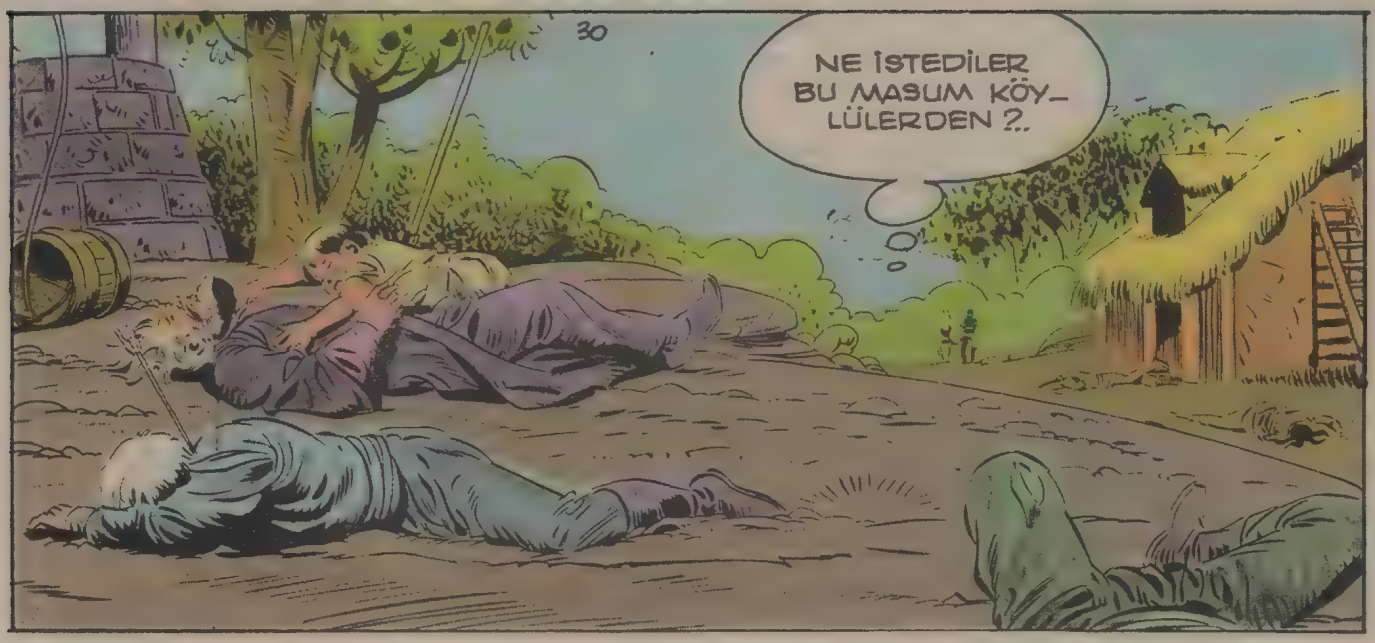

—Kara Murat, neredesin? Gel de kurtar halkını ! diye bağırıyordu...

★ ★ ★

Kara Murat atının üzerinde sınır köyüne girdiği vakit akşam olmak üzereydi...

—Geceyi burada geçirip, sabah yola devam ederim, diye düşündü...

Biraz ilerlediği vakit bütün vücudu ürperdi... Dehşetle titrediğini hissetti..

—Aman Tanrım!...Olamaz!...

Köyde tek canlı yaratık kalmamıştı.

Cesetler evlerin önünde, sokakların ortasında yatıyordu.. Yerler kan gölü haline gelmişti...

Atını durdurup indi... Derin bir üzüntüyle çevresine bakındı:

—Tanrım!...Bu vahşeti yapalar acaba insan mı ?Ne istediler bu masum köylülerden?

Birden durdu, kulaklarını kabarttı. Hafif bir inilti duyar gibi olmuştu. Sesin geldiği yana döndüğü vakit, kanlar içindeki bir yaralının güçlükle kımıldadığını gördü. Hemen ona doğru koştu, kucaklayarak başını doğrulttu..

Adam derin bir ıstırap içinde inledi.

—Öldürdüler...Herkesi öldürdüler..

—Kim? Kimler öldürdü?

—Prens Karlos, Kara Şövalye ve adamları.

Köylü, bunları söyledikten sonra son nefesini vererek Kara Murat'ın kollarında öldü. Delikanlı onu yavaşça toprağa bırakarak derin bir ıstırapla doğruldu.

Uzaklara dikilen bakışlarında öfke şimşekleri çaktı. Yumruğunu göğe doğru sıkarak nefret dolu bir sesle haykırdı:

—Prens Karlos, Kara Şövalye...Yemin ederim ki bu cinayetlerin hesabını ikinizden de soracağım!...

★ ★ ★

Şehrin yakınındaki "Kızıl Şarap" hanı o gün çok kalabalıktı.

Keyif içindeki sarhoş, Rumlar şarkı söylüyor, bağırıyor, taşkın bir neşe ile naralar atıyorlardı.

Herkes kendine göre bir kız yakalamıştı. Bir yudum şaraptan alıyor, iki diş kızlara atıyorlardı.

Birden kapı tekmeyle ve büyük bir gürültüyle ardına kadar açıldı. Eşikte, simsiyah elbiseler içinde Şövalye Mark göründü.

Müşteriler, içeriye saygısızca giren adama çatmak için başlarını öfkeyle kapıya çevirince dehşet içinde kaldılar:

—Kara Şövalye...

—Kara Şövalye gelmiş...

—Birini mi arıyor acaba?

—Mutlaka bir bela çıkarır burada...

—Havada kan kokusu seziyorum...

—En iyisi mi hemen tüyelim...

Korku dolu fısıltılarla, aralarında konuşan müşteriler, masalarından usulca kalkıp, hanın öteki kapısından dışarı kaçtılar...

Hepsi panik halindeydi...

Bir an önce, bu belalı adamın bulunduğu yerden uzaklaşmak istiyorlardı...

Kara Şövalye ayakta dimdik durmuş, alaylı bakışlarıyla çevresini süzüyordu. Kendisinden bu derece korkulması hoşuna gidiyor gibiydi...

Az sonra handa hiç kimse kalmamıştı. Hancı bile ortalıkta görünmüyordu...

Fakat...Garip şey...

Handa, Kara Şövalye'den korkmayıp, ona aldırış bile etmeden oturan bir yolcu vardı...

Hiç istifini bozmadan, sakin bir tavırla yemeğini yemeğe devam eden bu genç adam Kara Murat'tan başkası değildi...

Şövalye Mark, biraz şaşkın, biraz da öfkeli bir tavırla ona seslendi:

—Kimsin sen?

Kara Murat, Şövalyeye cevap vermeden yemeğine devam etti. Sanki onu duymamış gibiydi...

Şövalye Mark, ağır adımlarla yürüdü, masayı dolandı ve Kara Murat'ın karşısına geçip durarak ona dikkatle baktı:

—Kimsin sen?

Kara Murat yine istifini bozmadı. Ona aldırış etmeden, sanki karşısında kimse yokmuş gibi yemeğine devam etti.

Onun bu sakin ve umursamaz hali Şövalye Mark'ı birden çılgına döndürdü alev saçan gözlerini açarak öfkeyle patladı:

—Hey...Sana soruyorum...Kimsin sen?

Kara Murat yemeğinden başını kaldırıp alay eden gözlerle ona baktı:

—Çok mu merak ettin ahbap? Peki, söyleyeyim öyleyse.. Adım Kara Murat...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

27 KASIM 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 618 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

KARA MURAT

Bu armağanlar sizin olacak

2 ADET BİSİKLET: Dünyaca ünlü **ESKA** marka Çekoslavak bisikletleri. Sağlam, güvenli ve dayanıklı. Ful aksesuar.

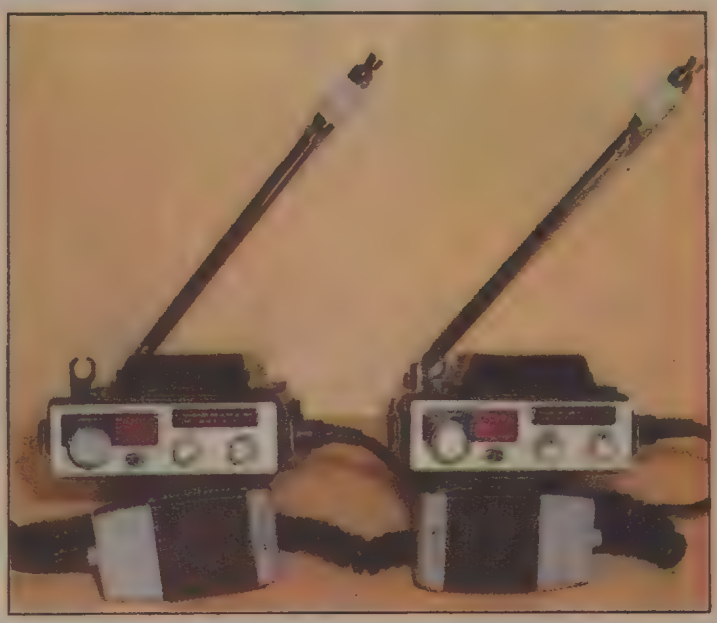

2 ADET EL TELSİZİ: Günümüzün en modern iletişim aracı. 40 kanallı. 40 kilometre konuşma alanı olan, net sesli bu el telsizleri MİDLAND marka.

10 ADET FOTOĞRAF MAKİNESİ: Bunların **5** tanesi **POLAROİD** flaşı ve bir kaset filmiyle birlikte. Resmi çektiğin anda pırıl pırıl renkli fotoğraf anında çıkar makinadan. Ayrıca 36 pozluk **5 fotoğraf makinası daha..** Ve **2 ADET AGRANDİZÖR:** Kendi karanlık odanı yap. Çektiğin fotoğrafı ister büyült ister küçült.

2 Bisiklet, 2 El telsizi, 5 Fotoğraf makinesi 5 Polaroid Fotoğraf makinesi, 2 Agrandizör

Kuponlarınızı gönderin

ARMAĞAN YAĞMURU kuponlarından sonuncusunu aşağıda yayınladık. Şimdi **ARMAĞAN YAĞMURU çekilişine katılmak için 4 hafta süre ile yayınladığımız 4 kuponu aşağıdaki adrese göndereceksiniz.** Kuponu eksik olanlar, daha önce yayınladığımız **YEDEK KUPON'u kullanabilirler.**

ARMAĞAN YAĞMURU kuponlarınızı **12 Aralık tarihine kadar adresimize gönderin.** İştirakçiler arasında **noter** tarafından yapılacak çekilişte kazananlar belli olacak. **Armağan kazananları isim ve adreslerinizle birlikte dergimizde yayınlayacağız.**

Not: Zarfın arkasına, ad, soyadı ve açık adresinizi okunaklı olarak yazınız.

KUPON GÖNDERME ADRESİ:
KARA MURAT Dergisi
Armağan Yağmuru Çekilişi
Alayköşkü Cad. No: 13
Cağaloğlu-İSTANBUL

KARA MURAT
ARMAĞAN YAĞMURU
Kuponu No. 4

Kazanmak için **ÇARŞAMBA günleri** KARA MURAT **almayı unutmayın**

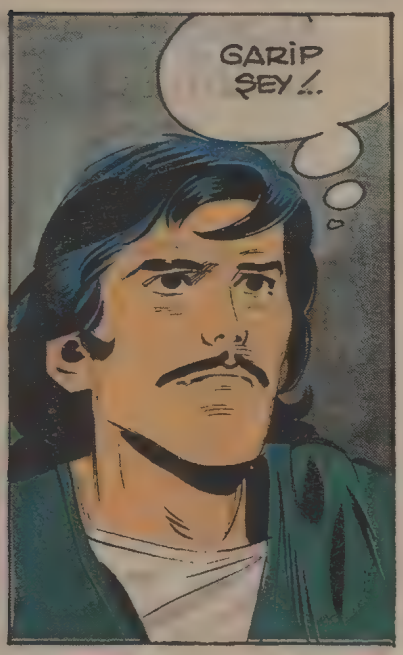

Şövalye Mark, kendisine doğru dönen Kara Murat'ın yüzünü görünce birden hayretle irkildi...

—"Tanrım! Yanlış mı görüyorum acaba?" diye düşündü.. Hayal görüp görmediğini anlamak için gözlerini açıp kapadı...

Hayır... Doğru görüyordu.. Karşısındaki bu genç adam, kendisinin eşiydi sanki...

Yeryüzünde iki insanın birbirine bu kadar benzemesi mümkün müydü?

Aynı şaşkınlık Kara Murat'ı da sarmıştı

—"Garip şey... Bizanslıların ünlü şövalyesi tıpkı bana benziyor.. Boyuyla posuyla, yüzüyle, tıpkı ben.."

Şövalye Mark'ın şaşkınlığı fazla sürmedi.. "İnsan insana benzer" diye düşünerek homurdandı.

—"Demek sen Kara Murat'sın öyle mi?

—Evet...

—Ben de seni arıyordum.

Kara Murat'ın dudaklarını alaylı bir gülümseme süsledi.

—Duydum.. Seni daha fazla zahmete sokmamak için kalktım, kendim geldim.

—Sen ya delisin, ya aptal!

Kara Murat sakin bir tavırla maşrapadaki suyu içip, ağzını peçeteyle sildikten sonra ayağa kalktı...

Şimdi iki düşman karşı karşıya, göğüs göğüseydi...

—Ben ne deliyim, ne aptal.. Kılıcım senin gibi birçok budalanın göğsünü delip geçti

Şövalye Mark,sapsarı kesildi.Kendisine benzeyen bu yabancı, ne cesaretle böyle konuşuyordu? Onu dilim dilim doğrayacağını bilmiyor muydu?

İki adım geri çekilerek, hızla uzun kılıcını çekti.

—Avrupa'da bundan usta kılıç yoktur...

Kara Murat önündeki masaya bir tekme vurup, devirerek kılıcını sıyırdı:

—Dikkat et ahbap.. Benimki Avrupa kılıcı değil, Türk kılıcıdır.. Demiri bile keser...

Birkaç saniye sonra, iki usta kılıç havada çarpıştı.. Çeliklerden kıvılcımlar fışkırdı sanki...

Kara Murat'ı bir vuruşta parçalayacağını sanan Şövalye Mark, az sonra yanıldığını anladı.

Her hamleyi kolayca karşılayan, çevik

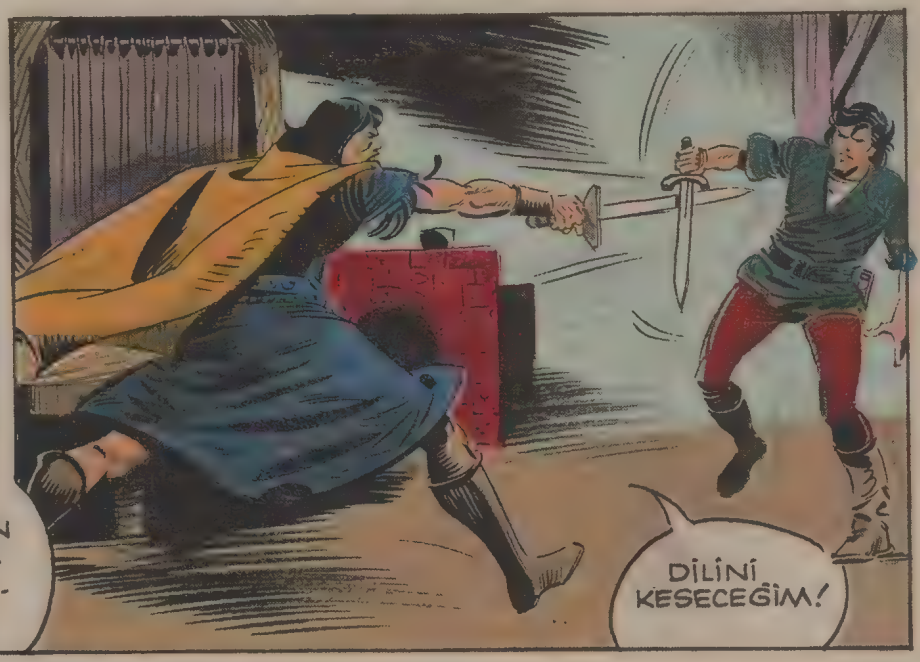

hareketlerle sağa-sola sıçrayıp, bütün darbeleri savuşturan Kara Murat, alaylı bir sesle.

—Seni gönülden kutlarım Şövalye dedi. Çünkü bir kuzunun bir kurda saldırması büyük cesaret işidir doğrusu...

Alayın zehiri, Mark'ın kalbine işledi. Korkunç bir şekilde haykırıp, küfrederek yeniden saldırdı.

—Seni geberteceğim köpek!

—Elinden geleni ardına koyma dostum

—Önce dilini keseceğim rezil herif!

Kara Murat, Şövalye Mark'ın tehlikeli bir hamlesini usta bir bilek hareketiyle önledikten sonra devam etti.

—Bugün canım kan dökmek istemiyor şövalye... Yoksa seni çoktan şişlerdim. Bak görüyor musun? Sadece kendimi savunuyorum. Henüz tek hücum yapmadım. Ama kafamı kızdırırsan seni en kısa yoldan cehenneme yollarım...

Bu sözler Mark'ı daha da kızdırdı. Öfkeden kudurucasına saldırdı. Öldürmek hırsıyla kılıcını savurdu.

—Al sana!.. Geber melun!...

Kara Murat bu tehlikeli hamleden korunmak için geri çekilirken, ayağı takılıp, düştü...

Gözleri sevinçle parlayan Mark atıldı, kılıcını olanca gücüyle indirdi.

—İşte seni şimdi mahvettim!...

Kılıç, şimşek gibi bir hızla indi...

Kara Murat yerde, ekseni etrafında topaç gibi dönerek ölüm darbesinden son anda kılpayı kurtuldu...

Dövüşerek yerden doğrulurken, Şövalye Mark'ı kızdırmaya devam etti...

—Senin gibi bir kuzu beni öldürebilir mi? Bu mümkün mü? Kendini iyi kolla, biraz sonra kalbini deleceğim!...

Şövalye Mark, müthiş bir kavgacıya çattığını anlamıştı ama artık geri dönemezdi. İkisinden biri cansız yere serilinceye kadar dövüşmek zorundaydılar...

Mark, yavaş yavaş soluğunun kesildiğini, adalelerinin yorulmaya başladığını hissediyordu.

Oysa Mara Murat, kavgaya başladığı andaki kadar diriydi...

Mark, hayatında ilk kez böyle zorlu bir rakiple karşılaştığını düşündü. Ama ne olursa olsun, sonunda onu öldüreceğinden emindi...

Ansızın müthiş bir hamle yaparak, Kara Murat'ı gafil avlamak istedi. Fakat delikanlı çekirgeden daha çevikti. Akıl almaz bir hareketle sıçrayarak yana kaçtı.

Mark'ın keskin kılıcı masaya inerek, ikiye biçti...

Handa sağlam eşya kalmamıştı. Her taraf savaş yerini andırıyordu...

Kara Murat keskin bakışlarını Mark'ın gözlerine dikerek, bağırdı.

—Dikkat et şövalye!.. Hücum sırası bende.. Şimdi göğsünde kanlı bir delik açacağım...

Şimşek gibi atıldı, yay gibi uzandı...

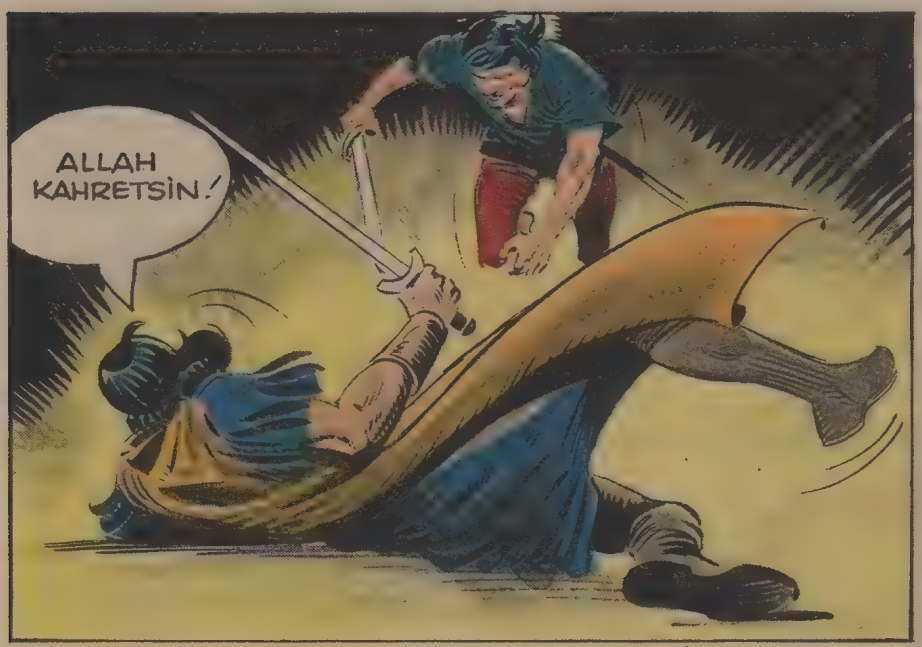

Kılıcın kalbine saplanacağını anlayan Şövalye Mark kurtulmak için kendini ustaca geriye fırlattı. Fakat...

Aynı anda ayağı takılıp, sırtüstü yere düştü...

—Allah kahretsin! diye haykırırken, Kara Murat atılarak kılıcını onun boğazına dayadı.

—Bırak silahını... Sonun geldi Kara Şövalye!...

Hareketsiz kalan Mark soğukkanlı bir sesle sordu.

—Beni öldürecek misin?

—Evet öldüreceğim...

—Bu senin hakkın.. Beni yendin.. Öldürebilirsin...

—Korkmuyor musun?

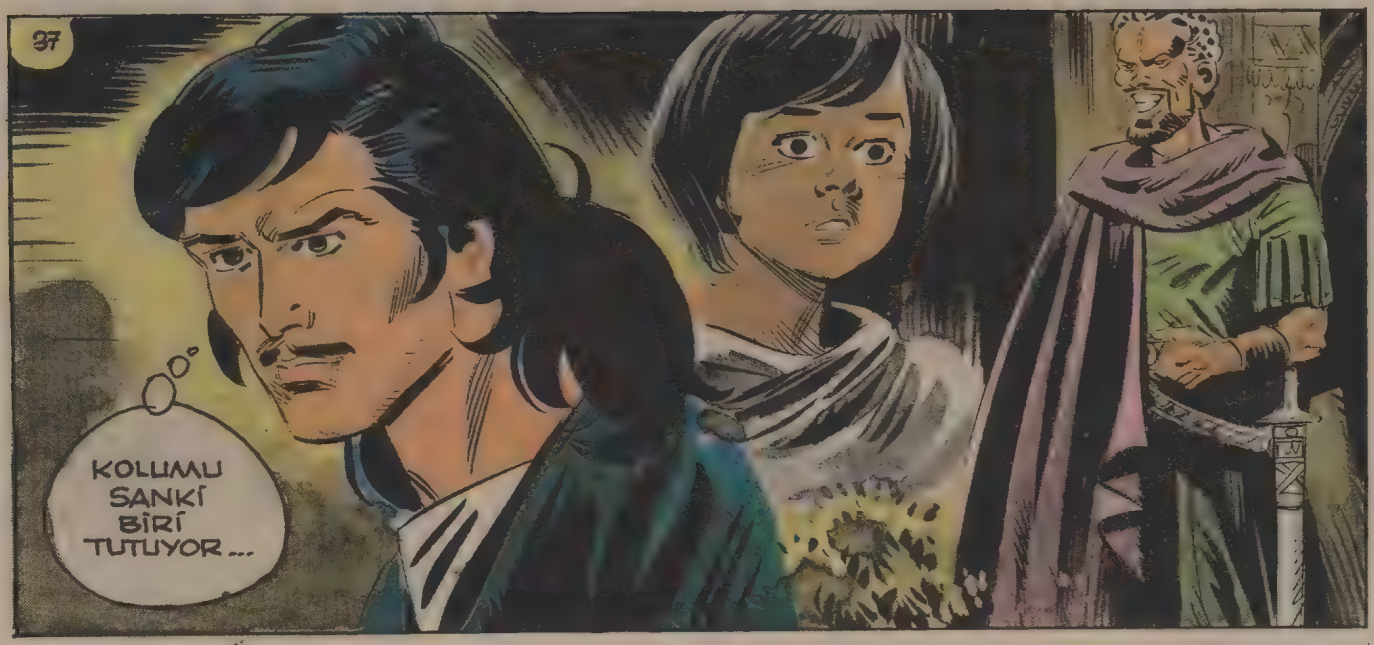

—Korkmak mı? Kara Şövalye ölümden korkmaz!

Kara Murat tam onu öldüreceği anda birden durdu...

Kılıçlı kolunu, sanki biri tutuyordu.

Donmuş kalmış gibiydi...

Mark'ın tıpkı kendisine benzeyen yüzü ona bir şeyler hatırlatır gibi olmuştu...

Düşünceleri yıllar öncesine kayarak bir an hayal görmeye başladı..

Sisli anıları arasında korku dolu bir çocuk yüzü belirdi.. Çalılıklar arasından dehşetle ileriye doğru bakan bu çocuk kendisiydi

İri iri açılan siyah gözlerinin önünde oklarla delik deşik edilmiş olan babası Ömer Bey, kolsuz Prens Karlos ve zalim adamları

belirdi....

İkiz kardeşi küçük Saruhan, Bizanslı şövalyelerin kolları arasında umutsuzca çırpınıyor, onları tekmeleyerek çığlıklar atıyordu

Yıllar önce kardeşinin kaçırılış sahnesi gözlerinin önünde tüm tazeliğiyle canlanan Kara Murat'ın gözleri dolu dolu oldu...

Kılıcının ucu Mark'ın boğazına dayanmış, öylece kalmıştı.. Bir santim bile ileriye gitmiyordu...

Bütün cesaretine rağmen, beklemenin ıstırabı içinde kıvranan Kara Şövalye Mark öfkeyle haykırdı.

—Ne duruyorsun? Öldürsene!...

Kara Murat hiç kımıldamıyordu.. Donmuş kalmış gibiydi. Kalbinde müthiş bir fırtına vardı...

Kara Murat, Mark'ın küçük yaşta Bizanslıların kaçırdığı kardeşi Saruhan olduğunu anlamıştı artık.

Aralarındaki benzerlik başka türlü izah edilemezdi. Ama yine de emin değildi.

Kara Murat'ın bu durgunluğundan faydalanan Mark, bakışlarını biraz ötede duran kılıcına doğru kaydırdı...

Ansızın ok gibi atılıp, kılıcını almak istedi ama Kara Murat daha önce davranarak bir kabza darbesiyle kardeşini baygın yere serdi...Eğildi..Bizans şövalyesinin gerçekten kardeşi Saruhan olup olmadığını anlamak için gömleğini sıyırdı.. Omuzunda yara izi aradı.

Çünkü Saruhan küçük yaşta dut ağacın dan düşmüş, dalların yırttığı omuzunda derin bir yara açılmıştı.

Evet.. İşte o yaranın izi şövalye Mark'ın omuzundaydı. Kara Murat'ın bakışlarında hala şaşkın ve donuk bir ifade vardı. Olanlara inanamıyor gibiydi...

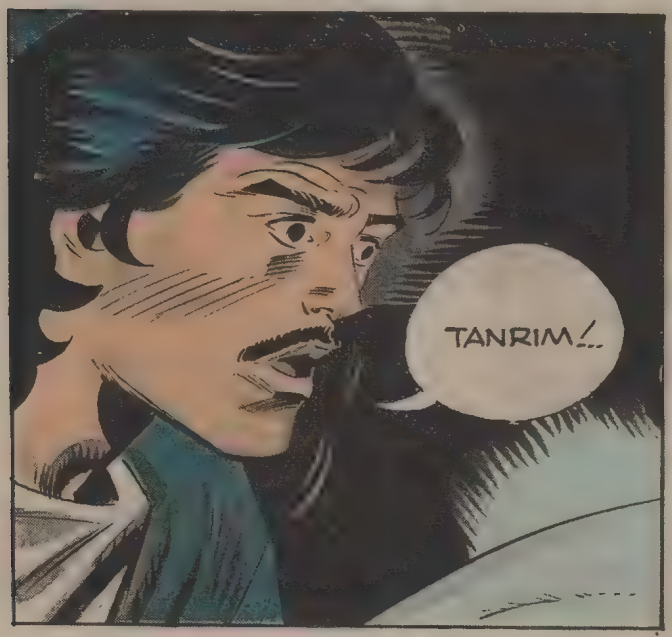

—Tanrım!.. Az daha kardeş katili olacaktım, diye inledi..

Çevresine bakındı. Biraz ileride duvara asılı bir kangal ip duruyordu. Yürüdü, uzanarak ipi duvardan aldı...

Mark'ı sımsıkı bağlayarak hanın mahzenine kapatması sadece on dakikalık bir zamanını aldı. ★ ★ ★

Kara Murat ağaçlar arasında atını sürüp gidiyordu...

Şimdi Kara Şövalye kılığındaydı...

Mark'ı bağlayıp, mahzene kapatmadan önce onu soyup, elbiselerini giymiş, silahlarını kuşanmıştı.

Bu kıyafetle onu kimse Kara Şövalye' den ayırt edemezdi...

Cins at birden kişneyerek durdu...

İleride sanki bir tehlike sezmiş gibiydi. Ön ayağıyla toprağı eşeliyor, yürümek istemiyordu.

İNTİKAM GÜNÜ

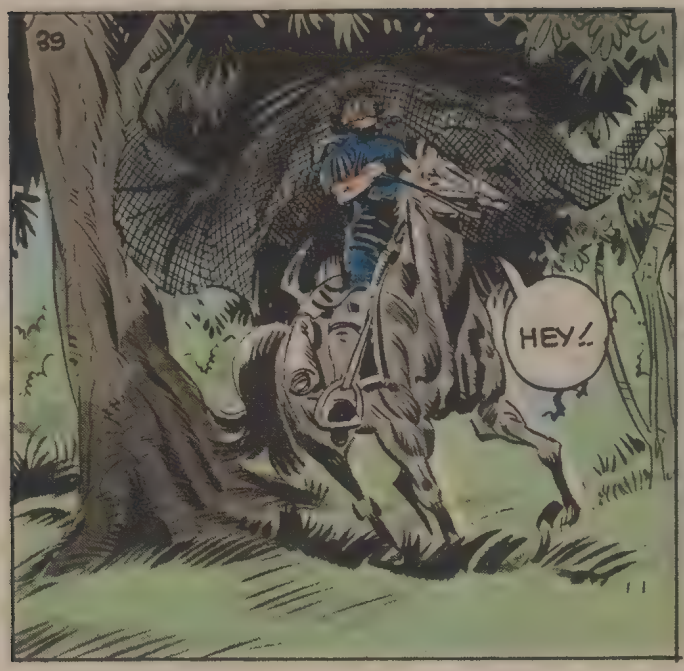

Kara Murat, atının huysuzlaşmasından yakında bir tehlike olduğunu anladı.. Kuşkulu bakışlarıyla çevresini tararken birden büyük bir ağ üzerine kara bir bulut gibi indi..

Kılıcını çekmek istedi, ama fırsat bulamadı...

Ağa dolanarak attan aşağı düştüğü an, çevresinde silahlı adamlar belirdi...

Hepsi mızraklarını ona doğru çevirmişlerdi...

Bakışları düşmanca idi...

—Tamam! Yakaladık onu! diye bağırdılar...

Seslerinde yoğun bir kin vardı...

Saldırganların elebaşısı olduğu anlaşılan iri yarı, pala bıyıklı adam homurdandı.

—Zeynep Sultan bekliyor!.. Esiri ona götürelim...

★ ★ ★

Zeynep Sultan dağın yamacındaki mağaranın önünde, ayakta dimdik duruyordu.

Genç kız tam bir silahşör gibi giyinmişti. Belinde ince, uzun bir kılıç asılıydı. Uzun saçları, dalga dalga omuzlarına dökülüyor, öfkeyle çatılan kaşları ve kinle gerilen yüzü bile güzelliğini gölgeleyemiyordu...

Genç kız o kadar güzeldi ki, Kara Murat içinde bulunduğu güç duruma rağmen ona hayran hayran bakmaktan kendini alamadı..

—"Tanrım... Bu güzel kız eşkiyaların reisi mi?"

KARA MURAT

İNTİKAM GÜNÜ

Zeynep Sultan'ın iri, siyah gözleri sınırsız bir nefretle tutuşuyordu.. Adamlarının sımsıkı tuttukları Kara Murat' la bir an göz göze geldi.. Genç kızın bakışlarında derin bir kin, Kara Murat'ın bakışlarında ise büyük bir şaşkınlık vardı.

Zeynep Sultan kırbaç gibi şaklayan bir sesle haykırdı.

—Alçak!.. Ne yaptın babamı? Öldürdün mü onu?

Kara Murat kızın öfkesinden de sorduğu sorudan da hiç bir şey anlamamıştı...

—Baban mı? Baban kim senin?

—Karaca Paşa.. Rumeli Beylerbeyi...

Kara Murat'ın şaşkınlığı daha da arttı..

—Yaaaa!.. Demek sen onun kızısın?

Karşısındaki genç adamın soğukkanlılığı Zeynep Sultan'ı sinirlendirdi. Kalbi babasının intikam ateşi ile yanıyordu. Hızla kılıcını çekerek, Kara Murat'ın göğsüne dayadı.

—Ölmeye hazırlan Kara Şövalye!.. Şimdi seni köpek gibi geberterek babamın öcünü alacağım!...

Kara Murat kısa bir an, genç kıza şaşkın şaşkın baktıktan sonra bir kahkaha attı.

—Iyi ama ben Kara Şövalye değilim ki..

Zeynep Sultan haykırdı...

—Yalan! Elimden kurtulamazsın Kara Şövalye.. Kılıcım şimdi kalbini delecek...

Kara Murat umursamaz bir tavırla omuz silkti.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

4 ARALIK 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 619 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

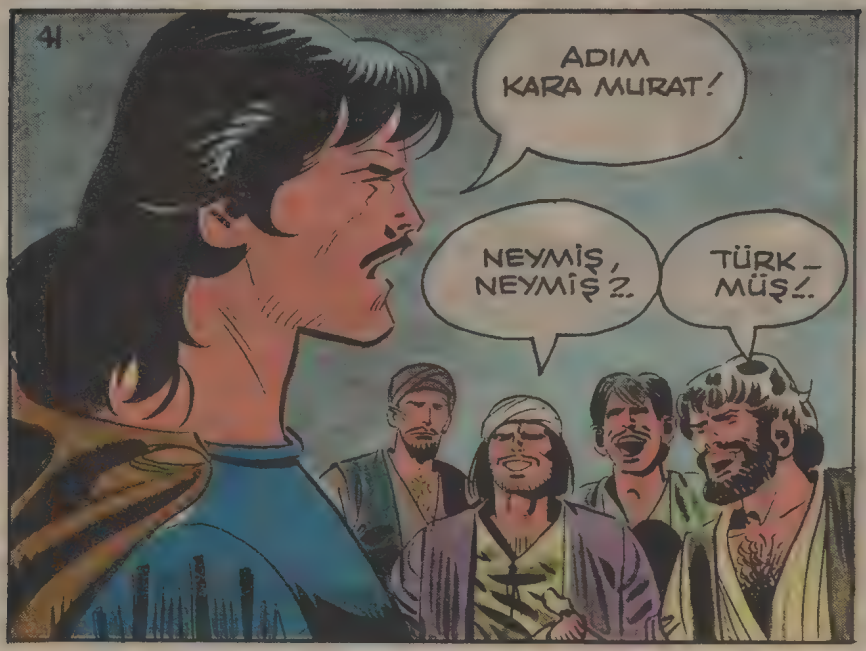

—Ne laf anlamaz kızsın sen? Ben, Kara Şövalye değilim diyorum...

—Hah, ha!.. Bir canavar olduğun kadar iğrenç bir yalancısın... Ama bu yalanın sana faydası olmayacak...

—Bir Türk, ölüm karşısında bile yalan söylemez...

—Ne dedin, ne dedin? Sen Türk müsün?

—Evet... Adım Kara Murat...

Zeynep Sultan'ın kılıçlı eli bir an titrer gibi oldu.

Genç kızın kararsızlık içinde bocaladığı görüldü...

Bu sırada adamları kahkahalar atarak Kara Murat'la alay ettiler:

— Neşmiş, neymiş?

— Türk'müş...

— İspat etsin.. Kelime-i şehadet getirsin...

— Getirsin de inanalım...

Zeynep Sultan kısa bir kararsızlık anından sonra kendisini toparlamıştı. Kaşları çatıldı, güzel yüzü yine gerildi, iri gözlerinde öfke okları belirdi:

— Hayır! Kur'an-ı Kerim'i ezbere okusa yine de inanmam ona.. Gözlerimle gördüm.. Kılıcını babamın kalbine dayamıştı...

Kara Murat kesin bir ifadeyle başını salladı:

— Yanılıyorsun... Sultan Mehmet'in fedaisi, Sultan Mehmet'in Beylerbeyine asla kılıç çekmez...

— Sultan Mehmet'in fedaisi mi?

— Evet... Size kaç defa söyleyeceğim. Kara Şövalye değil Kara Murat'ım ben...

Zeynep Sultan'ın hırçın sesi, Kara Murat'ın yüzünde yine bir kırbaç gibi şakladı:

—İspat et!.. İspat etmezsen seni parça parça edip leşini köpeklere yedireceğim...

—Koynumda padişahın fermanı var. Alıp okuyun...

Zeynep Sultan'ın bir baş işareti ile, adamlarından biri elini Kara Murat'ın gömleğinin içine sokup fermanı çıkardı, açtı, baktı. Padişah'ın tuğrasını görünce saygıyla öpüp başına koydu...

—Bu adam doğru söylüyor...

Genç kızın yüzündeki öfke, yerini derin

bir şaşkınlığa bıraktı:

—Doğru söylüyor ha? Ama nasıl olur? O adam sana öylesine benziyordu ki...

Kara Murat'ın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi:

—Bahsettiğin silahşör, benim kardeşim Saruhan'dı. Aramızdaki benzerlik seni yanılttı. Lütfen bana inan... Hem babanı, hem kardeşimi kurtaracağım...

Zeynep Sultan hâlâ şaşkınlık içindeydi... Büyük benzerliğe rağmen karşısındaki bu genç adamın Kara Şövalye olmadığına artık inanmıştı...

Bu yakışıklı yüz, bu mert ve temiz bakışlar bir düşmana ait olamazdı.. Yumuşak bir sesle:

—Biz de sana yardım edelim, dedi.

Serbest kalan Kara Murat Zeynep Sultan'a yaklaştı, genç kızın elini avuçlarının arasına aldı:

—Şimdi değil... Sırası gelince yardımını isteyeceğim. Benim hemen saraya gitmem gerek...

Zeynep Sultan, parmağındaki iri taşlı, değerli yüzüğü çıkarıp Kara Murat'a verdi,

—Bu yüzüğü babama gösterirsen sana inanır, diye fısıldadı.

Az önceki düşmanlık, yerini temiz bir sevgiye bırakmıştı...

Kara Murat, yanına getirilen atının üzerine çevik bir hareketle sıçradı, genç kızı selamlayarak hayvanı ormana doğru dört nala sürmeye başladı...

Genç kız onun arkasından hayranlıkla baktı.. Güzel gözlerinde mutlu bir ifade vardı...

Daha yarım saat önce öldürmek için can attığı bir gence karşı şimdi bambaşka duygular besliyordu... ★ ★ ★

Kara Murat, ıssız kır yolunda, atını dolu dizgin sürüyordu... Artık Bizans'a çok yaklaşmıştı...

Birden dizginlere asılarak hayvanı durdurdu, şaşırmış bir halde:

—Allah Allah!.. Bu da ne? diye söylendi...

Arkasından, çılgın gibi koşan bir atın ayak sesleri duyuluyordu.

Başını çevirip geriye baktı...

Gemi azıya almış bir at rüzgar gibi koşuyordu.

Atın üstündeki süvari, boş yere hayvanı zaptetmeye çalışıyor, fakat bir türlü durduramıyordu...

- Bir yandan da ölüm tehlikesi karşısında duyduğu korku ile dehşet çığlıkları atıyordu:

—İmdaat!... İmdaaat!...

Kara Murat hayret dolu bir sesle:

—Vay vay!.. Bu bir kadın! dedi...

Çılgın at, yıldırım gibi yanından geçti.

Bu koşunun bir felaketle biteceği anlaşılıyordu...

Kara Murat içini çekti:

—Zavallı!.. Ya bir ağaca çarpacak, ya da yere düşüp parçalanacak. Onu kurtarmam gerek...

Kara Murat bunu söyler söylemez diz-

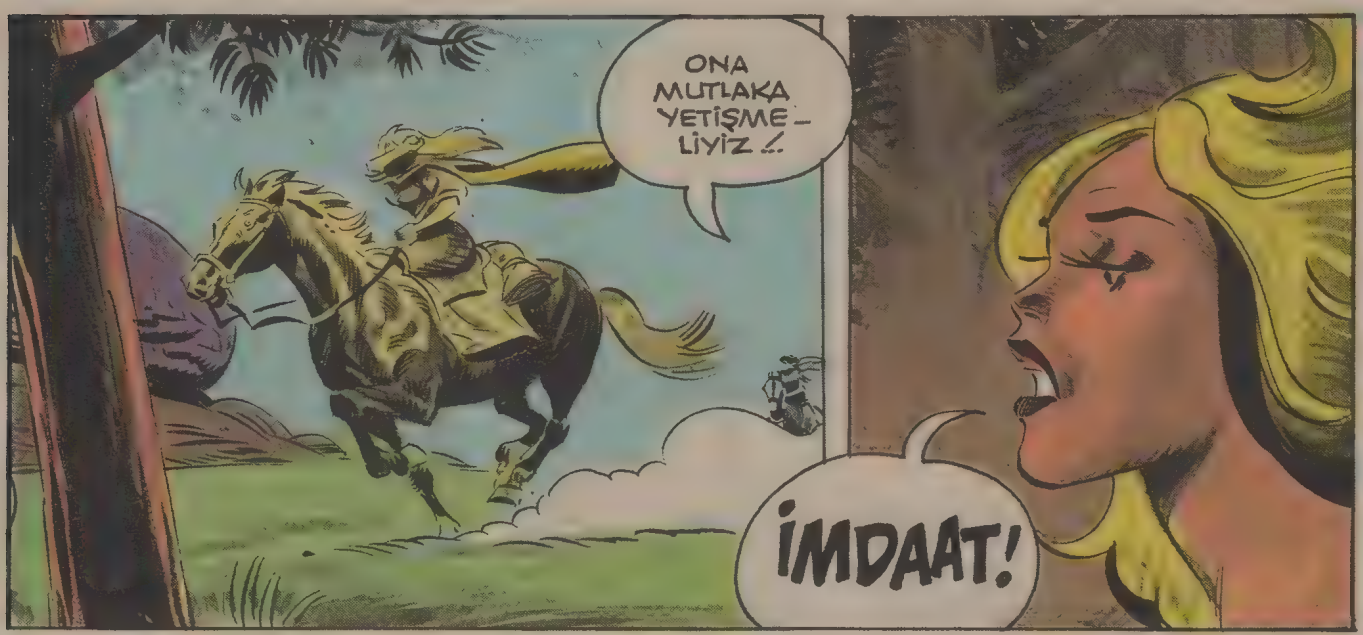

ginleri boşalttı, atını topukladı, cins hayvan ok gibi fırladı...

Ağzı köpükler içinde, çılgınca bir hızla uçuruma doğru giden atın üstündeki binici, Kolsuz Karlos'un kızı Prenses Glorya idi.

Genç kadının çığlıkları nal seslerine karışıyor, uzun saçları, hayvanın yeleleri gibi havada uçuyordu.

Kara Murat atını acımasızca mahmuzlayarak haykırdı:

—Haydi, haydi... Ona mutlaka yetişmeliyiz!..

Delikanlının atı, sanki kasırga kesilmişti. Yelelerinden terler boşanarak, ağzından köpükler saçılarak uçuyordu...

Prenses Glorya'nın canhıraş çığlıkları havayı tırmalıyordu:

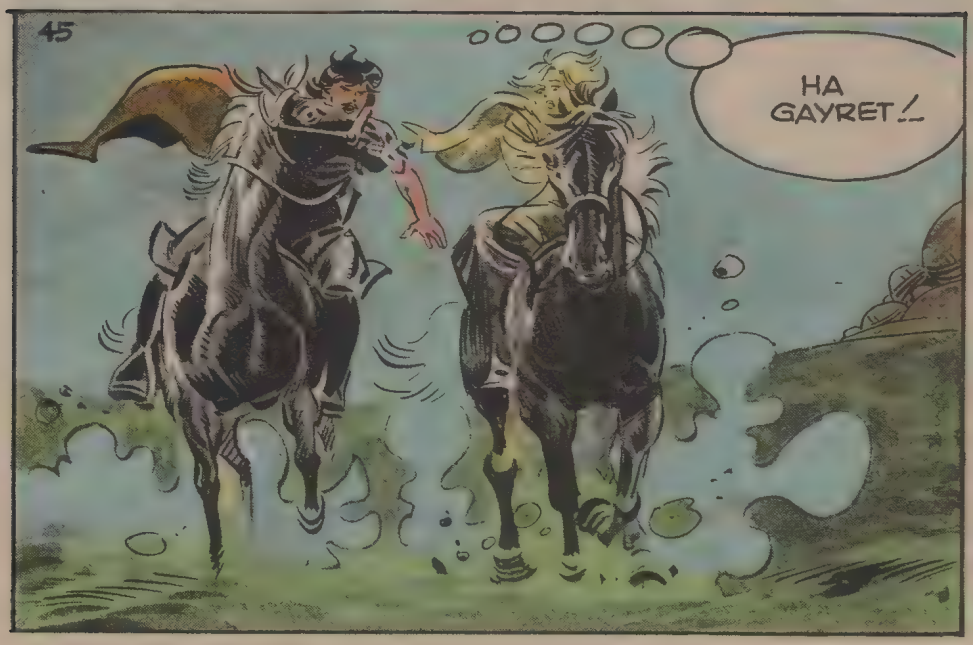

—İmdat... İmdat!.. Kurtarın beni...

Kara Murat'la Glorya'nın atı arasındaki mesafe yavaş yavaş azalıyordu...

Ha yetişti... Ha yetişecek...

Kara Murat acaba atı tutabilecek mi?

Tutsa bile zaptedebilecek mi?

İşte yetişti azgın hayvana...

Şimdi iki at yan yana koşuyordu...

Koşmuyorlar, sanki uçuyorlardı...

İki hayvan da kanatlanmış gibiydi.

Kara Murat, atın üzerindeki Glorya'ya:

—Sıkı tutun, seni kurtaracağım! diye bağırdı.

Genç kadın, onun bu sesini duydu mu belli değil...

Belki duymadı ama onu gördü..

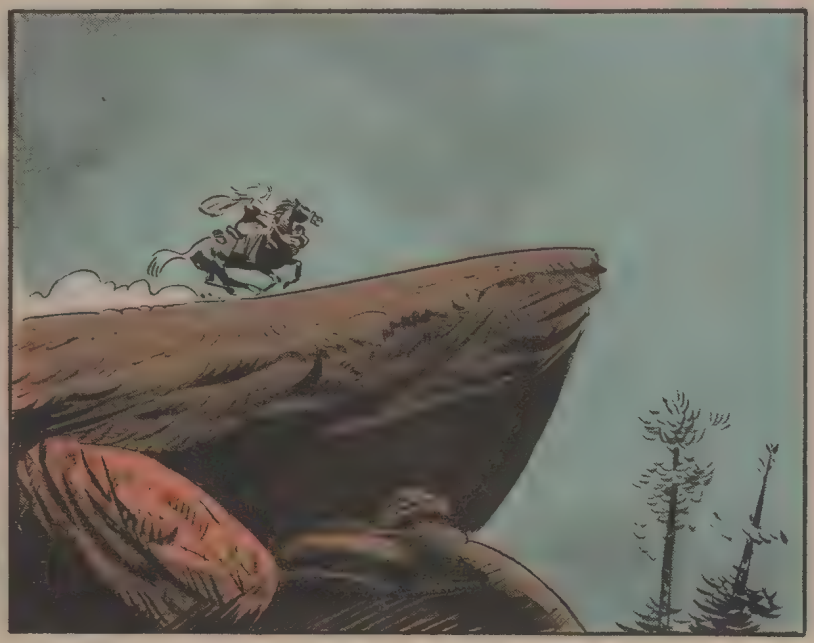

Birdenbire yanında beliriveren delikanlıya umutla sevinçle baktı:

—Mark! Kurtar beni!..

Kara Murat:

"—Kadın beni tanıdı... Mark diye bağırıyor... Kim acaba? Beni Kara Şövalye sandığına göre Prenses Glorya olabilir..." diye düşündü.

İki at birbirine o kadar yakın koşuyordu ki, Kara Murat ansızın hızlı bir hamle yaptı, Glorya'nın atının boynuna sarıldı...

Binicisiz kalan Kara Murat'ın atı, birden çok gerilerde kaldı...

Şimdi azgın at, boynuna asılan Kara Murat'ı da sürekleyerek koşmasına devam ediyordu.

Delikanlının yere çarpan dizleri yara bere içinde kaldı...

Fakat atın boynuna sarılan kollarını, her geçen an biraz daha kuvvetle sıkıyor, hayvanı nefessiz bırakıyordu.

Buna rağmen at koşuyordu...

İleride kayalıklar görünmüştü.. Kayaların hemen ötesi korkunç bir uçurumdu...

Kara Murat bu uçurumu bilmiyordu. Kayaları görünce:

"—Eyvan!.. Çarparsak mahvoluruz" diye düşündü...

At yavaş yavaş yorulmaya başlamıştı... Buna rağmen yine de ok gibi gidiyordu...

Kayalara çok az bir mesafe kala, ağır baskı altında kuvvetsiz kalan at birden yavaşlamaya başladı. Birkaç defa öfkeli öfkeli soludu ve ağzından köpükler saça saça durdu...

Kara Murat, yüzü geçirdiği büyük tehlikenin verdiği korku ile sapsarı kesilen, vücudu tepeden tırnağa titreyen genç kadını kuvvetli kollarıyla atın üzerinden alarak yere indirdi:

—Artık korkma!.. Tehlike geçti...

Glorya, tekrar hayata dönmenin sevinci içindeydi... Soluk bir gülümseme yüzünü aydınlattı. Minnet dolu bir sesle:

—Teşekkür ederim Mark, dedi. Tam zamanında yetiştin...

—Bir şeyin yok ya!...

Glorya korku dolu gözlerle uçuruma baktı:

—Sen olmasaydın, şu anda ölmüş olacaktım...

Kara Murat gülümsedi:

—Tanrı korusun güzel prensesim.. Sensiz bir dünyada yaşamak istemezdim...

—Ne güzel konuşuyorsun Mark... İlk defa bana böyle iltifat ettiğini duyuyorum.

—Evet haklısın... Ama zaman insanın duygularını değiştiriyor. Senin güzelliğini fark etmeyen erkek kördür. Demek ki ben de körmüşüm...

Bir an göz göze kaldılar... Glorya'nın göğsü, derin bir iç çekişi ile kabardı. Genç kadının bakışları aşk doluydu.

Kara Murat, bu sırada koşarak yanlarına gelen atını Glorya'ya verdi. Kendisi de onun azgın atına bindi. Hayvan, artık sakinleşmişti ama yine de dikkatli olmak gerekiyordu. Ansızın yeniden parlayıp tehlike yaratabilirdi...

Ikisi yan yana saraya doğru at koşturur-ken Kara Murat:

"Prenses bu gece beni mutlaka yatağına alacak! Bakalım Mark rolünü iyi yapabilecek miyim?" diye düşünüyordu...

Glorya durumu anlarsa Kara Murat mahvolurdu.

Sahte Kara Şovalye olduğunu öğrendikleri an, Bizanslıların kendisini en korkunç işkencelerle öldürecekleri muhakkaktı...

Bu tehlikeli oyun ona heyecan veriyordu...

★ ★ ★

Sarayın avlusunda, mızraklı muhafızlar saygıyla toparlandılar.

Kara Şövalye'yi hem seviyor, hem de ondan korkuyorlardı.

Herkesin Kara Şövalye sandığı Kara Murat, yanında Prenses Glorya ile birlikte askerlerin arasından geçti, saraya girdi, büyük salonun altın yaldızlı işlemelerle süslü kapısı önünde durdu.

Muhafızlar onları görünce toparlandı, salonun kapısında çatılmış mızraklar iki yana açıldı. Kara Murat, akıl almaz bir cesaretle hiç tereddüt etmeden salona girdi, durumu kavramaya çalışarak ilerledi. Delikanlının en güç durumlara bile uyum sağlama yeteneği vardı.

Birden irkildi... Kartal bakışlarını ileriye dikti.

Kapının tam karşısına rastlayan setin üzerindeki tahtta oturan adamı tanıyordu.

Kolsuz Prens Karlos'tu bu...

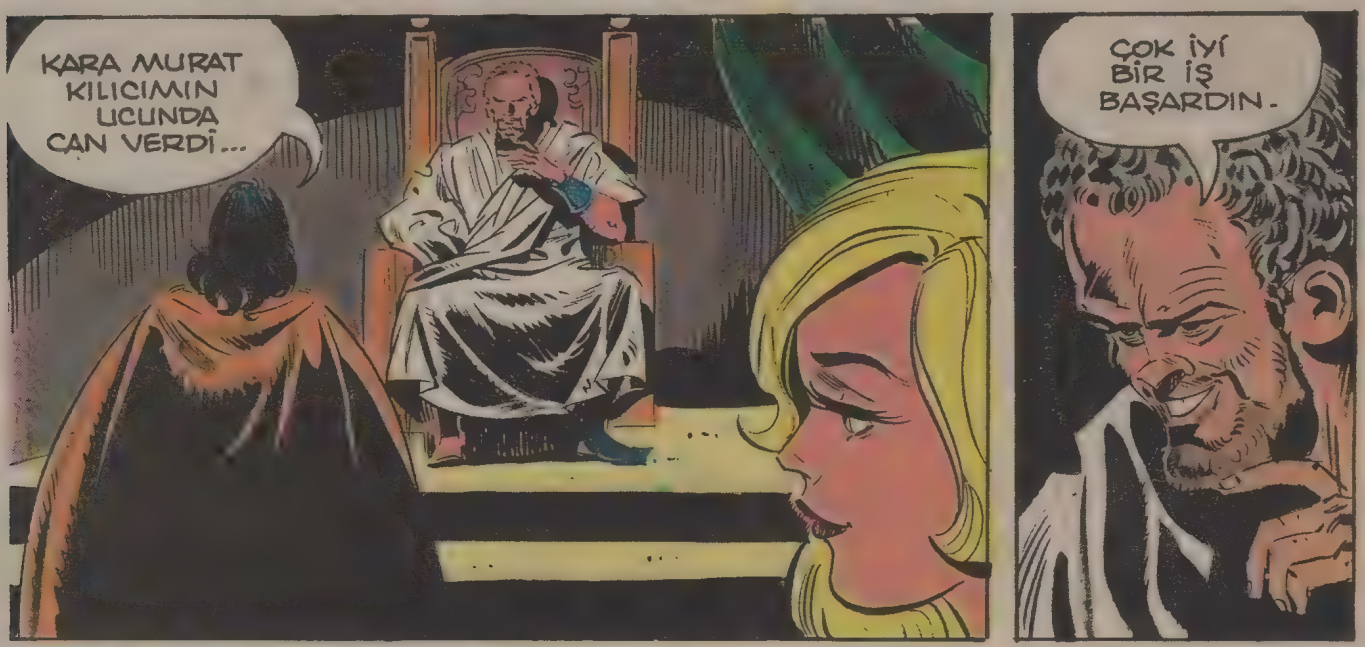

Onu görünce, kalbindeki kinin, damarlarını alev gibi yaktığını hissetti. Yüreğindeki öfke, bir yanardağ gibi patlamaya hazırdı.

Buna rağmen duygularını bastırmasını bildi, Karlos'un tahtı karşısında durup saygılı bir reverans yaptı:

—Majeste, size iyi haberler getirdim. Düşmanımız Kara Murat, kılıcımın ucunda can verdi!

Karlos'un yüzünü memnun bir gülümseme kapladı:

—Bundan hiç şüphem yoktu. Seni kutlarım Mark. Çok iyi bir iş başardın...

Prenses Glorya, konuşulanları büyük bir dikkatle dinliyor tatlı bakışlarını Kara Murat'ın üzerinden ayırmıyordu. Genç kadının ona karşı derin bir ilgi duyduğu belliydi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

11 ARALIK 1985 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 620 * FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

— Babacığım, diye atıldı. Mark'ı bir kere daha tebrik etmelisin.. Çünkü beni de ölümden kurtardı.

Prens Karlos'un yüzünde ani bir endişe bulutu belirdi, kaşlarını çatarak sordu:

— Nasıl oldu bu?..

Glorya olayı kısaca anlatarak:

— İşte, sapasağlam karşındayım babacığım! dedi.

Karlos, Kara Murat'a minnet dolu gözlerle baktı:

— Seninle övünüyorum Mark.. Sen istediğimden de büyük bir savaşçı oldun.. Çok cesursun.. Her şeyi mükemmel yapıyorsun...

— Sağolun efendim...

— Türklere karşı sen bizim intikam kılıcımızsın unutma!

Kara Murat acı acı gülümsedi:

— Unutmam efendim.. İntikam kılıcı, son darbeyi sabırsızlıkla bekliyor.

★ ★ ★

Kara Murat, Prens Karlos'un emriyle zindana indi. Prens, esir tutulan Karaca Paşa'yı bizzat Kara Şövalye'nin sorguya çekmesini istemişti.. İki muhafızın yol gösterdiği Kara Murat uzun bir koridorun sonundaki işkence odasına girdiği vakit dehşetle ürperdi...

Acı inlitilerin duyulduğu bu yer yanık et kokusuyla doluydu. Bu koku insanın midesini bulandırıyordu.

Karaca Paşa zindanın köşesinde zincire vurulmuştu.. Acımasız cellatlar, vücudunu kızgın demirlerle dağlayarak ona işkence yapıyorlardı.

Yaşlı adam duyduğu korkunç acıya dayanamayarak ara sıra bayılıyor, o zaman başına bir kova soğuk su dökerek onu ayıltıyorlardı.

Kara Murat içeriye girince cellatlar durdu.. Kara Şövalye'nin kendilerinden daha acımasız olduğunu hepsi çok iyi biliyordu.

Kara Murat, kaşlarını çatarak homurdandı:

— Hala konuşturamadınız mı?

— Hayır efendim.. Keçi gibi inatçı bir ihtiyar bu.. Yaptığımız işkenceye bugüne kadar ondan başka dayanan olmadı...

— Yaa? Demek öyle? Peki, bir de ben sorayım bakalım?

Kara Murat, Karaca Paşa'ya döndü. Keskin bakışlarını adamın gözlerinin içine dike-

rek titretici bir sesle şöyle dedi:

— Bak Paşa.. İnadı bırak.. Dağa çıkan adamlarının yerini söylersen, kızının da, senin de hayatını bağışlarız..

Paşa, hakaret dolu bir sesle, tükürürcesine cevap verdi:

— Bilmiyorum.. Bilsem de söylemem zaten..

Cellat, kızgın demiri Karaca Paşa'nın vücuduna yapıştırdı. Tüyler ürpertici bir cızırtı duyuldu. Yaşlı adamın gövdesinden dumanlar çıktı.. Kara Murat sordu:

— Hala konuşmayacak mısın ihtiyar keçi?

Karaca Paşa başını "Hayır" anlamında iki yana salladı.

Cellat adamı bir kez daha dağlamaya hazırlanırken Kara Murat onu durdurdu:

— Böyle sonuç alamayız.. Siz çıkın, ben onu konuşturmasını bilirim.. Haydi, yalnız bırakın bizi...

Emir kesindi.. Kara Şövalye'nin buna yetkisi vardı.

Cellat ve muhafızlar, Kara Murat'a selam vererek işkence odasından çıktılar.

Delikanlı, derin bir üzüntüyle Karaca Paşa'ya yaklaştı.

Zincirlere bağlı bu yiğit adamın başı önüne düşmüştü.

Kara Murat saygı dolu bir sesle:

— Paşa, paşa dedi.. Bayılmanın sırası değil.. Ben Kara Murat'ım yardım etmeye geldim..

— Nee? Ne diyorsun sen?

— Sultan Mehmet'in emriyle, sana yardıma geldim.

Karaca Paşa güçlükle başını kaldırdı. Uykusuzluk ve işkenceden, gözlerinin altı mosmor olmuştu. Kara Murat'a dikilen bakışlarında inanmaz bir ifade vardı...

Delikanlı yumuşak bir sesle devam etti:

— Bağışla beni paşam.. Saygıda kusur ettim. Onların yanında sana karşı düşmanca hareket etmek zorundayım.

Karaca Paşa yere tükürdü. Delikanlıya şimdi büyük bir nefretle bakıyordu...

Kara Murat yılmadı, sakin, ikna edici bir sesle onu inandırmaya çalıştı:

— Hakkımda kuşkuya düşmekte haklısın paşam.. Beni Kara Şövalye sanıyorsun değil mi? Ama yemin ederim ki sana kılıç çeken ben değilim. O, bana benzeyen ikiz kardeşimdi...

Karaca Paşa acı acı güldü, hiç bir cevap vermedi.

Kara Murat ısrarla devam etti:

— Evet.. Seni esir alan ikiz kardeşimdi. Karlos onu küçükken kaçırmıştı.. Bizanslıların zavallıyı bir Türk düşmanı olarak yetiştirdiklerini ben de yeni öğrendim..

Karaca Paşa'nın dudakları alaylı bir ifadeyle gerildi:

— Sen beni bu yalanlara kanacak kadar budala mı sanıyorsun?

Kara Murat, koynundan çıkardığı elmas taşlı yüzüğü ona gösterdi:

— Peki, buna ne diyorsun?

— Karaca Paşa birden heyecanlandı, yüzünün rengi değişti:

—Kızımın yüzüğü!

— Evet, sana kızından selam getirdim paşa.. Sağlığı çok iyi.. Tek üzüntüsü senin burada esir olmandır.

Karaca Paşa'nın bakışlarında bir sevinç ışıltısı dolaştı. Az önce acıyla dolu olan gözlerinde şimdi derin bir mutluluk ifadesi belirmişti:

— Demek kızım iyi, öyle mi? Demek Bizanslıların eline geçmedi, kurtuldu..

— Evet...

— Ohh.. Tanrıma şükürler olsun.. Artık ölsem de gam yemem...

Kara Murat başını salladı:

— Merak etme paşam ölmeyeceksin.. Seni mutlaka buradan kurtaracağım. Sarayın gizli bir çıkış yolu olmalı.. Kimbilir, belki de Prenses Glorya bunu biliyordur..

— Glorya mı? O da kim?..

— Karlos'un kızı.. Her neyse, ben şimdi gidiyorum paşam.. Ama en kısa zamanda dönüp seni kurtaracağım..

Kara Murat zindandan çıkarken, yüzüne sinirli bir ifade verdi. Muhafızlara ters ters bakıp:

— Bu herif keçiden de inatçı.. Tek kelime konuşmadı! diye öfkeyle homurdandı.

★ ★ ★

Kara Şövalye Mark, saatlerir hanın mahzeninde elleri ve ayakları bağlı bir halde duruyor, kendini iplerden kurtarmak için büyük bir çaba harcıyordu...

Kalbinde, Kara Murat'a karşı derin bir öfke seli her geçen an büyüyor, onu kudurtacak

gibi oluyordu:

— Rezil herif.. Beni burada ölüme terk etti galiba.. Şu iplerden kurtulsan, onu dünyaya geldiğine pişman edeceğim..

Büyük bir hırsla ipleri duvarın çıkıntılarına sürterek aşındırıyor, koparmaya çalışıyordu...

Soluk soluğaydı.. Alnında iri ter taneleri birikmişti...

İpler yavaş yavaş inceliyordu...

★ ★ ★

Kara Murat, dağdaki büyük mağaranın önünde, atından çevik bir hareketle indi. Uzun süredir yoldaydı.. Takip edilmediğine emin olmak için çok dolambaçlı yollardan gelmişti buraya...

Zeynep Sultan ayakta, dimdim bekliyordu.

Genç kızın bakışları, merak heyecan ve endişe doluydu.. Bütün soğukkanlılığına rağmen, sonunda kendini tutamayarak Kara Murat'a doğru atıldı:

—...Babam nasıl? Onu gördün mü?

— Gördüm.. Konuştum onunla.. Senden haber alınca çok sevindi...

— Kurtarabilecek miyiz onu?

Kara Murat, heyecan içindeki genç kızın elini avuçlarının arasına aldı. Bu el, yumuşak ve zarifti.. Yaralı bir kuş gibi hafif hafif titriyordu...

Delikanlı, sevgi dolu bakışlarını Zeynep Sultan'ın gözlerine dikerek, yumuşak bir sesle:

— Evet, dedi. Sanırım kurtarabiliriz. Bunun için bana on fedai yeter. Surlara yaklaşıp

işaretimi bekleyecekler..

— Ne zaman?

— Bu gece.. Ben nöbetçileri haklayıp kapıyı açtıktan sonra saray penceresinden meşaleyle işaret vereceğim.. İşaretimi alınca harekete geçecekler. Onlar saraya girdikten sonra işimiz çok kolay..

Zeynep Sultan uzun kirpikli gözlerini yumarak:

— Tamam, diye fısıldadı. Adamlarımla beraber ben de orada olacağım.

Kara Murat'ın yüzünü ciddi birifade kapladı. Genç kızın bu cesareti onu gerçekten şaşırtmıştı:

— Nee? Sende mi geleceksin?

— Evet...

— Seni tehlikeye atamam...

İNTİKAM GÜNÜ

Zeynep Sultan'ın kaşları çatıldı. Güzel gözlerinde sanki kıvılcımlar yanıp söndü. İtiraz kabul etmez bir sesle:

— Siz, dedi. Kendinizi babam için feda ederken ben burada bekleyecekmiyim? Böyle olmaz. Öleceksek beraber ölelim..

Kara Murat'ın bakışları sevgiyle doldu. Gözleri binbir anlamla yüklüydü. Kızın elini dudaklarına götürerek parmaklarının ucunu hafifçe öptü..

Zeynep Sultan, yakıcı dudakların eline dokunuşuyla bütün vücudunun ürperdiğini, damarlarında kanın daha hızlı akmaya başladığını hissetti...

Şehvete benzer bir duyguydu bu.. Bir an kendini Kara Murat'ın kolları arasına atmak istedi.. Tüm iradesini kullanarak duygularını

bastırdı...

Kara Murat hafifçe gülümseyerek:

— Hemen gitmeliyim, dedi. Beni uzun süre bulamazlarsa şüphenebilirler..

Çevik bir hareketle atına atladı, giderken dönüp kıza seslendi:

— Ha, aklıma geldi.. İki adamın Kızıl Şarap hanına yolla.. Mahzene kapadığım Kara Şövalye'yi alıp mağaraya getirsinler.. Kaçarsa hepimiz mahvoluruz...

★ ★ ★

Glorya, ipek işlemelerle süslü yatağına uzanmış, elindeki el aynasında kendini seyrediyordu...

Genç kadın yarı çıplaktı.. Tül geceliğinin altında eşsiz güzellikteki vücudu tüm görkemiyle görünüyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

18 ARALIK 1985 CUMARTESİ ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 621 ✻ FİYATI: 30 LİRA KDV DAHİLDİR

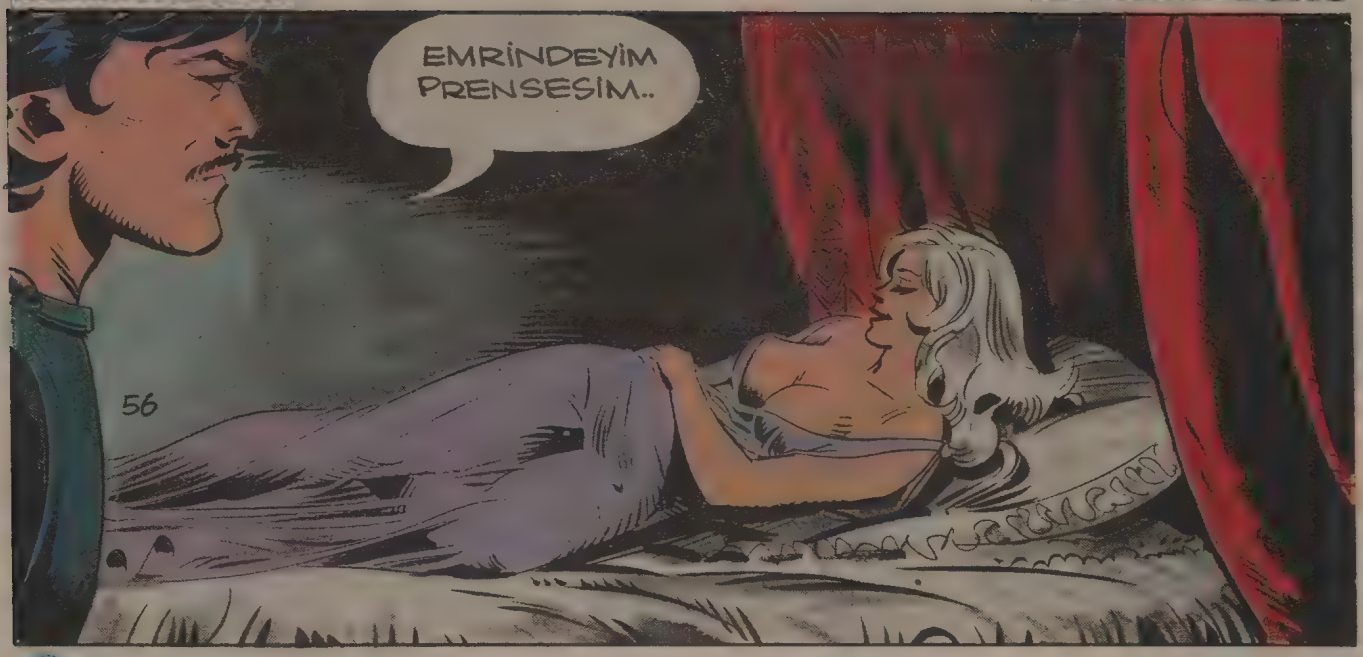

Prenses, özellikle böyle baş döndürücü bir gecelik giymişti..

Çünkü Mark zannettiği Kara Murat'ı bekliyordu..

Genç adamı o kadar çok arzuluyordu ki, onu bu gece elinden kaçırmamak için yemin etmişti...

Kapı açıldı, Kara Murat içeri girdi...

Glorya heyecanla aynayı indirerek dönüp Kara Murat'a baktı...

— Mark.. Nihayet geldin...

— Evet.. Geldim.. Emrindeyim prenses...

Glorya'nın yarı çıplak vücudu Kara Murat'ın soluğunu kesti adeta..

Bu ne güzellikti böyle!..

Kara Murat bütün vücudunun ürperdiğini

hissetti. Hiç bir erkeğin böyle kadına dayanması mümkün değildi.

Glorya yavaş yavaş delikanlıya yaklaştı. Yürüyüşünde çapkın bir eda vardı. Gözleri birden ihtirasla yanmaya, dudakları öpülmek arzusuyla kavrulmaya başladı. Tatlı sesi, şehvet fısıltısı halinde çıktı:

— Sen çok çekici bir erkeksin Mark..

Kara Murat güzel kadını bakışlarıyla öptü adeta...

— Kendimi inanılmaz bir rüyada sanıyorum, prenses! dedi.

Glorya çıplak kollarını delikanlının boynuna doladı. Yanan, alev gibi kavuran dudaklarıyla onun dudakalarını buldu.

Bir taraftan büyük bir ihtirasla öpüyor, bir taraftan da:

— Beni sev Mark! diye fısıldıyordu..

O sırada gerçek Mark, kapatıldığı zindanda hâlâ iplerden kurtulmaya çalışıyordu...

—Allah kahretsin! Ne kopmaz şeymiş bu ipler!...

Bileklerini saran ipleri taş duvara sürtüyor, sürtüyordu.

Artık sonuna gelmişti... Son bir gayret daha... Ve bileklerini bağlayan ipler birden koptu... Genç adamın boğazından sevinç çığlığı fırladı:

—Tamam! Kurtuldum!

Kendi kendine naralar atarak ayaklarının bağını çözdü. Artık tamamen serbest kalmıştı.

—Evet, kurtuldum! Kurtuldum!

Soğuk bir ses, mahzenin taş duvarlarında yankılandı:

—Hayır, henüz kurtulmuş değilsin!

Mark, hızla sesin geldiği yana döndüğü vakit, mahzenin kapısını silahlı iki adamın tutmuş olduğunu gördü...

Bunlar, Zeynep Sultan'ın adamlarıydı..

★ ★ ★

Gece... Her yer derin bir sessizlik içinde. Zeynep Sultan ve fedaileri ağaçlar arasında eğilip kalkarak, taşların arkasına sinerek, sessizce saraya yaklaşıyorlardı...

Zeynep Sultan fısıldadı:

—Unutmayın.. Kara Murat meşaleyle işareti verir vermez açılan kapıdan saraya gireceğiz...

—Evet sultanım...

—Paşa babamı kurtarmak için gerekirse hep beraber öleceğiz...

—Öleceğiz sultanım... Sizin için canımız feda olsun...

Zeynep Sultan, iri bir kayayı siper alarak durdu:

—Burada Kara Murat'ın işaretini bekleyelim.

Genç kız, karanlıkları delen bakışlarını saraya dikti, kalbi heyecanla çarparak:

—Tanrım! Bize yardım et! diye mırıldandı.

★ ★ ★

Mahzende iplerden kurtulan Mark, kapıyı tutarak kendisine engel olmak isteyen silahalı iki adama alaylı bir gülümsemeyle baktı:

—Beni durdurabileceğinize inanıyor musunuz? Adamlar şaşırdı:

—Bu silahsız ve uyuz halinle bize kafa mı tutuyorsun?

Mark'ın kaşları çatıldı:

—Eğer zindandan çıkmama engel olmaya kalkarsanız ikinizin de kafasını patlatırım...

Alay etme sırası adamlara gelmişti:

—Nasıl yapacaksın bu işi? Pek merak ettik doğrusu...

Birden hiç umulmadık bir şey oldu. Mark panter gibi atıldı. Balyoz gibi yumrukları, neye uğradıklarını anlamayan iki adam baygın yere serdi...

Mark adamlarından birinin kılıcını alıp beline takarak öfkeyle söylendi:

—Süt kuzuları... Beni haklayacağınızı sandınız, öyle mi? Sizi öldürmediğime şükredin...

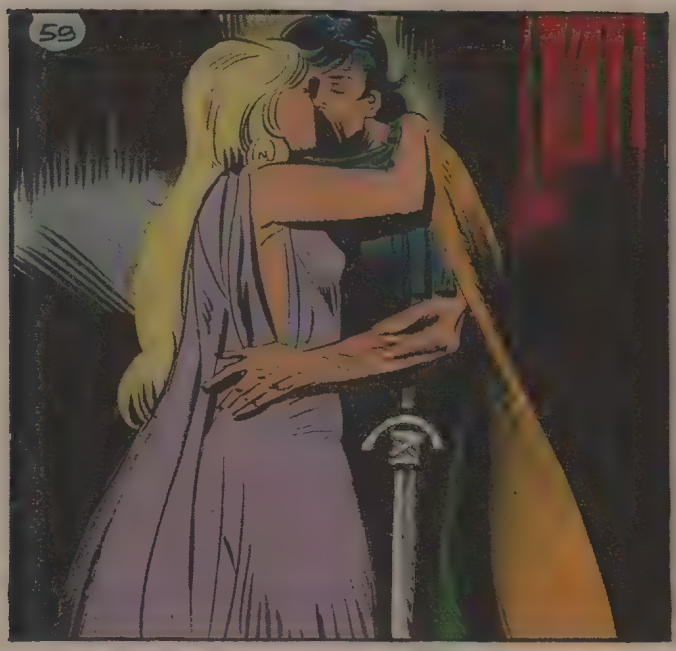

Bu sırada sarayda Glorya'nın odası o güne kadar eşine rastlanmamış, ateşli bir aşka sahne oluyordu...

Kara Murat, yumuşak kolların kıskacı altındaydı. Glorya onu ısırırcasına öpüyor, kadının dişi kokusu delikanlının başını döndürüyordu.

Prenses, dudaklarıyla Kara Murat'ın dudaklarını ararken kıvranıyor, geriliyor, vücudunun bütün hatlarıyla genç adamı sarhoş etmeye çalışıyordu.

Bir an geldi ki, Kara Murat kadının ateşli öpüşleriyle kendini kaybedip dünyayı unuttu. Genç bir erkekti... Yaşı, zevk ve şehvet yaşıydı...

Glorya'yı çelik gibi kollarının arasına alıp, tüy gibi kaldırarak yatağa götürdü. Üzerindekileri bir bir soydu. Her soyduğu yeri a-

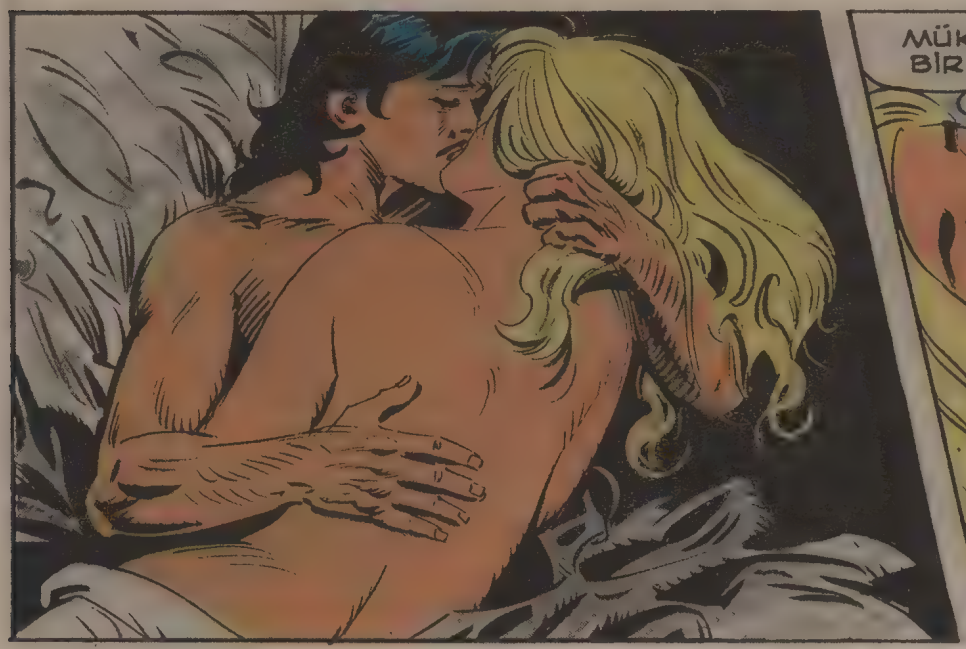

teşli dudaklarıyla ayrı ayrı öptü.

Genç kadın ihtirasla inleyerek:

—Mükemmel bir erkek bu! diye hayranlıkla düşündü.

İki kızgın vücut, şehvetin koynunda eridi...

Aradan yarım saat mi, yoksa bir saat mi geçti, Glorya farkında değildi...

Tatlı bir rüyadan uyanır gibi kendisine geldi, zevkle gerindi... Çıplaktı...

O gerinirken göğüsleri usul usul titredi...

Kendisine, hayatının en tatlı dakikalarını geçirten Kara Murat'a hayranlıkla baktı:

—Mükemmeldin sevgilim...

Kara Murat gülümsedi:

—Sen de öyle... Bu gece, benim için değerli bir armağan oldu...

Glorla, delikanlıyı, aşktan sarhoş bir halde baygın bakışlarla süzdü:

—Senin armağanın, benimkinden çok daha değerliydi, Mark. Bana dünyanın en büyük zevkini tattırdın... Kuvvetine hayranım...

★ ★ ★

Kara Murat, prensesin odasından çıktı. Uzun koridorları hızlı adımlarla geçti. Az sonra avludaydı.

Sarayın büyük kapısında iki asker nöbet tutuyordu.

Kara Murat'ın geldiğini görünce toparlanıp saygı duruşuna geçtiler. Onu Şövalye Mark sanmışlardı...

Kara Murat sordu:

—İşler yolunda mı?

—Yolunda komutanım...

—Dikkatli olun... Kara Murat diye bir casus gelmiş... Her an saraya girebilir.

Nöbetçiler afalladı:

—Fakat... Onu sizin öldürdüğünüzü duymuştuk...

—Öldürdüğümü sanıyordum ama, dokuz canlıymış... Belki de öldü, sonradan hortladı...

İki nöbetçi aptallaşarak birbirine baktı:

—Nee?

—Hortladı mı?

Kara Murat kaplan gibi atıldı, güçlü pençeleriyle iki nöbetçiyi enselerinden tutup, kafalarını olanca şiddetiyle tokuşturdu...

—Evet... Hortladı ya!..

Kafataslarının birbirine çarpmasından doğan kuru, tok bir ses duyuldu... Bunu boğuk bir feryat izledi:

—Aaah!...

İki nöbetçi bir an ayakta sallandı, sonra baygın bir halde yere serildi.

Kara Murat:

—Siz biraz uyuyun! diye mırıldanarak sarayın büyük kapısının sürgülerini açtı...

★ ★ ★

Zeynep Sultan ve fedaileri pusuda, her an harekete hazır bir halde bekliyorlardı.. Hepsinin gözleri tüm dikkatiyle saray penceresine dikilmişti...

Dakikalar ilerledikçe Zeynep Sultan'ın sinirleri geriliyor, heyecanı artıyor, kalbi beklemenin ıstırabı içinde titriyordu.

Kapıyı aralık bırakan Kara Murat duvardaki meşalelerden birini kaparak çevik adımlarla ikinci kata çıktı, ilk rastladığı penceresinin önünde durup iki yana doğru hafifçe salladı...

Beklenen işaret verilmişti...

Zeynep Sultan ve fedaileri birer sevinç çığlığı atmamak için kendilerini güç tuttular. Genç kız:

—Haydi yiğitlerim! diye fısıldadı.

Sessizce yürüdüler...

Zeynep Sultan hızlı adımlarla saraya yaklaşırken, sevinç içinde mırıldanıyordu:

—Şu Kara Murat yaman adammış doğrusu... Dediğini yaptı, kapıyı açtı... Şansımız iyi gidiyor...

★ ★ ★

Aslında şansları iyi gitmiyordu.

Çünkü aynı anda bir muhafız mangası, nöbetçileri değiştirmek üzere büyük kapıya doğru ilerliyordu.

Manganın komutanı birden dehşetle irkilerek durdu:

—Aman Tanrım! Bu da ne?

İki nöbetçi yerde baygın yatıyor, sımsıkı kapalı olması gereken büyük demir kapı aralık duruyordu.

Manga komutanının şaşkınlığı kısa sürdü. Birkaç saniye sonra kendisini toparlayarak adamlarına emretti:

—Koşun, çabuk kapıyı kapatın!

Muhafızlar telaşla fırlayıp omuz vurarak saray kapısını kapadılar...

Zeynep Sultan ve fedaileri saraya girmek için iyice yaklaştıkları sırada kapının yüzlerine karşı kapandığını görünce şaşkın-

lık içinde durakladılar.

Genç kız sinirli bir sesle:

—Allah kahretsin! Bir aksilik oldu galiba! diye söylendi...

★ ★ ★

Bizanslı muhafızlar, yerde baygın yatan iki nöbetçiyi sürükleyerek bir kenara çekerken, manga komutanı alnı ter içinde kalarak büyük gonga koştu...

Bu gong sadece tehlike anlamında çalınır ve bütün sarayı ayağa kaldırırdı...

Panik halinde olan komutan, tokmağı alıp vurmaya hazırlanırken kolu havada asılı gibi kaldı...

Gözleri iri iri açıldı ve boğazından boğuk bir çığlık fırladı:

—Aah! Yandım!..

İNTİKAM GÜNÜ

Manga komutanı, tam gongu çalarken Kara Murat köşeden görünmüş ve elindeki bıçağı fırlatmıştı...

Namludan çıkan kurşun gibi uçan bıçak, komutanın kalbine gömüldü ve adam cansız olarak gongun dibine düştü...

Diğer muhafızlar kanlı olayı dehşet içinde görmüşlerdi...

—İşte, hain orada!..

—Vurun, öldürün! diye barışarak atıldılar...

Karanlıkta bir gölge halinde görüldüğü için Kara Murat'ı tanıyamamışlardı.

İki mızrak havada vınlayarak uçtu. Delikanlı eğildi. Mızraklar başının üzerinden, saçlarını yalarcasına geçip onun arkasındaki tahta kapıya peş peşe saplandı...

Kara Murat atıldı, mızrakları kapıp dönerek geriye fırlattı...

—Aaah!...

—Yandım!...

Muhafızlardan ikisi göğüslerine saplanan mızrakları iki elleriyle tutarak diz çöktü, sonra yüzükoyun yere yıkıldı.

Kara Murat şimşek gibi bir hızla kılıcını çekip, düşmanlarına toparlanma fırsatı vermeden saldırdı.

Kısa, fakat çetin bir vuruşma oldu. Çarpışan çeliklerden kıvılcımlar fışkırdı...

Muhafızlardan biri daha kalbi delinerek cansız yere düştü...

Bizanslılar, yüzünü seçemedikleri bu amansız düşmana dehşet içinde bakıyorlardı.

Kimdi bu?

Devamı Gelecek sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

25 ARALIK 1985 ÇARŞAMBA ✲ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✲ SAYI: 627 ✲ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Hayalet mi, yoksa Azrail miydi?

Son kalan iki muhafızdan biri:

—Hepimizi teker teker öldürecek bu iblis! diye bağırdı. Sesinde tarif edilmez bir korku ifadesi vardı...

Öteki haykırdı:

—Ben onu oyalarken sen koş gongu çal! Tek kurtuluş şansımız bu!...

—Haklısın! diye bağıran muhafız dövüşü bırakarak gongun bulunduğu yöne doğru koştu...

Kara Murat adamın arkasından umutsuzlukla baktı...

İşte şimdi her şey mahvolacaktı...

Gong çalınır çalınmaz tüm saray ayağa kalkacak, kendisi de, sarayın dışında bekleyen Zeynep Sultan'la adamları da kıskavrak yakalanacaklardı...

Kara Murat ansızın çılgınca bir karar verdi ve iki adım geri sıçrayarak dövüşü bırakıp elindeki kılıcı akıl almaz bir ustalıkla fırlattı...

Kılıç havada adeta ıslık çalarak uçtu ve...

Gonga elini uzatan muhafızın sırtından girip, göğsünden çıktı...

Yere yığılan adamın ağzından acı bir çığlık fırladı, birkaç kere çırpındı ve hareketsiz kaldı...

Son kalan muhafız gözlerine inanamıyordu... Bu ne müthiş düşmandı böyle?..

—Şeytan canını alsın!.. Seni sağ bırakmayacağım köpek! diye haykırarak Kara Murat'ın üzerine saldırdı...

Delikanlının silahsız kalması ona ansızın cesaret vermişti...

Kara Murat kendine özgü çevik hareketleriyle sıçradı, eğildi, yana kaçtı.

Her seferinde, tehlikeli kılıç darbelerinden ustaca sıyrılmasını bildi.

Muhafız:

—Kaçma! Kaçma köpek! diye öfkeyle kükrüyordu.

Kara Murat, adamın boşluğunu tam zamanında yakalayarak:

—Peki, kaçmayayım! dedi ve balyoz gibi bir yumrukla onu baygın yere serdi.

Muhafızın ağzından burnundan kanlar boşalırken Kara Murat kapıya koştu ve sürgüleri çekerek ardına kadar açtı.

Bir dakika sonra Zeynep Sultan ile fedaileri ellerinde kılıçlarıyla içeriye daldı.

Hepsinin bakışlarında alevler tutuşuyor, fır fır dönen gözleri çevrede vuruşacak düş-

man arıyordu...

Kara Murat eline geçirdiği kılıcı koridora doğru yönelterek onlara yol gösterdi:

—Bu taraftan...

Yerde yatan muhafızların cesetleri üzerinden atlayıp hızlı adımlarla yürüdüler.

Kara Murat en önde gidiyordu.

Artık dönüşü olmayan bir serüvene atılmışlardı.

Karaca Paşa'yı kurtarabilecekler miydi?

Düşman askerlerinin kum gibi kaynadığı bu saraydan sağ çıkmaları mümkün olacak mıydı?

Zeynep Sultan, titreyen sesiyle sordu:

—Babamı kurtarmaya gidiyoruz, değil mi?

Kara Murat "Evet" anlamında başını salladı.

Taş merdivenlerden hızla, fakat gölge gibi sessizce indiler...

Zindana yaklaştıkça rutubet artıyor, hava soğuyor, çevreye küf kokusu hakim oluyordu.

Zeynep Sultan yüzünü buruşturarak:

—Tanrım! Ne iğrenç yer burası! diye mırıldandı...

Birkaç dakika sonra merdivenin sonuna gelmişlerdi.

Zindan kapısının önünde üç muhafız nöbet bekliyordu.

Birden Zeynep Sultan'ı gördüler.

Hepsinin gözleri iri iri açıldı:

—Aaa... Bir kadın!..

—Erkek gibi giyinmiş...

—Elinde kılıç da var...

—Ne arıyor burada?

Üç muhafız da dikkatle baktı...

Zeynep Sultan'ın yalnız olduğunu görünce gözleri aç bir iştahla parladı.

İçlerinden biri kaba bir kahkaha atarak:

—Kısmet ayağımıza geldi! diye sevindi.

Diğeri homurdandı:

—Evet! Onu sevip okşadıktan sonra komutana götürürüz. Biraz da tadına o bakar..

Muhafızlar sırıtarak genç kıza doğru ilerlerlerken havada ansızın keskin bir vınlama duyuldu. Bunu iki vınlama daha izledi.

Peşpeşe uçan üç ok, nöbetçilerin göğüslerine saplandı:

—Aaah!...

—Yandım...

—Lanet olsun, tuzağa düştük!

Nöbetçiler kanlar içinde, cansız yere serildi...

Zeynep Sultan ve adamlarının zindan kapılarını kırıp içeriye dalmaları sadece beş dakika sürdü.

Genç kız, çılgın gibi atılıp, zincire vurulmuş olan babasına sarılarak haykırdı:

—Baba... Babacığım...

Kanlar içindeki Karaca Paşa'nın en ağır işkenceler altında bile kırpmadığı gözleri dolu dolu oldu, titrek bir sesle:

—Kızım!.. Yavrum benim! diye hıçkırdı.

★ ★ ★

Şövalye Mark, gecenin karanlığında çılgın gibi at sürüyordu:

—Haydi!.. Daha hızlı!.. Daha hızlı!..

Zavallı hayvanın karnı, bıçak gibi saplanan mahmuzlarla yer yer delinmiş, kanamaya başlamıştı...

Mahzenden kurtulan Mark, bir an önce saraya varmak için atını çatlatırcasına sürüyor, nal sesleri gecenin sessizliğini yırtıyordu.

Yarım saat sonra, açık kapıdan hızla girdi. Dizginleri kastı, hayvan kişneyerek dururken o çevik bir hareketle yere atladı.

Birden dehşetle irkildi. Gözleri faltaşı gibi açılarak acı bir çığlık attı:

—Tanrım! Bu da ne?

Saray nöbetçilerinin cesetleri yerde, kanlar içinde yatıyordu.

Vücutları henüz soğumamıştı bile...

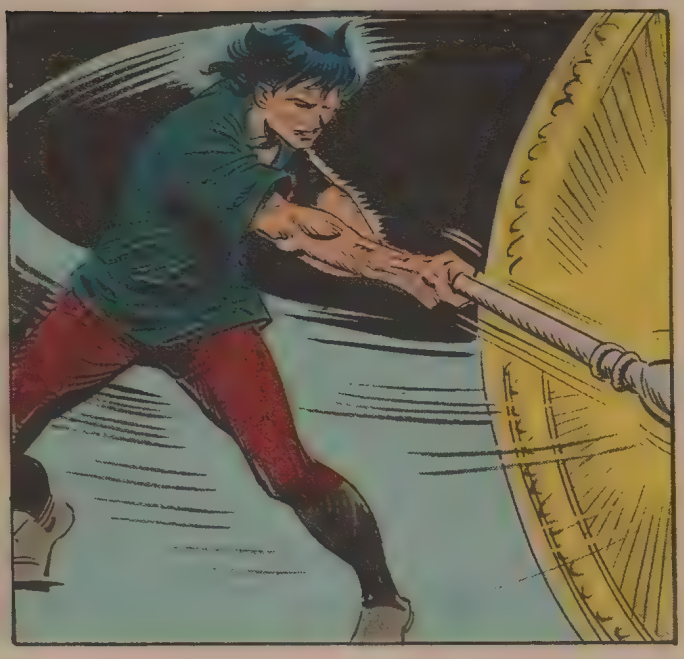

Mark, sarayın korkunç bir tehlike ile karşı karşıya olduğunu anladı, telaşla atılarak büyük kapıyı kapadı.

Dehşet içinde kalan şövalyenin düşünceleri, kafasında panik halinde uçuşuyordu. Korkunç bir sesle:

—Bu, mutlaka Kara Murat'ın işidir! diye homurdanarak gonga doğru koşup, tokmağı kaptı, tüm gücüyle vurmaya başladı...

—Dan... Dan... Dan...

Gecenin geniş sessizliğinde gongun sesi, dehşet dolu bir ıstırap çığlığı gibi acı acı inledi.

Gongun gürültüsü, çevrede hazin yankılar yaparken korku ile uykularından sıçrayan saray halkı, koridorlara döküldü...

Çoğu yatak kılığıyla dışarı fırlamıştı... Hepsi de tarifsiz bir korku içindeydi...

—Ne var?

—Ne oluyor?

—Saray komutanı nerede?

—Açıklama yapılsın...

—Korkudan öldürtecek mi bizi bu adam?

Gözler, endişe içinde gecenin düşman karanlığını yırtan meşalelerin aydınlattığı yerlerde dolaşıyor, herkes tehlikeyi görmeye, gong sesinin nedenini anlamaya çalışıyordu.

Prens Karlos, sarayın her tarafında yankılanan gong sesleriyle yatağından dehşet içinde fırlayarak uyandı:

—Allah kahretsin! Bir aksilik var galiba!

Hızla giyinerek silahlarını kuşanırken öfkeli bir sesle söylenmeye devam etti:

—Bu gong sesleri, tehlikenin büyük olduğunu anlatıyor. Ya Türkler sarayı bastı, ya da esirler kaçtı!..

Aynı anda Prenses Glorya da yarı çıplak halde yatağından fırlamış, koridora çıkarak ilk rastladığı subaya:

—Ne oluyor? Baskın mı var? diye sormuştu.

Glorya'nın göğüsleri ince geceliğinden dışarı fırlayarak iç açıcı bir manzara yaratıyordu ama subayın buna bakacak hali yoktu.

—Evet, baskın var prensesim, diye telaşla söylendi. Saray kapısındaki bütün nöbetçileri öldürmüşler!..

—Öldürmüşler mi? Kimler?

—Bilmiyorum efendim.. Şu anda Şövalye Mark, Prens Karlos'a durumu anlatıyor...

Gerçekten o sırada kolsuz Prens Karlos, hayretler içinde Mark'ı dinliyordu.

Kara Murat'ın elbiselerini giyerek mahzenden çıkıp, saraya gelen Şövalye Mark:

—Evet, prensim dedi. Bütün bunlar rezil Kara Murat'ın marifeti...

—Kara Murat'ın mı? Fakat sen onu öldürmemiş miydin?

—Hayır efendim. Tam tersine o iblis beni tuzağa düşürdü. İki günden beri bir mahzende kapalıydım. Oradan kurtuluncaya kadar akla karayı seçtim.

Karlos'un şaşkınlığı daha da arttı:

—Yani sen, iki gündür yok musun?

—Yoktum majeste... Biraz önce geldim...

—Peki, ya buradaki adam kimdi?

Mark, kinle dişlerini gıcırdattı:

—Kara Murat'tı o... Tıpkı bana benzeyen bir sahtekar...

Prens Karlos, kuyruğu kesilmiş bir dana gibi acı acı böğürdü:

—Allah kahretsin! Demek aldatıldık! Askerler.. Muhafızlar... Durmayın..O sahtekarı ölü veya diri yakalayıp, bana getirin!

Sarayda telaşlı bir koşuşma başladı...

Silah şakırtıları birbirine karışıyor, tehdit sesleri, kaba küfürler ve öfkeli homurtular duvarlarda yankılanıyordu...

★ ★ ★

Zeynep Sultan ve adamları Karaca Paşa'yı zindan kurtarmıştı...

Kara Murat uzaktan gelen gong seslerini duyunca titredi, yüzünde endişe bulutları dolaştı:

—İşte bu fena... Adamlar durumu çok erken farketti...

Zeynep Sultan, korku dolu gözlerini delikanlıya dikerek sordu:

—Ne yapacağız? Saraydan çıkamayacak mıyız?

—Durumumuz zor, fakat umutsuz değil...

Karaca Paşa, söze karıştı...

—Onüç kişiyiz... Bin kişiyi yarıp geçemeyiz.. En iyisi vuruşarak şerefimizle ölmek!..

Kara Murat acı acı başını salladı:

—Ölmek kolay iş paşa... Önemli olan yaşamak...

KARA MURAT

İNTİKAM GÜNÜ

—Bu imkansız dostum... Benim için hayatınızı tehlikeye attınız.. Beraber öleceğimiz için üzgünüm.. Ama kılıç elde ölmek bana şeref verir...

Kara Murat, Karaca Paşa'ya cevap vermeden hızla koştu, esir Türklerin bulunduğu zindanın kapılarını, kılıç darbeleri ile vura vura kırdı...

Bir yandan da:

—Burada en az yirmi Türk var.. Hepsi de iyi savaşçı.. Bu kuvvetle Bizanslıları yarıp geçmemiz mümkün...

Kapının kırıldığını gören esir Türkler sevinç çığlıkları atarak dışarı fırladılar...

—Yaşasın...

—Kurtulduk...

—Özgürüz artık!

Kara Murat ellerini kaldırarak onları sus-

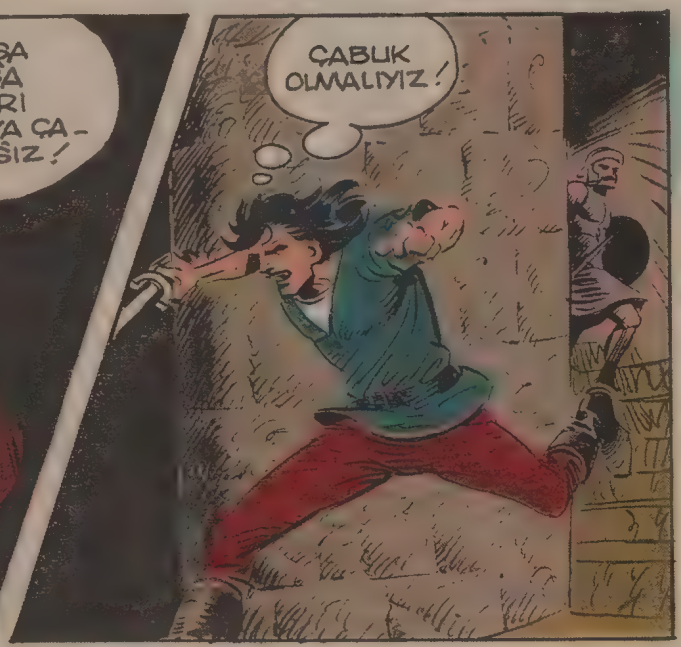

turdu... Sert bir sesle:

—Hayır! dedi. Henüz kurtulmuş değilsiniz. Vuruşa vuruşa dışarı çıkmaya çalışacağız... Belki de öleceğiz!..

Esir Türkler hep bir ağızdan bağırdı:

—Olsun... Burada köpek gibi inleyerek gebermektense, savaşarak ölmek bizim için şerefli bir son olur.

★ ★ ★

Kılıcını çekerek en önde koşan Mark, merdivenleri dörder dörder atlayarak iniyordu...

Tepeden tırnağa silahlı muhafızlar onu takip ediyor, hepsi de yakaladıkları yerde Türkleri nasıl parça parça edeceklerini düşünüyordu...

Mark, kin kusan bir sesle haykırdı:

Devamı Gelecek sayıda

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

1 OCAK 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 623 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Armağan kazanan okurlarımızın tam listesi son sayfada

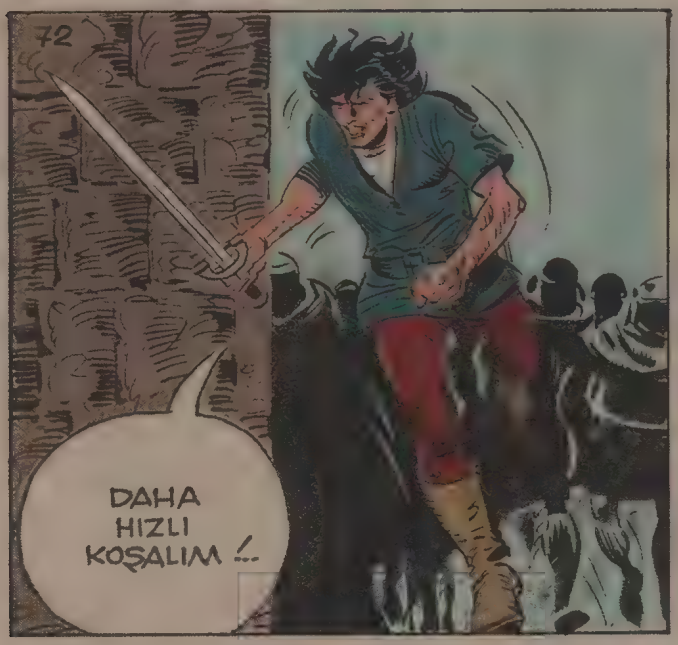

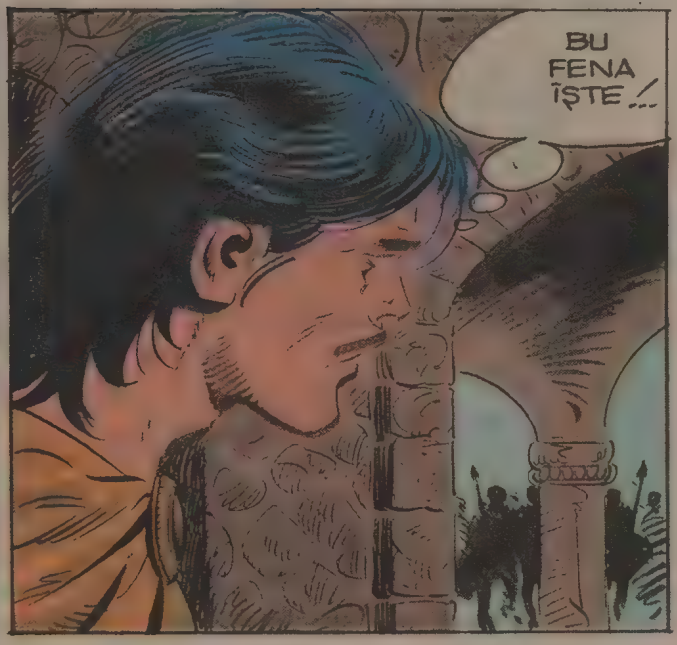

—Haydi arkadaşlar... Daha hızlı.. Daha hızlı koşalım... Hainlerin bir tekini bile sağ bırakmamamız lazım...

Bizanslı askerler, kılıçlarını sallayarak kükredi:

—Türklere ölüm!..

—Gebertelim melunları!..

—Ciğerlerini sökelim...

Artık iyice yaklaşmışlardı...

Aralarındaki mesafe, her an kısalıyor, koridorda kaçan Türklerin seslerini duyuyorlardı...

Kara Murat bir köşeyi döndüğü vakit zınk diye durdu... Elinin tersiyle alnındaki terleri silerek söylendi:

—Bu fena işte!..

Karşıdan kalabalık bir düşman kuvveti geliyordu...

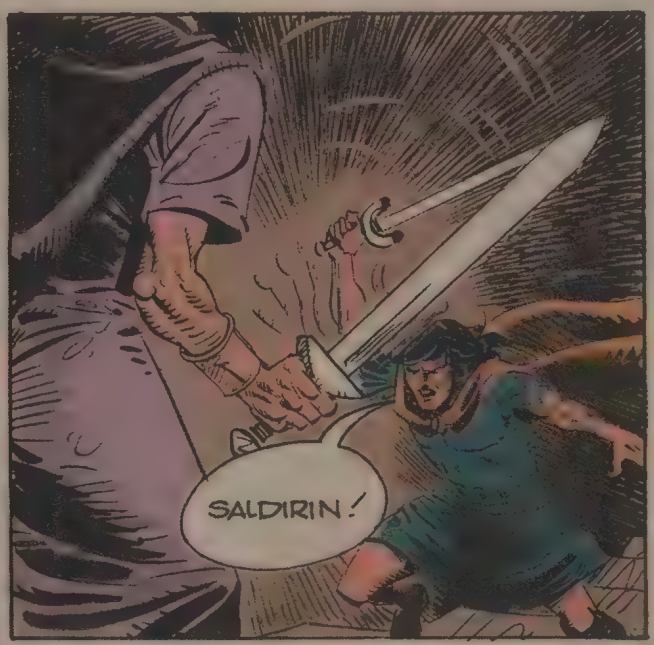

Artık geriye dönemezlerdi... Çünkü arkalarında da kuvvetli bir muhafız birliği vardı... Zeynep Sultan, umutsuzluk içinde:

—İki ateş arasında kaldık! diye mırıldandı.

Kara Murat peşinden gelen arkadaşlarına kılıcıyla merdivenleri göstererek yolunu değiştirdi...

Hepsi birden taş merdivenlere doğru atılıp, yukarı tırmanmaya başladılar...

Fakat...

Aynı anda merdivenden aşağıya inen başka bir muhafız kıtasıyla göğüs göğüse geldiler.

Artık çarpışma kaçınılmazdı...

Kara Murat, uzun kılıcını havada şimşek gibi döndürerek Bizanslı muhafızların arasına daldı...

Kollar koptu, göğüsler delindi, kanlar fıskiye gibi duvarlara sıçradı...

Kara Murat'ın gür sesi, koridorlarda yankılandı:

—Vurun!.. Vurun yiğitlerim...

Bir avuç Türk, düşman askerlerini yara yara merdivenlerden çıktı, sarayın büyük kapısına ulaştı...

Kara Murat hem vuruşuyor, hem de vücuduyla, Zeynep Sultan'a siper oluyordu... Uzun kılıcı genç kızı her taraftan yağmur gibi inen ölüm darbelerine karşı koruyan çelik bir şemsiye gibiydi...

Zeynep Sultan, tehlike altında bile Kara Murat'a karşı yüreğinin derinliklerinde duyduğu ılık sevginin büyüdüğünü, kalbini aşk heyecanının sardığını hissediyordu.

Genç kız:

—Tanrım! Onu koru! diye inledi.

Dış kapıya vardıklarında, sayıları yarı yarıya azalmıştı...

Esir Türkler kahramanca vuruşuyor, kılıçlarıyla, dişleriyle, tırnaklarıyla savaşarak birer birer düşüp ölüyorlardı...

Düşmanın kaybı ise bire beşti...

Kanlar yerlerde sel gibi akıyordu... Her taraf cesetlerle dolmuştu...

Kara Murat, kendisine engel olmak isteyen iki muhafızı daha cansız yere serdikten sonra büyük demir kapıyı açarak arkadaşlarına seslendi:

—Haydi... Çabuk... Çabuk çıkın buradan...

Türkler birer birer dışarı fırlamaya başladılar...

İşte, artık kurtuluyorlardı...

Karaca Paşa da Zeynep Sultan'la birlikte kapıdan çıktı...

Önlerinde karanlık bir boşluk vardı...

Bu boşluğa atılarak hepsi de kurtulabilirdi...

Karaca Paşa:

—Tanrım! Çok şükür sana! diye bağırdı...

Zeynep Sultan birden durdu, babasını bırakarak geri döndü.. Sesi, pembe dudaklarının arasından acı bir çığlık halinde fışkırdı:

—Kara Murat!... Kara Murat nerede?

O sırada delikanlı, üzerine saldıran bir sürü askerle boğuşuyor, vuruyor, kan akıtıyor, arkadaşlarını kurtarmak için bir adım bile geri çekilmeden kılıç sallıyordu.

Zeynep sultan babasını bırakarak hızla koştu, o da Kara Murat'ın yanında yer alarak kanlı dövüşe katıldı...

Genç kız, elindeki ince kılıcı büyük bir ustalıkla kullanıyor, şimşek gibi hamlelerle karşısındaki muhafızları geri püskürtüyordu..

Kara Murat onu görünce, kaşlarını çatarak boğuk bir sesle haykırdı:

—Durma burada Zeynep... Çık dışarı... Kaç...

Genç kızın güzel yüzü inatla gerildi:

—Hayır... Seni burada yalnız bırakıp kaçamam...

—Git diyorum sana...

—Gitmeyeceğim...

Zeynep Sultan'ın fedailerinden birkaçı da geriye dönüp dövüşe katılmak istedi...

Fakat Kara Murat sesini daha da yükselterek onlara emretti:

—Durmayın sersemler!.. Kaçın diyorum size... Alın götürün Zeynep'i.. Ona bir şey olursa affetmem sizi...

Fedailer, Kara Murat'la kalıp dövüşmekte ısrar eden Zeynep Sultan'ı zorla sürükleyip götürdüler...

Vuruşup ölmektense, hanımlarını kurtarmak onlara daha mantıklı gelmişti...

Zeynep Sultan çırpınıyor:

—Bırakın beni... Hepinizi astıracağım rezil herifler! diye haykırıyordu ama sözünü kimseye dinletemiyordu...

Karaca Paşa:

—Gidelim kızım, dedi. Kara Murat bizim kurtulmamız için kendini feda ediyor...

Genç kız hıçkırdı:

—Hayır!.. Onu ölüme terk edemem!.. Bırakın.. Bırakın beni!..

Kara Murat sarayın içinde, yanındaki üç esir Türk'le birlikte kalabalık düşman kuvvetiyle dövüşmeye devam ediyordu...

Denk olmayan, akıl amaz bir savaştı bu...

Delikanlının bütün amacı vakit kazanmak, Karaca Paşa ile diğer Türklerin kaçmasını sağlamaktı...

Az sonra yanındaki Türkler birer birer vurulup öldü...

Şimdi yalnız kalmıştı... Umutsuzca çarpışıyordu...

Önlerinde tek engel kaldığını gören Bizanslılar:

—Haydi... Onu da gebertelim! diye bağrıştılar...

İNTİKAM GÜNÜ

Kara Murat, ölümün yakın olduğunu gördü ama gözünü bile kırpmadı...

Vuruşmakla geçen hayatının, yine böyle bir vuruşmada noktalanacağını çok iyi biliyordu...

Zeynep Sultan'ı kaçıran fedailer iyice uzaklaşmışlardı.

Kara Murat "Artık daha rahat ölebilirim" diye düşünürken, dehlizlerden yukarıya çıkan merdivenerde Şövalye Mark ile adamlarını gördü. Dudaklarında acı bir gülümseme belirdi:

—Gel... Sen de gel bakalım... Hepiniz benim kanıma içmek için sabırsızlanıyorsunuz...

Kara Murat kılıç sallamaktan yorulmuştu... Her geçen an gücünün azaldığını hissediyordu...

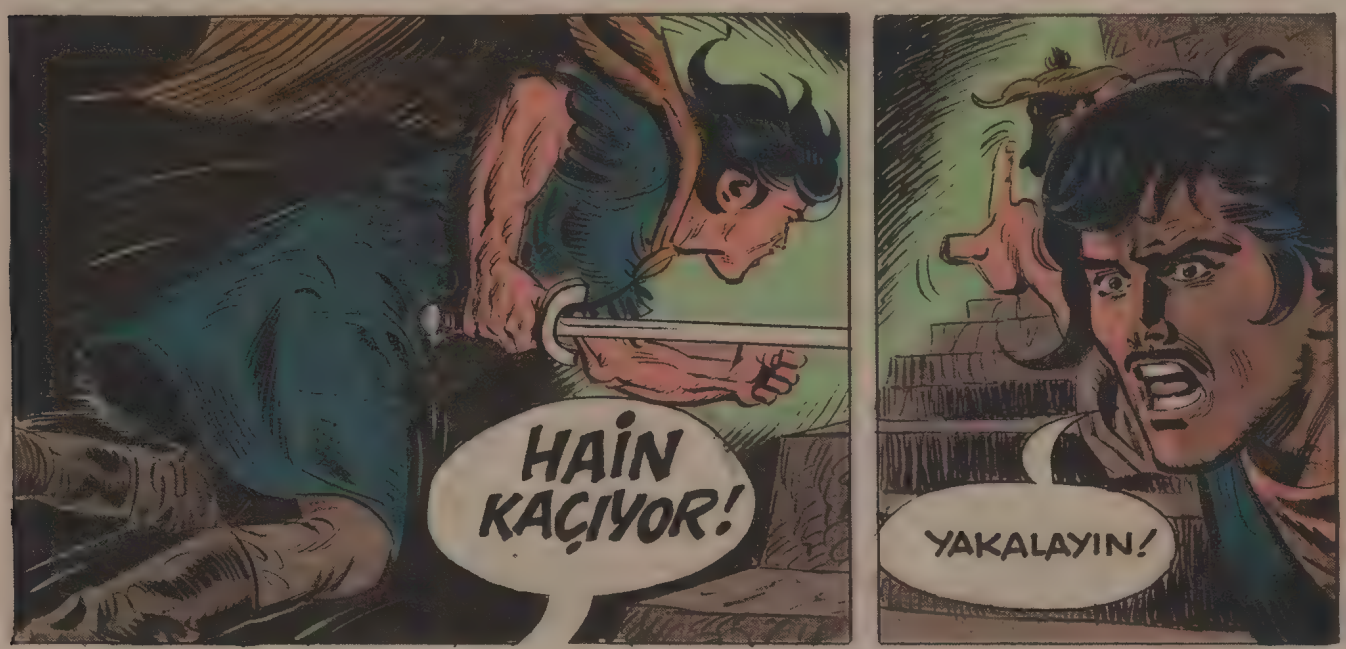

Her yanı kan içindeydi...

Çevresi cesetlerle dolmuştu...

Ansızın şimşek gibi atıldı. Bizans askerlerini, yardı geçti...

Kara Murat'ın bir anda aralarından uçup gittiğini gören muhafızlar dehşet dolu çığlıklar attılar:

—Kaçıyor!.. Hain kaçıyor!.. Tutun!..

Şövalye Mark, kılıcıyla Kara Murat'ı göstererek öfkeden kudurcasına bağırdı:

—Yakalayın!.. Öldürün!..

Kara Murat, merdivenleri üçer üçer tırmanarak sarayın ikinci katına çıktı...

Uluyan, küfreden, lanetler yağdıran muhafız sürüsü de, öfkeli av köpekleri gibi peşinden koşuyordu...

★ ★ ★

Yükselen ayın donuk ışıkları geceyi aydınlatıyordu.

Karaca Paşa ve adamları sık ağaçlarla kaplı ormana doğru ilerliyorlardı...

Zeynep, kendisini sürükleyen fedailerin elinden kurtulmaya çalışıyor, gözleri arkada, ümitsiz bir şekilde inliyordu:

—Bırakın beni... Kara Murat içeride... Bizim için kendini feda etti!

Karaca Paşa kızının duygularını çok iyi anlıyordu. Şefkatle ona bakarak:

—Merak etme, dedi. Onu kurtarmak için yine döneceğiz. Sana söz veriyorum.

—Hayır... Beni avutmaya çalışma... Ölüyor o... Tanrım! Niye ben onun yanında değilim?.. Neden onunla beraber ölmüyorum?

Artık ormana ulaşmışlardı... Bizanslı as-

kerler peşlerinden gelse bile bu sık ağaçlar arasında onları bulamazdı...

★ ★ ★

Kara Murat hâlâ sarayda Azrail'le köşe kapmaca oynuyordu...

Karanlık koridorlarda önüne çıkanı deviriyor, vurup, ezip geçerek kendisine bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu...

Fakat nereye gitse, karşısına bir sürü asker dikiliyordu.

Artık koşmuyor, duvarlara tutunarak sürükleniyordu...

Elbiseleri parça parça olmuştu... Her yanı yara bere içindeydi.

Son bir çaba ile, bir salona daldı, kapıyı askerlerin yüzüne kapadı...

Göğsü körük gibi kalkıp iniyor, terler yüzünden boynuna doğru ırmak gibi akıyordu.

Sırtını duvara dayayarak bir süre dinlendi, sonra salonda ne kadar ağır eşya varsa kapının arkasına yığmaya başladı:

—Bu onları bir süre durdurur... O zamana kadar belki kaçacak bir yer bulurum...

Aynı anda gür bir ses salonda çınladı:

—Hayır! Bulamazsın!

Kara Murat hızlı döndüğü vakit, öbür kapıda dimdik duran Kara Şövalye Mark'ı gördü...

Mark, elinde kılıçla karşısına dikilmiş, ona kin ve nefretle bakıyordu:

—Nihayet yakaladım seni... Artık elimden kurtulamazsın köpek!..

Korkunç bir öfkeyle Kara Murat'ın üzerine saldırdı, keskin kılıcı havada ıslık çaldı...

Kara Murat çok yorgundu...
Ayakta güçlükle duruyordu.

Başı dönüyor, gözleri kararıyordu ama onun gibi biri ölümü kolay kolay kabul edemezdi...

Kaslarını gerdi, dişlerini sıktı, vücudundaki son kuvvet kırıntılarını toplayarak geriye sıçrayıp darbeyi savuşturdu...

Şimdi amansız bir mücadele başlamıştı...

Bu sırada kapıya yüklenen askerler, sarsarak, omuzlayarak açmaya çalışıyor, korkunç haykırışları koridorlarda çınlıyordu...

Kara Murat kuvvetini çok idareli harcaması gerektiğini bildiği için savunmada kaldı...

KARA MURAT

İNTİKAM GÜNÜ

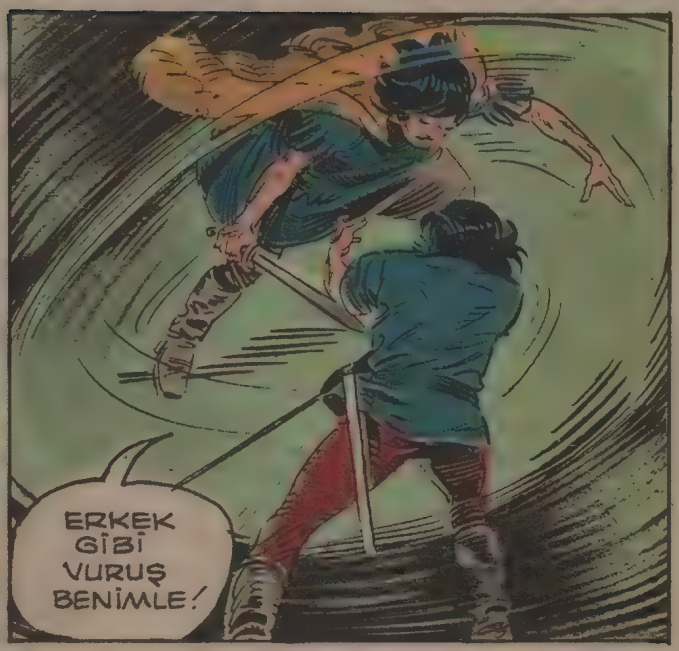

Şövalye Mark, atılıyor, sıçrıyor, sağdan, soldan, her yandan saldırıyor, rakibinin gövdesinde kanlı bir delik açmaya çalışıyordu...

Kara Murat'ın yorgun hali ona daha da cesaret veriyor, öfkeden kudurucasına:

—Kaçma köpek, kaçma! Erkek gibi vuruş benimle! diye haykırıyordu.

Kılıç düellosu tüm şiddetiyle devam ederken, salonun kapısı, dışarıdaki askerlerin darbeleriyle sarsılıyor, duvardan sıvalar dökülüyordu.

Şövalye Mark'ın keskin kılıcı havada vınlayarak parlak daireler çiziyor, Kara Murat her seferinde ölümle burun buruna geliyordu...

Masanın üzerindeki büyük Çin vazosu kırıldı, bir sandalye ikiye bölündü, koltuklar devrildi...

Şövalye Mark'ın kılıcı, çelik bir makine gibi her şeyi biçiyordu...

Kara Murat vuruşarak geri geri çekildi.. Sırtını duvara dayadığı an, kılıcını indirerek bile bile açık verdi...

Mark'ın gözleri sevinçle parladı:

—İşte avladım seni! diye haykırarak kılıcını şimşek hızıyla uzattı...

Kara Murat da bu anı bekliyordu...

Akıl amaz bir çeviklikle yana sıçrayıp, darbeden kıl payı kurtulurken Mark'ın kılıcı, onun arkasındaki tabloya saplandı...

Mark, Kara Murat'in ustaca tuzağını çok geç anlamıştı.. Gerilen dudaklarının arasından boğuk, umutsuz bir feryat fırladı:

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

8 OCAK 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 624 ✻ FİYATI: 30 LİRA KDV DAHİLDİR

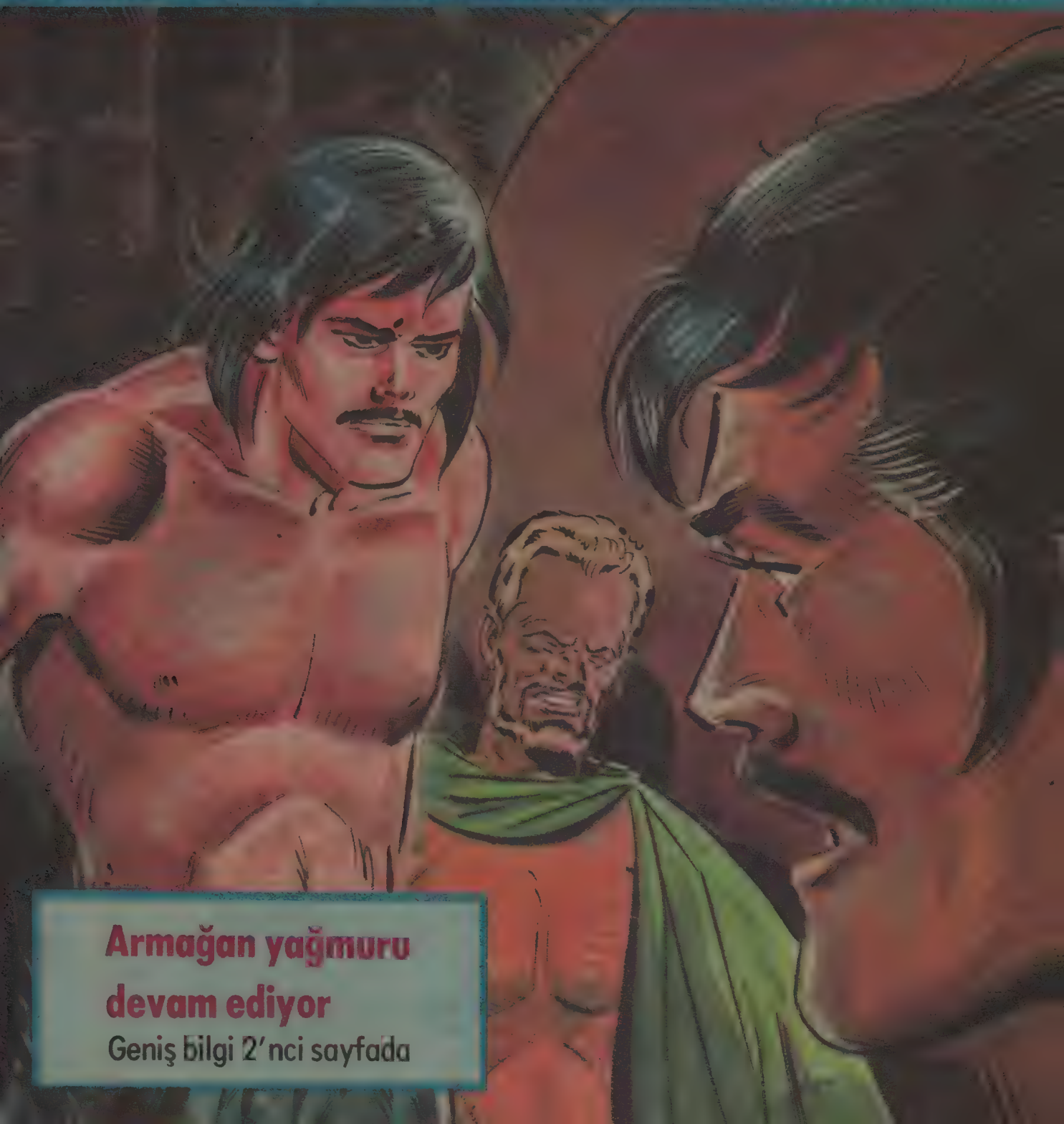

Armağan yağmuru devam ediyor

Geniş bilgi 2'nci sayfada

KARA MURAT 'dan

Yeni Yılda Yeni Armağanlar

2

VESTEL MİNİ SET

10 **FOTOĞRAF MAKİNESİ**

İlk kupon gelecek sayıda

ÇARŞAMBA günleri KARA MURAT almayı unutmayın

—Ah rezil!.. Aldattın beni!...

Kara Murat panter gibi atladı, kılıcını Şövalye Mark'ın boğazına dayadı.

—Yenildin dostum!.. Ava giderken avlandın!

Mark sapsarı kesilmişti. Kendisini dünyanın en iyi silahşörü sanırken bu Türk karşısında ikinci defa yenilgiye uğraması, genç adamın ruhunda deprem yarattı.. Ezildi, yıkıldı, adeta...

Bir an bakıştılar...

Kara Murat içinden:

—"Kardeşim o benim.. Kardeşim." diye inledi.

Kıyamazdı ona...

Öldürmek değil, sarılmak, bağrına basmak isterdi....

Kılıcını indirip, geriye döndü ve hızla ko-

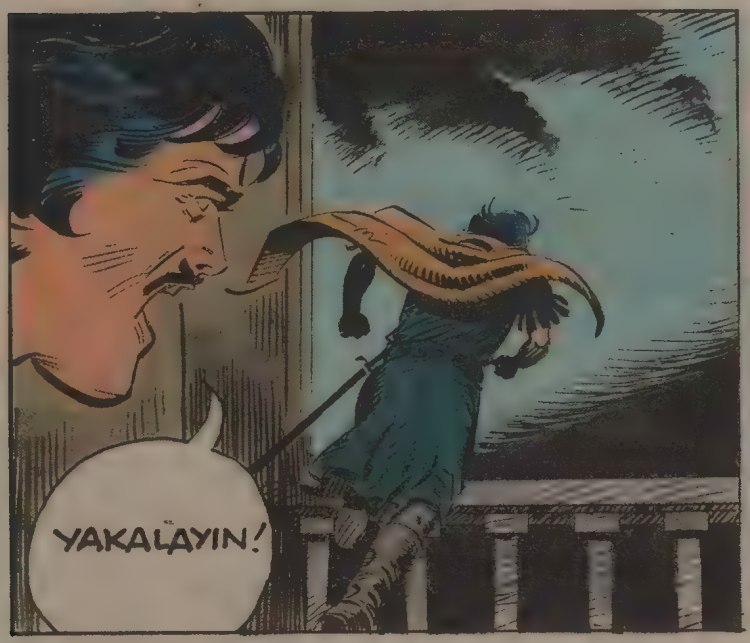

şarak balkona fırladı...

Mark "Acaba neden öldürmedi beni?" diye düşünürken salonun kapısı müthiş bir gürültüyle yıkıldı, askerler birbirini iterek sel gibi içeriye doldu.

Bir an daldığı düşüncelerinden sıyrılan Şövalye Mark, askerlere eliyle balkonu göstererek:

—Kaçıyor! Yakalayın! diye haykırdı.

Kara Murat balkona çıktığı vakit, umutsuzlukla çevresine bakındı.. Aşağısı çok yüksekti... Arkasında ise öfkeli bir sürü vardı...

İki ateş arasında kalmıştı...

Bu pis yerde ölecek miydi?

Hemen kararını verdi...

Akıl almaz bir cüretle balkonun korkuluklarına sıçrayıp, oradan adeta uçarak aşağıdaki duvarın üzerine kondu...

En usta cambazların bile zor yapacağı bir hareketti bu.. Fakat başardı...

Balkona dolan askerler Kara Murat'ın arkasından iri iri açılan gözlerle şaşkın şaşkın bakakaldılar...

Yüzlerinde, çaresizliğin verdiği bir ıstırap ifadesi vardı. Kara Murat'ın peşinden gitmek onlar için artık imkansızdı...

—Vay canına!...

—Şeytan mı bu adam?

—Nasıl atladı oraya?

—Artık yakalayamız diye homurdandılar.

Mark, yanındaki askerlerden birinin ok ve yayını elinden alarak öfkeyle soludu:

—Ben yakalarım!

Saraydaki akıl almaz kovalamaca saatler-

dir devam ediyordu.. Artık gece bitmiş, gün ağarmıştı...

Sabahın donuk aydınlığında Kara Murat surların üzerinde koşuyor, Mark, uzaklaşan düşmanını okla nişan alarak takip ediyordu...

—Vuracağım!.. Vuracağım onu!..

Kara Murat bir süre koştuktan sonra önüne ummadığı bir fırsat çıktı.. Surların altından atlı bir devriye geçiyordu...

Delikanlı kendini boşluğa bıraktı, düşman devriyesinin üzerine güle gibi indi...

Neye uğradığını şaşıran asker, ense köküne inen darbelerle yere yuvarlanırken, Kara Murat dizginleri kapıp, ormana doğru kaçmak için atı çevirdi...

İşte kurtuluyordu...

Fakat... Aynı anda Şövalye Mark oku fırlattı...

Havada vınlayarak uçan ok Kara Murat'ın omuzuna saplandı.. Delikanlının yüzü acıyla buruştu:

—Aaaah!...

Tam kurtulmak üzereyken vurulmuştu...

Sarsıldı, sallandı ve atın üzerinden yere yuvarlandı...

Aynı anda çevresi Bizanslı askerlerle doldu...

Güçlükle doğrulurken, bir sürü mızrağın kalbine doğru uzandığını gördü.

Artık ölüm kaçınılmazdı...

Acı bir sesle:

—Kader! diye mırıldandı...

Kara Murat, mızrakların çelik uçlarının kalbini delmesini beklerken sert bir ses duyul-

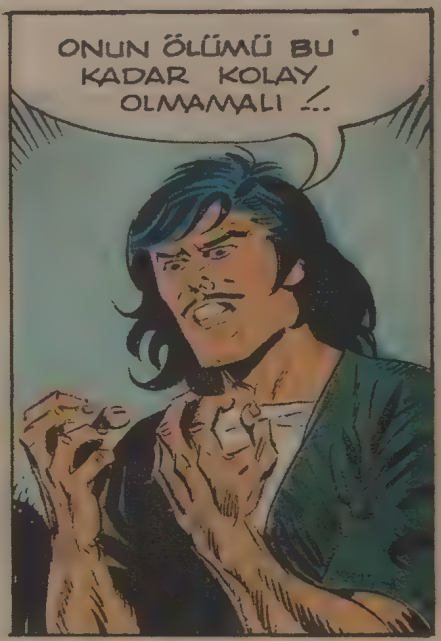

du:

—Durun!.. Öldürmeyin onu...

Muhafızlar, Şövalye Mark'ın geldiğini görünce durup saygıyla ona yol açtılar:

—Size benzeyen hainı yakaladık efendim!

—Emir verin, onu derhal gebertelim.

—Derisini yüzelim!..

Şövalye Mark, Kara Murat'a gözlerinde öfke kıvılcımları fışkırarak baktı:

—Hayır!.. Onun ölümü bu kadar kolay olmamalı!.. Önce ölümü özlemeli!.. Acılar içinde kıvranırken kendisini öldürmem için bana yalvarmalı!...

★ ★ ★

Kara Murat'ı önce tedavi edip, sonra işkence odasına götürdüler...

Köşede demirlerin kızdırıldığı büyük bir ocak yanıyordu. Kerpetenler, kıskaçlar, paslı zincirler ve işkence çarklarıyla dolu korkunç bir yerdi burası...

Prens Karlos ile Şövalye Mark, onu sadist bir zevkle seyrediyorlardı.

Hele Kolsuz Prens Karlos'un mutluluğuna diyecek yoktu. Zalim adam içinden:

"Hah, hah, ha!.." diye gülüyordu...

"Kardeş, kardeşe işkence yapacak.. Benim için bundan büyük zevk olur mu? İntikamların en büyüğü bu.. Beni kolsuz bırakan Ömer Bey'e olan kinim hala sönmedi.. Beni hayata bağlayan tek şey intikam.. İntikamım..."

Şövalye Mark, Kara Murat'ın karşısına dikilerek homurdandı:

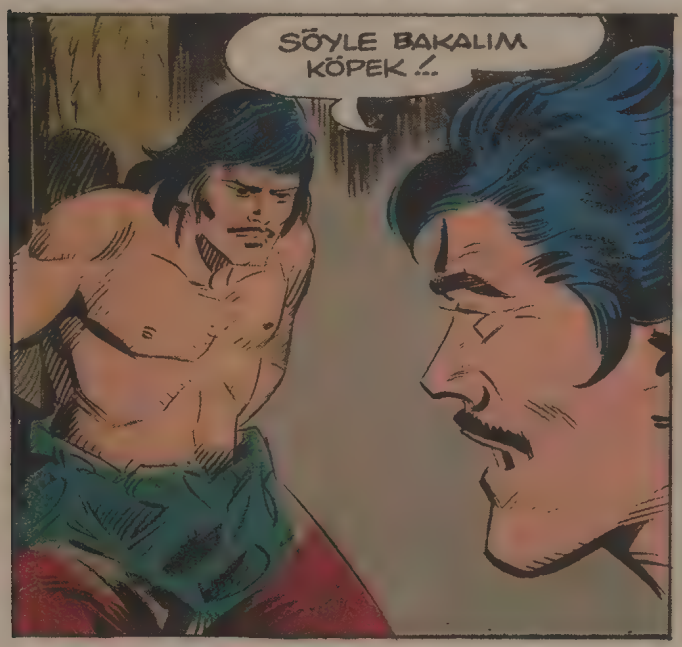

—Söyle bakalım köpek!.. Karaca Paşa ile adamlarının gizlendiği yer neresi?

Kara Murat yiğit başını gururla dikti. Konuşurken öfkesinden bıyıkları titriyordu:

—Bilmiyorum!..Bilsem de söylemem zaten!..

Şövalye Mark'ın gözlerinde zalim ışıklar yandı:

—Ben söyletmesini bilirim...

—Dene bakalım.. elinden geleni ardına koyma...

Şövalye Mark, ateşin içinde kıpkırmızı bir kor haline gelen iri bir şişi alıp Kara Murat'ın yüzüne yaklaştırdı:

—Haydi... Söyle.. Karaca Paşa ile kızı nereye kaçtı?

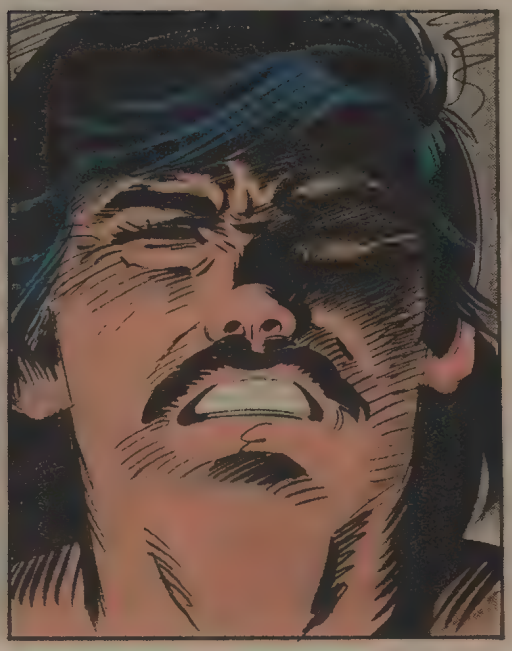

Kara Murat tükürür gibi cevap verdi:

—Ne kalın kafalı şeysin!.. Bilmiyorum dedim ya...

Şövalye Mark sinsi sinsi güldü:

—Öyleyse hatırlamana yardım edeyim...

Ucu nar gibi kızaran şişi Kara Murat'ın göğsüne yapıştırdı.

Tüyler ürpertici bir cızırtı duyuldu.

Önce göğüsteki kıllar kavruldu, sonra da deri ve et yandı...

Yanık et kokusu çevreye yayıldı.

Kara Murat'ın ağzı korkunç bir acı ile büzüldü, gözleri yuvalarından fırladı, boynundaki damarlar parmak parmak şişti.

Birbirine kenetlenen dişlerinin arasından derin bir ıstırap inlitisi çıktı.

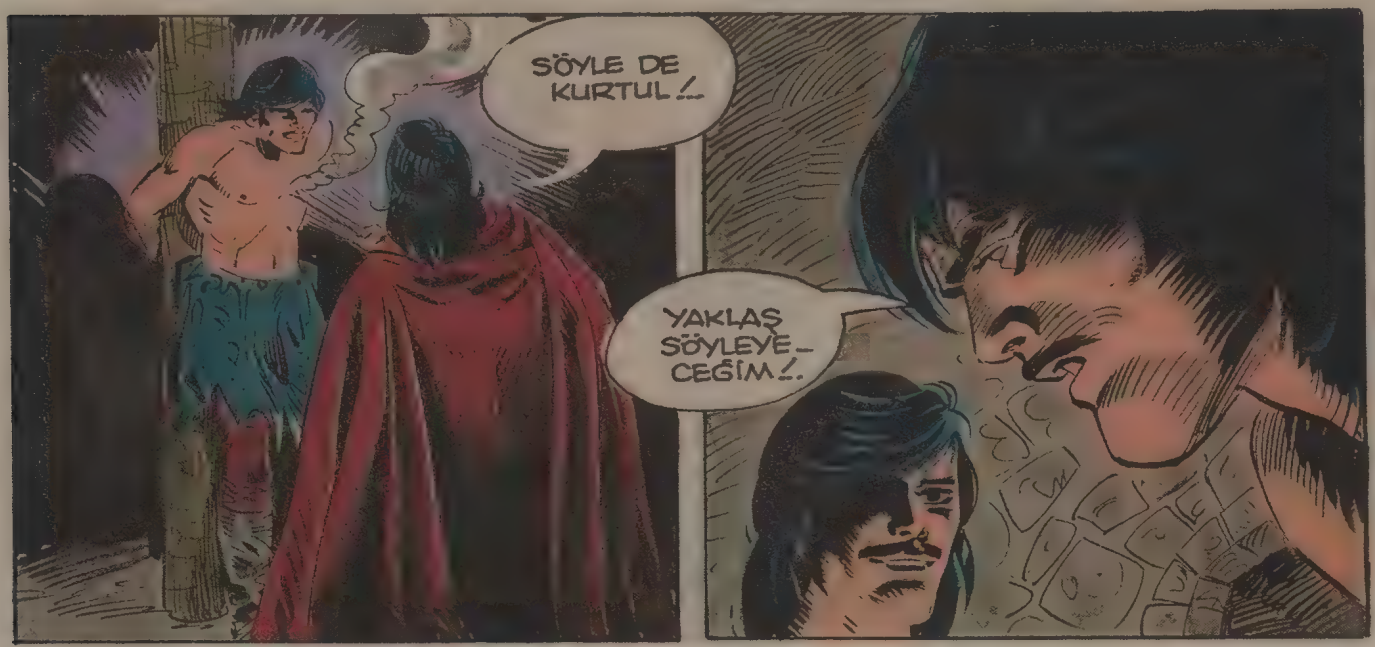

Şövalye Mark kahkahalarla güldü:

—Bu daha başlangıç!.. Söyle de kurtul!..

Kara Murat başını iki yana salladı:

—Bilmiyorum dedim ya...

Şövalye Mark, kızgın demiri tekrar, Kara Murat'ın çıplak vücuduna yapıştırdı.

Etler kavruldu.. Kara Murat'ın vücudu acıdan kasıldı, gözlerinden ıstırap alevleri fışkırdı sanki...

Şövalye Mark sırıttı:

—Konuşuncaya kadar devam edeceğim.. Bizi uğraştırmazsan iyi edersin...

Kara Murat, bitkin bir halde mırıldandı:

—Yaklaş! Söyleyeceğim!..

Şövalye Mark'ın yüzünde bir zafer gülümsemesi belirdi:

—Hah şöyle.. Adam ol biraz..

Kara Murat'ın söyleyeceklerini duymak için eğildi. Aynı anda Kara Murat olanca gücüyle onun suratına tükürdü:

—İşte sana söyleyeceğim bu.. Aptal herif.. Senin kardeşin olduğumu hala anlayamadın mı?

Şövalye Mark'ın yüreği öldürücü bir kinle kabardı..

"Bu sefil herif, aramızdaki benzerlikten faydalanıp kendini kurtarmak için yalan söylüyor! diye düşündü. Sonra kudurmuşcasına kükredi:

—Kardeş ha!.. Kardeş, öyle mi? Yalancı köpek!.. Bu bana haraketlerin en büyüğüdür.

Çılgınca bir öfkeye kapılan Şövalye Mark elindeki kızgın şişi kaldırıp, olanca hızıyla

Kara Murat'ın göğsüne saplayarak onu öldürmek isterken, Prens Karlos onu bileğinden yakaladı:

—Dur Mark.. Bu köpeğin lafları seni bu kadar sinirlendirmesin...

—Kardeşim olduğunu söylüyor!... Geberteceğim onu!..

—Daha cazip bir fikrim Var!.. Onu okcularımla dövüştüreceğim.. Eğlenceyi biraz daha uzatmış oluruz...

—Siz bilirsiniz Prensim.. Bu herif ölsün de, nasıl ölürse ölsün...

Kolsuz Prens Karlos, vücudu yanıklar içinde olan Kara Murat'a döndü:

—Karaca Paşa ile kızının kaçtığı yeri bilmediğin anlaşılıyor. Fakat yine de cezan idamdır.

...Sana bir şans tanıyacağım. İki müthiş okçum var. Uçan kuşu bile vururlar. Onları yenersen hayatını bağışlarım.

—Düello mu yapacağız?

—Evet.. Kendine güveniyor musun?

—Kendime evet... Ama senin sözüne hayır..

Karlos sırıttı:

—Güvenebilirsin.. Prensler sözlerinde dururlar...

Kara Murat ona kuşkuyla baktı. Çünkü o güne kadar sözünü tutan bir prense veya krala hiç rastlamamıştı.

★ ★ ★

Dağlar kuş cıvıltılarıyla doluydu. Ağaçların arasında tatlı şırıltılarla akan küçük derenin çevresindeki yeşillikler insana yaşama sevinci veriyordu..

Fakat Zeynep Sultan kederliydi. Gizlendikleri büyük mağaranın önünde, gözleri uzaklara dalmış, sabırsızlıkla Kara Murat'tan bir haber bekliyordu:

— Kara Murat yakalandı.. Mutlaka yakalandı.. Yoksa şimdiye kadar çoktan gelirdi.. Ah alçaklar!.. Acaba öldürdüler mi onu?

Karaca Paşa her zamanki olgun haliyle kızının saçlarını okşadı:

—Sabret kızım.. Gönderdiğimiz adam neredeyse gelir.. Her şeyi öğreniriz..

Zeynep Sultan'ın güzel yüzü ıstırapla buruştu:

—Burada böyle eli-kolu bağlı durmak kahrediyor beni..

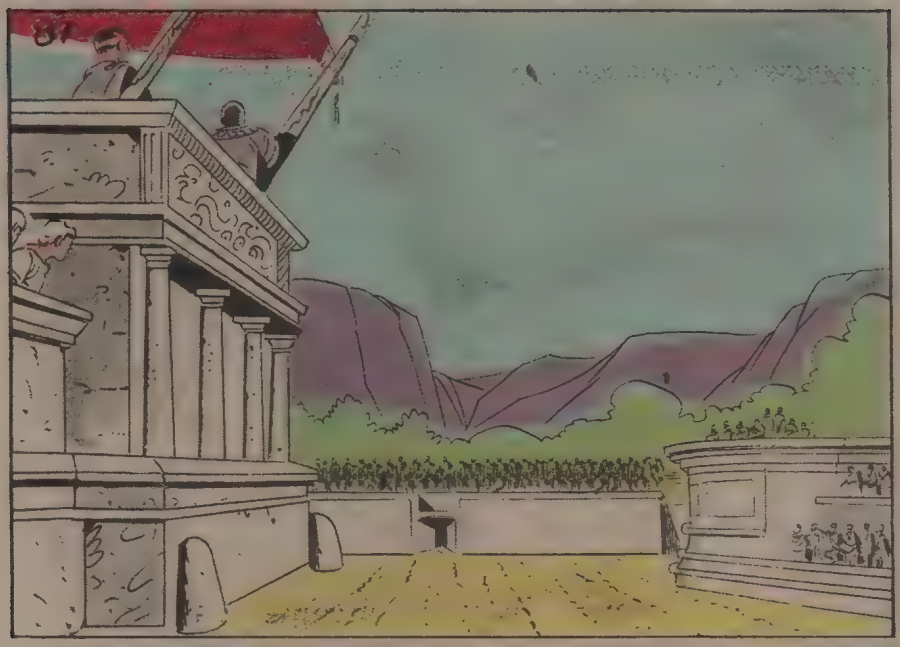

Aynı saatlerde Kara Murat, korkunç bir ölüm-kalım savaşı için, sarayın dışındaki geniş meydana çıkıyordu.

Zindanın zifiri karanlığından sonra gün ışığına alışması için bir kaç saniye gözlerini kapalı tutmak zorunda kaldı. Sarayın avlusu tıklım tıklım dolu idi.

Herkeste büyük bir merak ve heyecan vardı. Biraz da kan görme ihtirası gözlerde yanıyordu.

Ülkenin en iyi ok kullanan iki adamı Tomas ile Angelo'nun bir Türk'ü okla öldürmeleri, onlar için kaçırılmaması gereken eğlenceli bir oyundu.

Ölüm mahkümunun avluya çıkışı müthiş bir uğultuyla karşılandı.

Saray halkı bağırıyordu:

—İşte Türk...

—Okla öldürülecek!

—Öldürmeden önce bizi biraz eğlendirseler bari...

—Hiç merak etme.. Hemen gebertip, zevkimizi kaçırmazlar..

Kara Murat, muhafızların ortasında yürüyordu.

Bağlı değildi.

Dimdik ve mağrur bir görünüşü vardı.

Sanki ölüme gitmiyordu.

Onun bu cesareti birçok kişide şaşkınlık yarattı:

—Bu Türk, ne kadar kendinden emin bir halde yürüyor.

—Acaba ölümden kurtulacağını mı umuyor?

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

15 ŞUBAT 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 625 ✻ FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

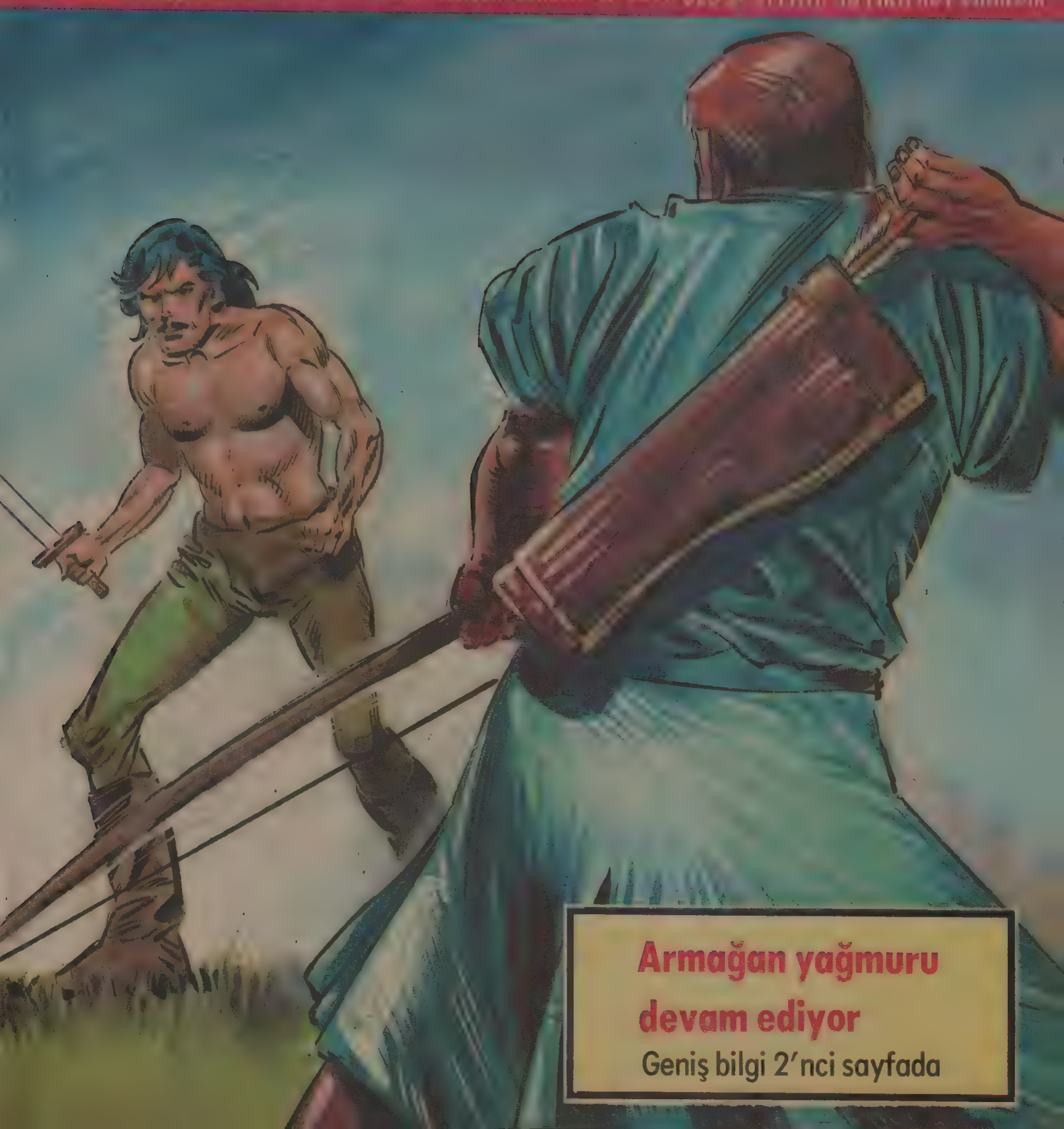

Armağan yağmuru devam ediyor

Geniş bilgi 2'nci sayfada

KARA MURAT dan armağan yağmuru devam ediyor

2 VESTEL MİNİ SET

10 FOTOĞRAF MAKİNESİ

Nasıl katılacaksınız?

Dünyaca ünlü marka **VESTEL'in 2 mini seti** ve **10 fotoğraf makinesinden** birine sahip olabilmeniz için yapacağınız iş **gayet basit.** Bu sayımızda başladığımız **ARMAĞAN YAĞMURU** kuponlarından **4 adedini** kesip, biriktirdikten sonra adresimize göndereceksiniz.

İştirakçiler arasında **noterin** yapacağı çekilişte **armağan kazanan talihli** okurlarımız belli olacak. **Ayrı ayrı** zarflara konarak gönderilecek her **4 ARMAĞAN KUPONU** şansınıza şans katacaktır. Şansınız bol olsun!

İşte ilk kupon
Kesip saklayınız

KARA MURAT
ARMAĞAN YAĞMURU
kuponu No: 1

Armağanlarını aldılar

Armağanlarını alan İstanbullu talihliler: Metin Turan, Murat Karga, Recep Dikişçi, Erdoğan Yılman, Hilal Asır ve Abdurrahman Gülbeyaz.

ÇARŞAMBA günleri KARA MURAT almayı unutmayın

—Hadi canım sende...Tomas ile Angelo'nun oklarından,uçan kuş bile kurtulamaz..

—Öyleyse neyine güveniyor?

—Türkler böyledir.. Ölümü bile yiğitçe karşılamak isterler..Bence budalalık tabii..

Kara Murat ilk bakışta Prens Karlos, Şövalye Mark ve Prenses Glorya'nın oturdukları locayı gördü..

Glorya'nın kendisine dikilen bakışları donuktu... Genç kadın acaba bir gece önce koynuna giren adamın Şövalye Mark değil de, Kara Murat olduğunu anlamış mıydı?

Kara Murat, içinde bulunduğu zor duruma rağmen kendi kendine gülümsedi:

—"Ne geceydi o...Glorya gerçekten nefis bir yaratık...Ama artık böyle güzel şey-

lere veda edeceğim. Bugün son günüm benim.."

Kara Murat'ın gülümsediğini gören Prens Karlos bunu yanlış anladı.Öfkeyle:

—İtoğlu it, diye homurdandı. Ölüme giderken bile bizimle alay etmek istiyor.

Şövalye Mark da kızgın kızgın söylendi:

—Bana kalırsa korkudan aklını oynattı serseri..

Prenses Glorya itiraz etti:

—Hayır, yanılıyorsunuz...Bana bakarak gülümsedi. Demek ki beni beğendi.. Doğrusu bu Türk şövalye Mark'a çok benziyor. Onun kadar yakışıklı ve cesur...

Kara Murat, alanın ortasına doğru yürüdü.

Avluyu yüzlerce asker çevirmişti.

Buradan kaçmak, kurtulmak olanaksızdı.

Dimdik durdu, düşündü:

—"Bana cesaret ver Tanrım! Burada bir Türk gibi yiğitçe ölmeliyim!"

Prenses Glorya, iri siyah gözlerini Kara Murat'a dikmişti.

Acaba bir gece önce yatağına girenin o olduğunu anlamış mıydı? Bunu mu düşünüyordu, belli değil...

Delikanlının, askerlerin arasında korkusuzca meydanın ortasına yürüyüşüne dikkatle bakıyor içinden gizli bir hayranlık duyuyordu:

—"Ne kadar cesur ve soğukkanlı! Acaba

bu düellodan kurtulacağını mı umuyor? Hem kurtulsa ne olacak?

Genç kadın babasına dönerek merakla sordu:

—Eğer Kara Murat yenerse, gerçekten hayatını bağışlayacak mısın baba?

Prens Karlos gevrek gevrek güldü:

—Böyle bir ihtimal var mı? Okçularım onu delik deşik edecek,..

Bu sırada subaylardan biri Kara Murat'a birkaç kılıç getirmiş, içlerinden birini seçmesini istemişti.

Kara Murat alay etti:

—Güzel.. Mükemmel kılıçlar bunlar... Acaba hangisini seçsem işime yarar?

Muhafız subayı ona acıyarak baktı:

İNTİKAM GÜNÜ

—Önemi yok delikanlı... Hangisini seçersen seç... Nasıl olsa kullanamadan öleceksin...

—Emin misin?

—Evet...

—O halde iki tane alabilir miyim?

—Hayır! Yalnız bir tane...

Kara Murat, dudaklarından eksik olmayan alaylı gülümseme ile kılıçları birer birer inceledi, içlerinden en kısa olanını seçti...

Muhafız subayı kararını değiştirmiş gibi:

—İstiyorsan bir de bıçak al! dedi. Nasıl olsa kullanmaya fırsat bulamayacaksın... Hiç değilse silahsız bir adamı öldürmüş olmasınlar...

—Teşekkür ederim.. Belki bir mucize olur kurtulurum...

—Ben mucizelere inanmam... Sen şimdiden bir ölüsün delikanlı...Haydi hoşça kal...

Birden avluda büyük bir gürültü koptu. Halk heyecanla bağrıştı:

—İşte...Tomas ile Angelo çıktı...

—Şenlik başlıyor...

—Hemen öldürmeseler de,eğlencez biraz devam etse...

—Evet...Mahkumu ilk okla gebertirlerse işin tadı kaçar...

—Hayatımda ilk defa böyle ilginç bir düello seyrediyorum...Oklu iki adama karşı, kılıç ve bıçaklı bir adam...

—Acaba ilk oku kim saplayacak? Tomas mı, Angelo mu?

İNTİKAM GÜNÜ

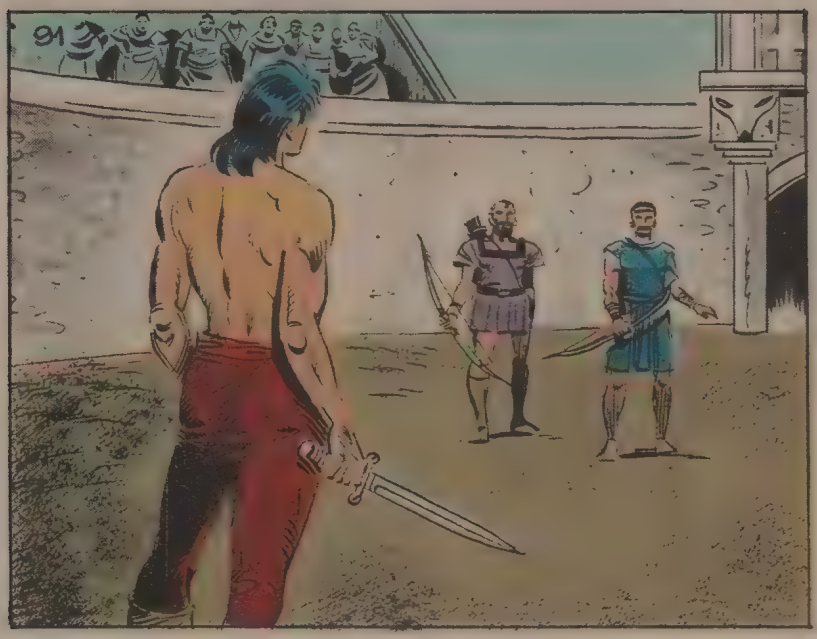

İki müthiş okçu, kendilerinden emin adımlarla meydanın ortasına yürüdüler...

İkisinin de ellerinde birer yay vardı...Sadaklarında ise dörder ok bulunuyordu.

Kara Murat'ı görünce gözleri avlarını görmüş iki zalim avcı gibi garip ışıltılarla parladı.

Kara Murat, ölüm karşısında bile kaybetmediği soğukkanlı haliyle iki okçunun yaklaşmasını seyrediyordu.

Kaşları çatılmış, vücudu yay gibi gerilmişti.

Kısa kılıcı, elinde sık sıkı tutuyordu.

Kendisini nasıl koruyacaktı?

Ne düşünüyordu?

Üzerine gelen okçulara nasıl bir karşılıkta bulunacaktı?

Herkes bunu merak ediyor, çok kişi ona

daha şimdiden ölmüş gözüyle bakıyordu.

Kara Murat da kendi kendine bu soruyu soruyordu:

—"Ne yapsam da bu iki canavarın karşısında çaresiz, zavallı bir av gibi durmasam..."

Bütün cesaretini topladı. Üzerine doğru yürüyen Tomas ve Angelo'ya doğru birkaç adım ilerleyerek seslendi:

—Haydi, başlayalım...

İki okçu şaşkın şaşkın birbirlerine baktı.

Öldürmeye geldikleri bu adam, kendilerine inanılmaz bir soğukkanlılıkla, "Haydi başlayalım" diye sesleniyordu.

Vahşi, zalim ve acımasız insanlar olmalarına rağmen ikisi de bu cesaret gösterisini beğendi.

yürük ses
adın

Tomas sordu:

—Bunun bir oyun olmadığını biliyorsun değil mi?

—Evet, biliyorum...

—Az sonra seni öldüreceğimizi de biliyorsun herhalde...

Kara Murat, esefle başını salladı:

—Evet, bunu da biliyorum.. Sizin gibi kahramanları rahatsız ettiğime çok üzülüyorum doğrusu....

Bu sözü duyan seyircilerden bazıları hızlı hızlı güldüler...

Kara Murat düşmanlarının daha da kızdırmak için alayın zehiri onların yüreğine akıttı:

—Karşıma çıkma cesaretini gösterdiğiniz için sizi gerçekten kutlarım.. Çok cesur yiğitlersiniz!.. Kahraman ve gözü pek...

Türk'ün dili, kılıcından daha keskindi.

Tomas ile Angelo'nun gözlerinde ansızın korkunç bir öfkenin kıvılcımları uçuştu:

—Bizimle alay ediyorsun ha! Şimdi görürsün sen!..

Hızla oklarını çektiler.

Avluda çıt çıkmıyordu.

Heyecandan herkesin soluğu kesilmişti.

Kanlı oyun başlamak üzereydi.

Kara Murat, gözlerini okçulardan ayırmadan şöyle düşünüyordu.

"Bu adamların sadaklarında dörder ok var... Neden? Oysa tek okla işimi bitirebilirler..

Demek ki öteki okları Prens Karlos'u ve seyircileri eğlendirmek için kullanacaklar.. O halde biraz daha vaktim var.."

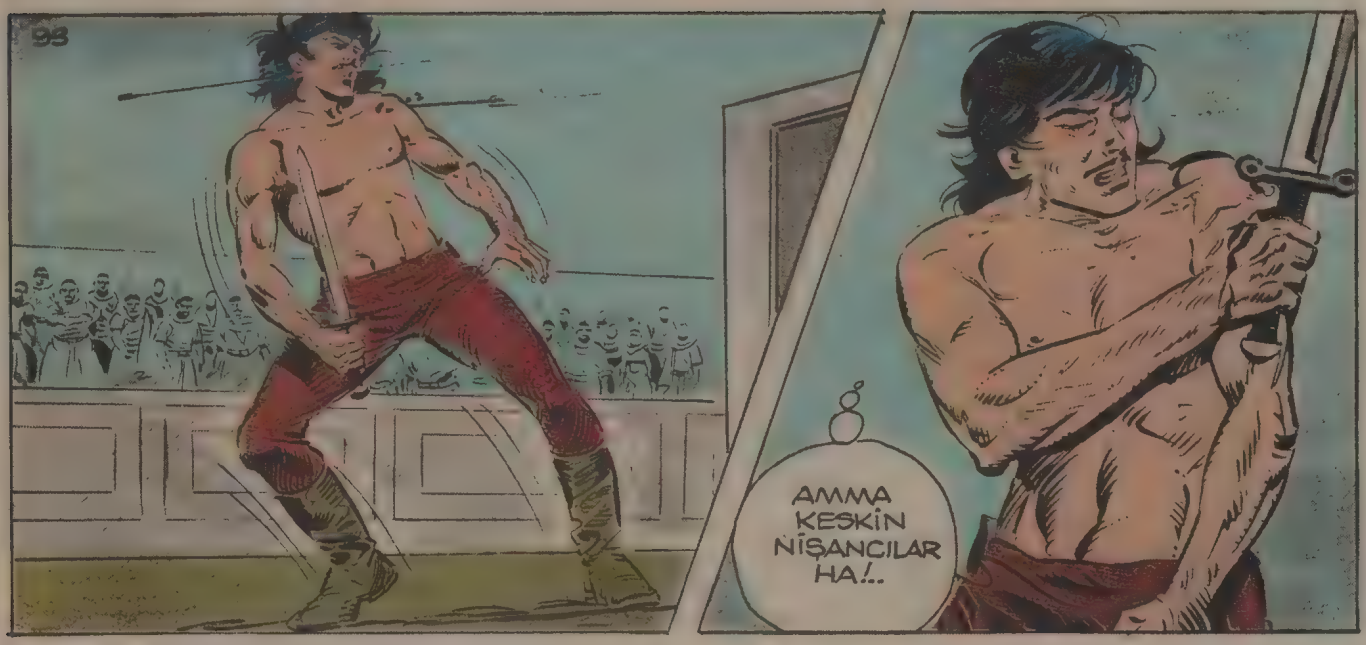

Kara Murat ürkmüş gibi görünmeye karar verdi:

"Evet... Herkes korktuğumu sanmalı, biraz daha vakit kazanmalıyım.."

Kara Murat ne düşünüyordu?

Vakit kazansa ne olacaktı?

Sonunda can verecek değil miydi?

Uçan kuşu bile vuran iki yaman okçuya karşı ne yapabilirdi?

Tomas ile Angelo, oklarını fırlatırken, Kara Murat kendini öne doğru attı.

Aynı anda vınlayan oklardan biri omuzunu, öteki yanağını yalayarak geçip toprağa saplandı...

Kara Murat, duyduğu keskin acıyla elini omuzuna attı, parmakları bir anda kandan kıpkırmızı kesildi:

—Vay canına! Amma keskin nişancılar

ha!

Okun yırttığı yerden kan sızıyordu.

Tomas ile Angelo korkunç birer kahkaha savurarak ikinci oklarını çekip fırlatır gibi yaptılar...

Kara Murat tekrar yerde fırıldak gibi döndü. Fakat başını kaldırıp da Tomas ile Angelo'nun oklarını atmadıklarını görünce daha büyük bir korkuya kapılmış gibi hızla kendini sağa, sola attı..

Bu durum, heyecan içinde bulunan seyircinin kahkahalarına yol açtı:

—Ödü koptu zavallının..

—Kedinin önünde kaçakcak delik arayan fareye benziyor...

—Hayatımda hiç bu kadar gülünç bir düello görmemiştim....

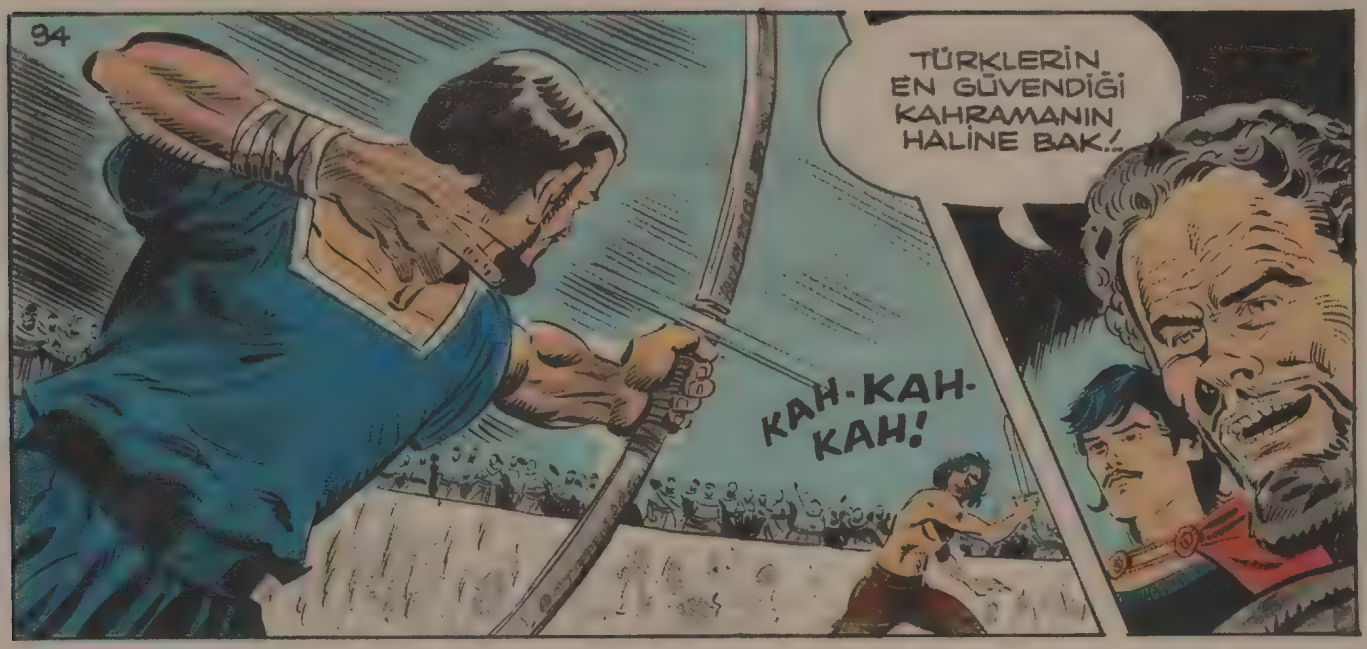

Tomas ile Angelo, kendileri ile alay etmek küstahlığını gösteren bu Türk'ü gülünç duruma düşürdükleri için memnundular.

İkinci oklar da havada ıslık çalarak uçtu...

Biri, yerde diz çökmüş olan Kara Murat'ın kulağını sıyırdı, öteki pantolununu yırtarak koca bir delik açtı...

Avlu seyircilerin kahkahalarıyla çınladı..

Herkes, iki keskin nişancıyı çılgınca alkışlıyordu...

Prens Karlos sırıtarak:

—Türklerin en güvendikleri kahramanın haline bak... Tavşandan beter oldu, dedi.

Şövalye Mark da memnundu:

—Onu böyle komik duruma düşürmek,

dahiyane bir fikir prensim...

Bu sırada Tomas ile Angelo, üçüncü oklarını da savurup Kara Murat'ın yine orasında burasında zararsız delikler açmışlardı...

Etraftan alkış sesleri yükseliyordu.

Herkes keyiflenmişti.

Doğrusu bu kadar eğlenceli bir düelloya rastlamamışlardı hiç..

Aralarında şöyle konuşuyorlardı:

—Şu Türk de ne korkak şeymiş...

—Evet, kendini yerden yere atıp duruyor..

—Onun yerinde ben olsam bu acıklı duruma düşmez, göğsümü açarak ölümü beklerdim...

Gerçekten Kara Murat'ın görünüşü o kadar acıklıydı ki, hiç kimse onun her takla atışında Tomas ile Angelo'ya biraz daha yaklaştığını fark edememişti..

Prenses Glorya işin uzamasından memnun olmamış gibi yüzünü buruşturdu:

—Niye onu öldürmüyorlar baba?

—Bizi biraz eğlendirmeleri için emir verdim okçularıma....

Mark da endişelenir gibi olmuştu:

—Bana kalırsa eğlence biraz uzadı prensim....

—Hiç merak etme.. İşte son oklara sıra geldi.. Şimdi onu gebertecekler...

Şövalye Mark düşünceli görünüyordu:

—Bu işte bir iş var, diye mırıldandı..

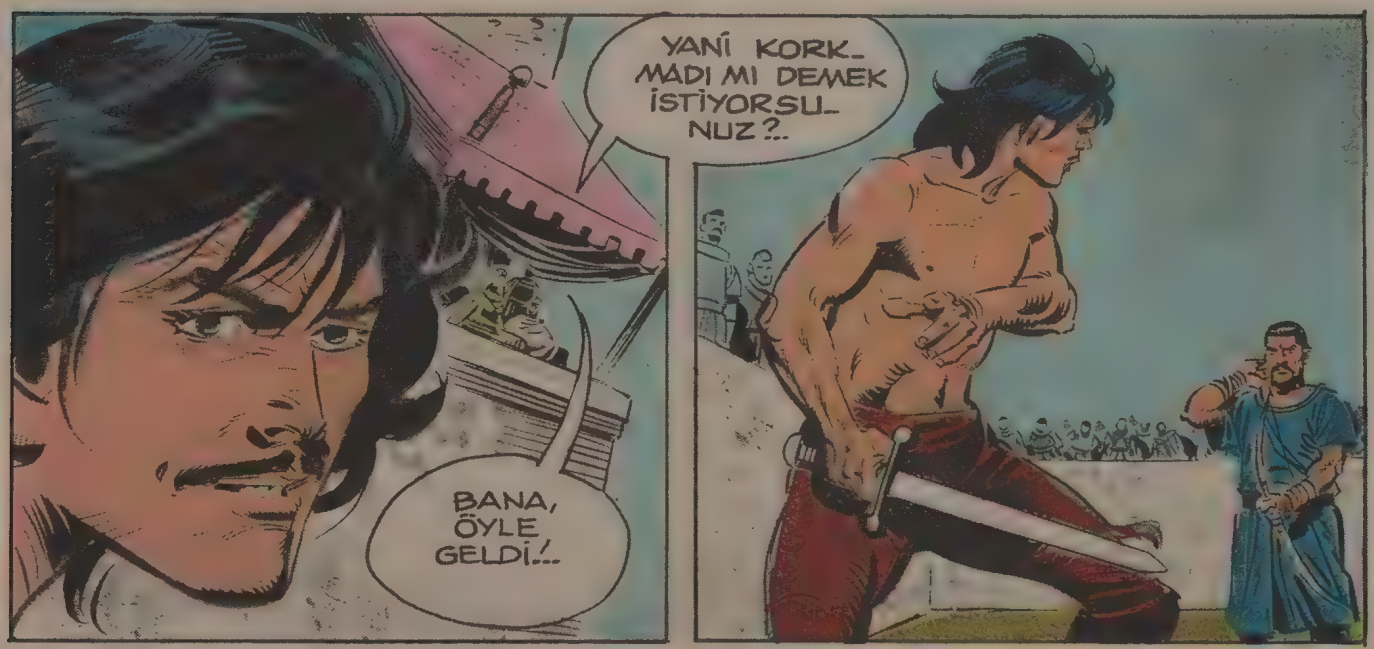

Glorya sordu:

—Nasıl bir iş?

—Ne olduğunu bilmiyorum ama bu Türk, korkmuş adam rolünü mükemmel oynuyor...

Glorya artan bir ilgiyle sordu:

—Yani korkmadı mı demek istiyorsun?

—Bana öyle geldi.. Korkmuş gibi yaparak herkesin dikkatini dağıtmak istiyor. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama ustaca manevralarla okçularla arasındaki mesafeyi iyice azalttı..

Gerçekten Kara Murat ile iki yaman okçu arasında on adımlık bir açıklık kalmıştı...

Tomas ile Angelo, son oklarına el attılar...

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

27 OCAK 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 626 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

KARA MURAT dan armağan yağmuru devam ediyor

2 VESTEL MİNİ SET

10 FOTOĞRAF MAKİNESİ

Nasıl katılacaksınız?

Yeni yılın bu ilk armağan dağıtımında dünyaca ünlü marka **VESTEL'in 2 mini seti** ve **10 fotoğraf makinesinden** birine sahip olabilmeniz için yapacağınız iş **gayet basit.**

Sadece 4 kupon

Geçen sayımızda başladığımız **ARMAĞAN YAĞMURU** kuponlarından **4 adedini** kesip, biriktirdikten sonra adresimize göndereceksiniz.

Çekilişi noter yapacak

İştirakçiler arasında **noterin** yapacağı çekilişte **armağan kazanan talihli** okurlarımız belli olacak. **Ayrı ayrı** zarflara konarak gönderilecek her **4 ARMAĞAN KUPONU** şansınıza şans katacaktır.
Şansınız bol olsun!

Yedek kupon

Ayrıca bu sayımızda bir de **yedek kupon** yayınlıyoruz. Yanda görülen **Yedek Kupon**'u eksik olan herhangi bir kuponun yerine koyabilirsiniz.

1 Yedek kupon veriyoruz

KARA MURAT
ARMAĞAN YAĞMURU
YEDEK KUPON

İşte 2'nci kupon

KARA MURAT
ARMAĞAN YAĞMURU
kuponu No: 2

ÇARŞAMBA günleri KARA MURAT almayı unutmayın

Artık oyun burada bitecekti.

İkisi de oklarını Kara Murat'ın kalbine saplayacak ve Türk yıldırım çarpmış gibi olduğu yerde kıvrılıp can verecekti.

Kaçınılmaz bir sonuçtu bu...

Fakat...

Ansızın inanılmaz bir şey oldu...

Herkes, gözleri dehşetle açılarak ileriye baktı..

Bir çığlı.. Acı bir ölüm çığlığı duyulmuştu...

Ama bu çığlığı atan Kara Murat değildi...

Son okunu yayına yerleştirmek üzere olan Tomas, birdenbire yıldırım çarpmış gibi sarsılmış, boğazından, bütün meydanı çınlatan korkunç bir feryat fırlamıştı:

—Aaaah!

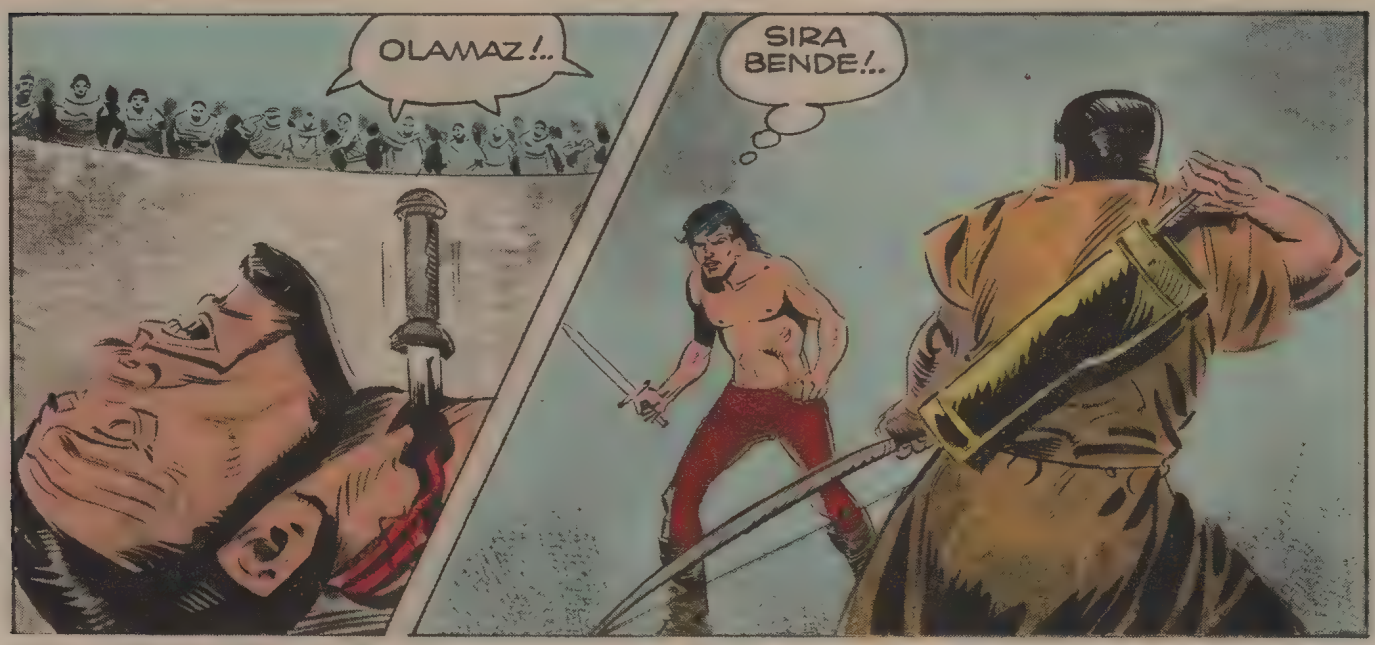

İnsanın kanının donduran, tüylerini ürperten, canhıraş bir çığlıktı bu...

Tomas'ın oku elinden düştü, ayakta bir iki defa sallandı, sonra cansız yere yuvarlandı...

Tam boğazına saplanan bir hançerin açtığı yaradan fıskiye gibi kan fışkırıyordu...

Herkes şaşkınlık içinde:

—Aaaaah!... diye haykırıyordu.

Ne olmuştu? Tomas nasıl ölmüştü?

Aslında olay çok basitti...

Tomas ile Angelo, galip savaşçıların mağrur ifadesiyle son oklarını yaylarına yerleştirirlerken, o ana kadar kendini yerden yere atarak onlara iyice yaklaşan Kara Murat birdenbire değişmiş, canlanmış, çevik bir hareketle ayağa fırlamıştı.

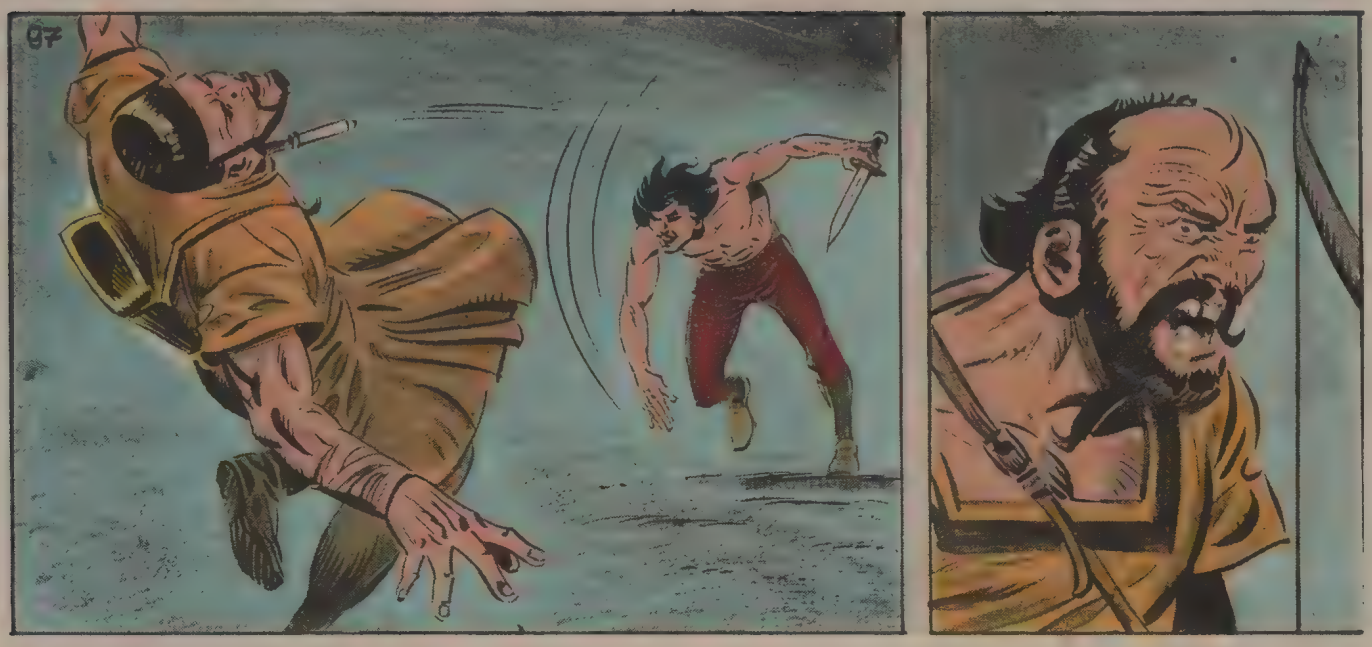

Delikanlı şimdi, saldırıya hazırlanan bir panter gibiydi...

Dikkatli bakanlar onun, kılıcı sol eline almış olduğunu, sağ elinde ise ışıl ışıl parlayan bir hançerin belirdiğini gördüler...

Bu, Bizanslı subayın ona, son anda almasına izin verdiği bıçaktı.. Subay onu önemsemediği için bu izni vermişti...

Kara Murat'ın inanılmaz bir hızla savurduğu hançer, dudaklarında müthiş bir gülümsemeyle okunu yayına yerleştirmekte olan Tomas'ın boğazına gömüldü ve o anda onu öldürdü.

Umulmayan bu olay karşısında ikinci okçu Angelo vahşi bir hayvan gibi uludu:

—Alçak herif! Öldürdün onu!

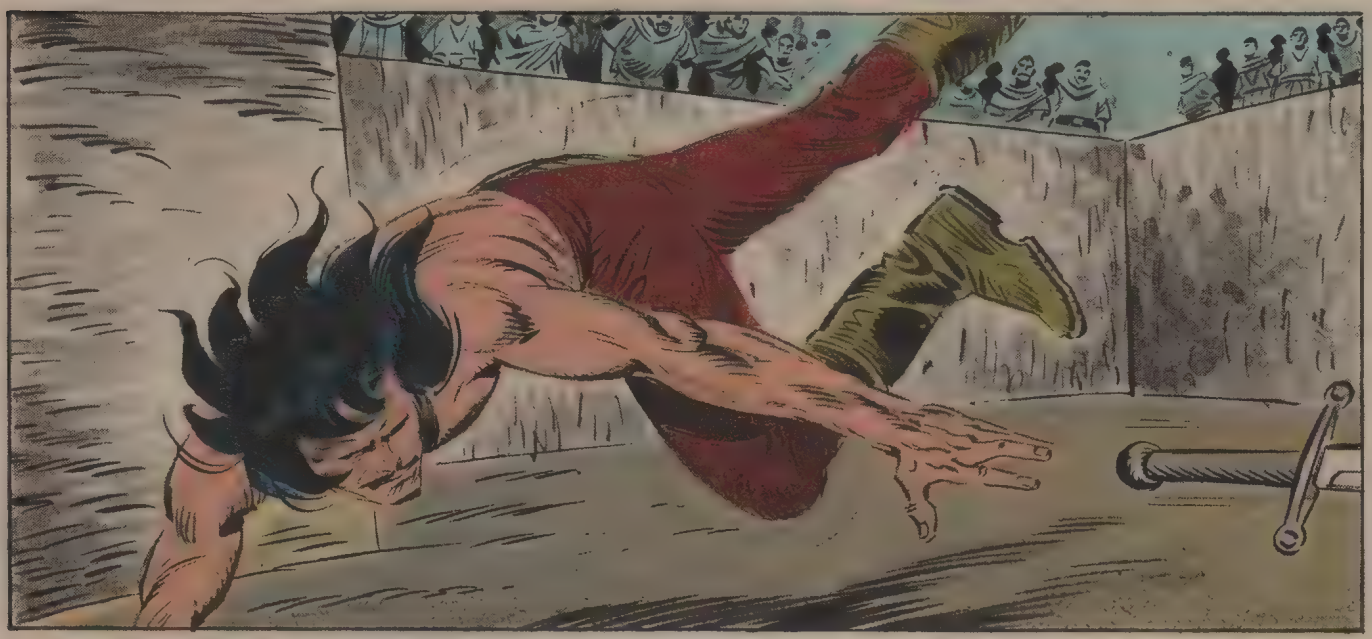

Kara Murat acı acı içini çekti:

—Ne yapalım dostum, yaşamak için öldürmek gerek...

Angelo'nun gözlerinden ateş fışkırıyordu. Yüzü korkunçtu:

—Şimdi sen de gebereceksin! diye haykırarak yayını gerdi...

Kara Murat kendini hızla yere atarken, elindeki kısa kılıcı olağanüstü bir ustalıkla savurdu... O ne?

Müthiş bir olaydı bu...

Yine inanılmaz bir şey olmuştu...

Halk korku ve dehşet içindeydi...

Şeytan mıydı bu adam?

Nasıl yapabilmişti bunu...

Kara Murat'ın mızrak gibi fırlattığı kılıç Angelo'nun göğsüne saplanmış, kanlı ucu sırtından dışarıya çıkmıştı.

Düelloyu seyreden yıllanmış savaş adamları bile hayatlarında ilk kez gördükleri bu olay karşısında afalladılar.

Prens Karlos dehşet içinde:

—Olamaz! İmkansız bu! diye haykırdı.

Kara Murat , her türlü silahı kullanmakta büyük usta idi..

Delikanlı, çevresindeki hayret çığlıklarına aldırış etmeden Prens Karlos'un locasına döndü:

—Seni sevindiremediğim için üzgünüm Prens, dedi..

Prens Karlos öfkeyle homurdandı:

—Küstah!

Sonra adamlarına dönerek haykırdı:

—Götürün zindana.. Yarın idam edilecek..

Mızraklı askerler çevresini sararken, Kara Murat, Prens Karlos'a seslendi:

—Ya bana verdiğin söz ne olacak ?

Prens Karlos korkunç bir kinle söylendi:

—Bir Türk'e verilmiş sözün değeri yoktur.. Götürün...

Kara Murat'ı zindana götürürlerken Şövalye Mark onun arkasından memun bir gülümsemeyle baktı.

Prenses Glorya'nın duyguları ise değişikti...

Genç kadının yüzünde açık bir hayranlık ifadesi vardı. Kara Murat'a dikilen bakışları arzu ve ihtirasla parlıyordu.

Fakat bu bakışlarda aynı zamanda derin bir şüphenin korkutucu izleri vardı...

O gece Glorya odasında karasız adımlarla dolaşırken bir yandan da düşünüyordu:

"—Kara Murat yarın ölecek.. Bu kesin.. Fakat daha önce öğrenmem gereken bir şey var.. Geçen gece odama giren ve bana unutulmaz anlar yaşatan adam Şövalye Mark mı, yoksa Kara Murat mı?

Genç kadın, kendisini büyük bir şehvetle kıvrandıran o ateşli dudakların, vücudunu okşayan o usta ellerin sahibinin Şövalye Mark olduğundan kuşkuluydu..

Yıllardır kendisine soğuk davranan Şövalye Mark'ın bir gecede böyle ateşlenivermesi ona mümkün değil gibi görünüyordu..

Kara Murat'ı düşünürken birden yüreğinin sızladığını, içine bir ürperti geldiğini hissetti:

—Böle güçlü bir erkeğin ölmesi yazık o-

lacak.. diye mırıldandı...

Fakat az sonra, bu üzüntüsünün yerini korkunç bir nefret ve kin aldı:

—Ona neden acıyorum sanki? Şövalye Mark'ın yerine geçip benimle sevişti... Mutlu dakikalar yaşattı ama aynı zamanda beni aptal yerine koydu, aldattı...

Kafasına bu düşünceler dolunca öfkesi daha da arttı:

—Ah alçak!.. Odamdan çıktıktan sonra kimbilir nasıl gülmüş, benimle nasıl alay etmiştir? Her şeyi kabul ederim ama aptallığı asla...

Glorya karyolaya uzandı, yüzünü yastığa koyarak gözlerini kapadı, fakat uyuması mümkün değildi.

İNTİKAM GÜNÜ

Kadınlık gururunun yaralandığını, şerefinin iki paralık olduğunu hissediyordu...

Birden kararını verdi:

—Zindana inerek Kara Murat'ı görmeliyim. Bana karşı bir zaafı olduğu ortada.. Bakışları, duruşu, sesinin tonu, her şeyi duygularını açığa vuruyor. Şu halde onu kandırarak gerçeği öğrenebilirim. Bütün dişiliğimi kullanıp onu konuşturacağım. Eğer gerçek düşündüğüm gibiyse, vay haline!..

Dişlerini gıcırdatarak, korkunç bir kinle devam etti:

—Eğer beni aldatmışsa, bıçağı tam sevişme anında kalbine saplayacağım!..

★ ★ ★

Kara Murat, zindanın bir köşesindeki, şilte-

nin üzerinde sırt üstü yatıyordu. Duvardaki bir halkaya ayak bileğinden uzun bir zincirle bağlıydı...

Birden, bulunduğu hücreyi aydınlatan ışığın gözlerine çarpmasıyla uyandı...

Demir kapı, gecenin sesizliğini yırtarak gıcırtıyla açılmış ve içeriye Prenses Glorya girmişti. Şiltenin üzerinde doğrulan Kara Murat karşısında Glorya'yı görünce bütün vücudunu bir ürpermenin sardığını hissetti:

—Sen ha? Cellatların gelmesini beklerken karşımda seni bulmak benim için ne büyük bir sürpriz!

Prenses Glorya, rolünü iyi oynadı. Tatlı tatlı gülümseyerek cevap verdi:

—Kimbilir, belki ben de bir cellatım..

Kara Murat, elindeki meşaleyi, duvardaki bir halkaya geçiren Glorya'ya şaşkın şaşkın baktı:

—Niçin geldiğini anlıyorum. Birkaç saat sonra öleceğimi düşünerek nasıl korktuğumu görmeye geldin herhalde.. dedi.

Sonra acı bir sesle devam etti:

—İşte gördün.. Yüzümde umduğun izler var mı? Buraya gelirken korkudan sapsarı kesilmiş bir yüzle karşılaşacağını sanıyordun değil mi? Ama yanıldın...

Glorya, Kara Murat'a iyice yaklaştı, usulca fısıldadı:

—Hayır,! Buraya bunun için gelmedim!

—Ya niçin geldin?

—Seni sevdiğimi söylemeye geldim!

Kara Murat, hayretten açılan gözleriyle Glorya'ya uzun uzun baktı...

Genç kadının davranışlarından hiç bir şey anlamıyordu.

Glorya, okşanmak isteyen bir kedi gibi gerine gerine kollarını Kara Murat'ın boynuna doladı. Sesi de vücudu da, aşktan ve şehvetten titriyordu:

Benim, sevdiğim adam için her çılgınlığı yapabileceğimi düşünemezsin.. Yarın öleceksin.. Ölmeden önce beni geçen geceki gibi sevmeni istedim!

Kara Murat bir an, gerçekle rüyayı birbirine karıştırdığını sandı..

Fakat hayır!.. Rüya görmüyordu..

İnkar etmenin gereksiz olduğunu düşünerek mırıldandı:

—Demek o gece benim Mark olmadığımı anlamıştın...

Prenses Glorya bu itiraf karşısında sarsıldı, kadınlık gururunun paramparça olduğunu hissetti.. Kuşkuları doğru çıkmıştı.. Fakat tüm irade gücünü kullanarak duygularını gizlemesini bildi..

Kara Murat:

—Fakat.. diye konuşmaya devam ederken Glorya, ince, uzun parmaklı, güzel eliyle onun ağzını kapadı:

—Sus, rica ederim.. Bir şey söyleme.. Seninle geçireceğim bu dakikalar ömrüm boyunca beni mutlu edecek..

Glorya bunları söylerken, vücudunu örten ince elbiseyi sıyırdı, attı.

Bir eliyle, Kara Murat 'ın başını kendisine çekmeye çalışıyor, bir yandan da aşk dolu bir

sesle fısıldıyordu:

—Beni sev.. Sar beni.. O geceki gibi senin olmak istiyorum..

Hala rol mü yapıyordu, yoksa içtenlikle mi konuşuyordu, belli değil..

Gözleri şehvetle parlıyordu:

Bu anda, kadınlığının tüm güzelliği, tüm çekiciliği üzerindeydi..

Çıplak göğsünü Kara Murat'a yasladı. Pembe dudaklarının onun dudaklarına uzatarak öptü. Şehvete susayan körpe vücudunu ona verme isteği içini yakıyordu.

—Beni kollarının arasına al, göğsünde ez, sev beni..

Kara Murat, genç kadının yakıcı sıcaklığını hissediyordu. Coşkun bir arzu ile tutuşan bu genç ve çıplak vücudun vücuduna dokunuşu, onu tatlı bir zevk dalgasına götürdü, alevli dudaklarını öpüşü, fırtınayı andıran bir baş dönmesi yarattı.

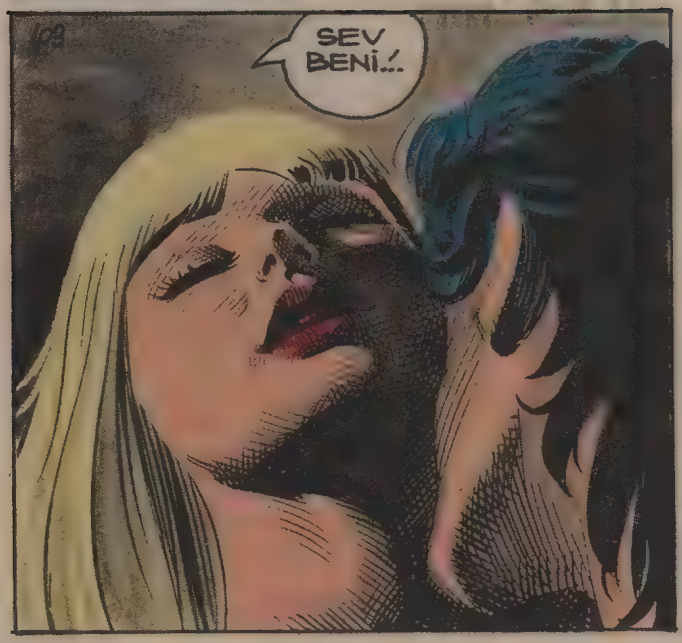

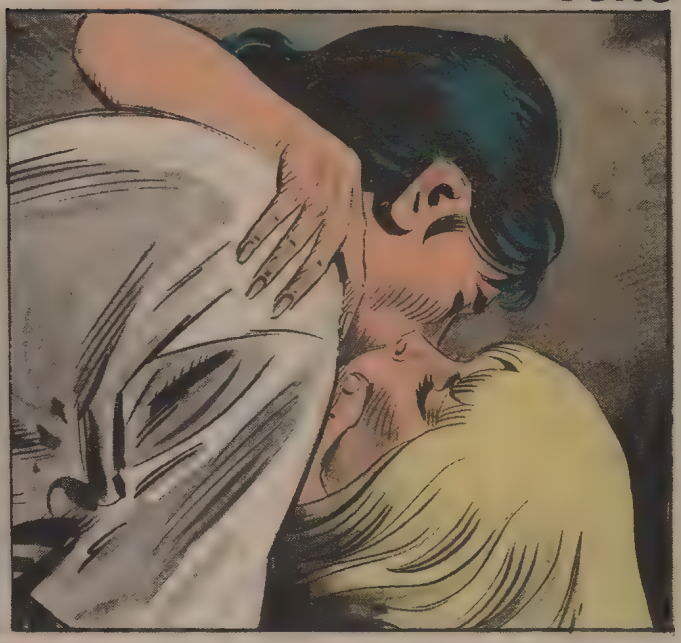

Glorya'nın vücudu şehvetle kıvranıyordu...

Kara Murat artık, birkaç saat sonra idama gideceğini bile unutmuştu..

Usta elleri genç kadının göğüslerini okşuyor, parmakları memelerinin yuvarlaklığı arasında dolaşıyordu.

Glorya, bu okşayışlarla sonsuz bir zevk duyduğunu anlatmak istercesine gözlerini kapadı.

Hafif hafif inleyerek:

—Sev beni!.. Sev beni.. diye tekrarladı.

Şehvete doğru yükseliş hiç durmadan devam ediyordu.

Bir süre sonra, ikisinin de gövdesi şiddetli bir zevk kasırgasıyla sarsıldı..

Aşk fırtınası bitmiş, artık sakin sulara erişmişlerdi..

Şiltenin üzerine sırt üstü uzananak bir süre öylece, soluk soluğa durdular..

Kara Murat'ın gözleri yarı kapalıydı..

Prenses Glorya çılgın bir öldürme hırsı içinde:

—Tam zamanı! diyerek, yere bıraktığı elbisesinin içinde ki bıçağı kaptı, şimşek hızıyla kaldırıp, indirdi:

—Geber!

Kara Murat'tan başka kim olsa, bu korkunç darbeyle can verirdi..

Fakat delikanlı, sanki böyle bir saldırıyı bekliyor gibiydi..

Ekseni etrafında topaç gibi hızla dönerek yana kaçtı, genç kadının bıçaklı kolu hızla şilteye saplandı..

Devamı Gelecek Sayıda

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

29 OCAK 1986 ✻ ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 621 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

KARA MURAT dan armağan yağmuru devam ediyor

2

VESTEL

MİNİ SET

10 FOTOĞRAF MAKİNESİ

Nasıl katılacaksınız?

Yeni yılın bu ilk armağan dağıtımında sizler için dünyaca ünlü marka **VESTEL'in mini müzik setlerini** seçtik.

Ayrıca, anılarınızı veya olayları ebedileştirebilmeniz için **10 tane de fotoğraf makinesi veriyoruz.**

Bunlardan birine sahip olabilmeniz için yapacağınız iş ise gayet basit...

Sadece 4 kupon

Bu sayımızda **3'üncüsünü** yayınladığımız **Armağan Yağmuru** kuponlarından **dört adedini kesip** adresimize göndereceksiniz. Geçen sayımızda yayınladığımız **Yedek kupon** herhangi **eksik bir kuponun** yerine geçer.

Haftaya sonuncu Armağan Yağmuru kuponunu yayınlayacağız.

Çekilişi noter yapacak

Kuponları gönderme süresi bittikten sonra **noterin** iştirakçiler arasında yapacağı çekiliş sonunda **armağan kazanan talihli okurlarımız belirlenmiş olacak.**

Ayrı ayrı zarflara konarak gönderilecek olan **her 4 Armağan Yağmuru Kuponu** ayrı bir şans kapısı olacak.

Şansınız bol olsun!..

İşte 3. kupon

KARA MURAT

ARMAĞAN YAĞMURU kuponu No: 3

ÇARŞAMBA günleri KARA MURAT almayı unutmayın

Glorya hamlesinin boşa gittiğini görünce, acı bir çığlık atarak tekrar saldırdı...

Kara Murat, ayağını saran uzun zincirin izin verdiği ölçüde geriye sıçrayarak bu darbeden de kurtuldu. Canı sakılmış bir halde sordu:

—Neden?..Neden beni öldürmek istiyorsun?

Glorya kin dolu bir sesle haykırdı:

—Sen beni aldattın!..Aptal yerine koydun!.. Cellatlardan önce seni ben geberteceğim...

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Bu küçük bıçakla beni öldürebileceğini mi sanıyorsun?

Glorya'nın gözlerinde şimşekler çakıyordu:

—Evet!..Bu hançer zehirlidir..Dokundu-

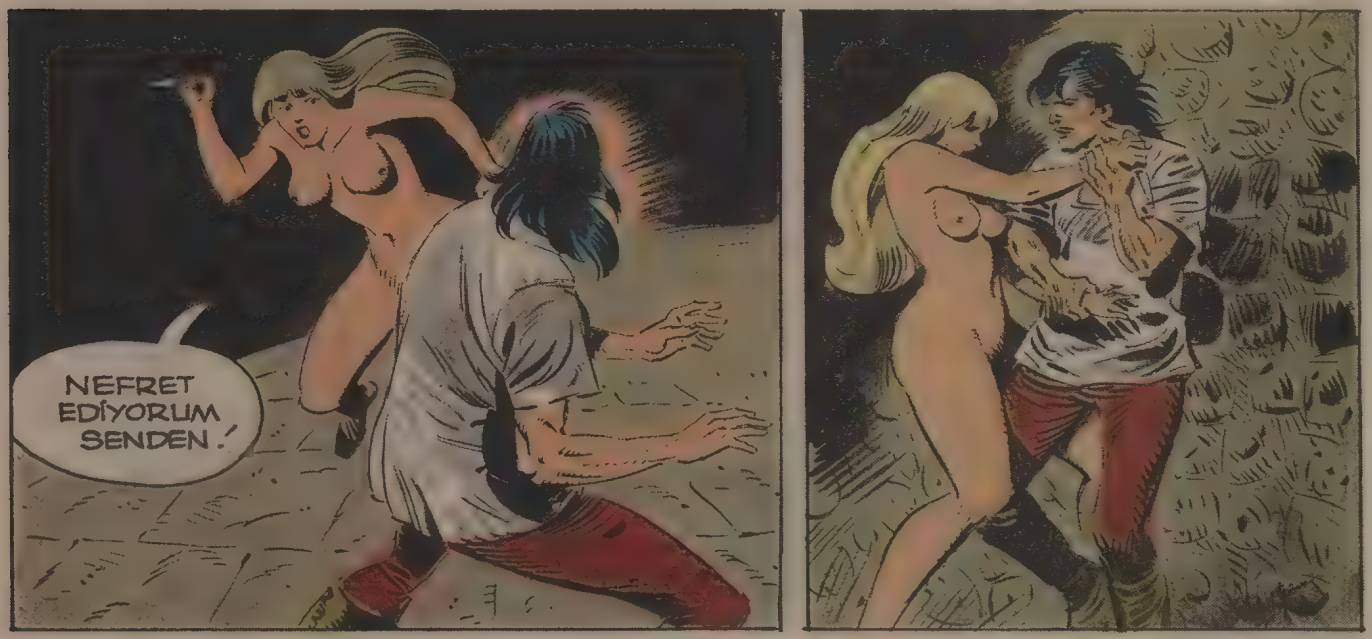

ğu insanı yıldırım çarpmış gibi derhal öldürür! Bir çizik yeter!

Kara Murat'ın kaşları çatıldı, yüzü ciddi bir hal aldı.

Bıçak, Glorya'nın dediği gibi zehirliyse işin şakaya gelir yanı yoktu...

Genç kadın, dişi bir panter gibi öfkeyle saldırdı:

—Öldüreceğim seni!..Nefret ediyorum senden!..

Bıçaklı kolu ışıltılı bir yay çizdi...

Kara Murat tetikteydi...Glorya'nın iki kolunu birden havada sımsıkı yakaladı..

Genç kadın, bileklerinin demir bir kıskaç arasına girdiğini sandı, duyduğu acıyla yüzünü buruşturdu, ağzından hafif bir inilti çıktı.

Buna rağmen hala çırpınıyor:

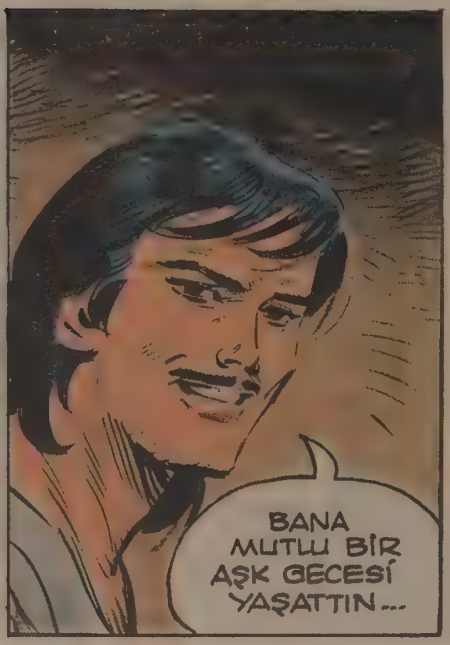

—Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim! diye bağırıyordu.

Birkaç saniye sonda dayanma gücünü yitirdi, parmakları gevşedi ve elindeki bıçak, taş zemine düşerek madensel bir ses çıkardı...

Kara Murat kızı itti, eğildi yerdeki hançeri aldı.

Dehşet içinde kalan Prenses Glorya sapsarı kesilerek:

—Eyvah! Şimdi beni öldürecek! diye düşündü.

Kara Murat, onun aklından geçenleri okuyormuş gibi hafifçe gülümseyerek:

—Korkma, dedi. Sana bir şey yapacak değilim. Ben sadece zalimlerin ve kötülerin düşmanıyım. Oysa sen, sevimli bir düşmansın. Bütün düşmanlarımın senin gibi olmasını dilerim. Bana mutlu bir aşk gecesi yaşattın...

Genç kadın şaşkın ve perişan bir haldeydi. Aceleyle giyindi ve küçük yumruklarını kapıya vurarak zindancılara seslendi.

—Açın!... Dışarı çıkacağım!

Hıçkıra hıçkıra ağlamamak için kendini zor tutuyor, bir an önce bu dehşet dolu hücreden kurtulmak istiyordu.

Sesini zindancılara güçlükle duyurabildi.

Aralanan kapıdan dışarı çıkarken, omuzunun üzerinden Kara Murat'a vahşi bir bakış fırlattı.

—Yarın senin ölümünü zevkle seyredeceğim!

Kara Murat omuz silkti, alaylı bir sesle cevap verdi.

—Bekleyeceğim prenses!...

★ ★ ★

Prenses Glorya zindanda, ölüm mahkumu Kara Murat'la ateşli aşk dakikaları yaşarken, babası Prenses Karlos kafasında kurduğu uğursuz planları Şövalye Mark'a açıklıyordu:

—Bu benzerlikten yararlanmalıyız Mark... Kara Murat bizi nasıl yanılttıysa, sen de Türklerin padişahını öyle yanıltabilirsin...

Şövalye Mark'ın yüzünü hain bir gülümseme kapladı:

—Eminim ki Sultan Mehmet beni karşısında görünce Kara Murat sanacaktır.

—Evet, sen de kolaylıkla yanına sokulur, hançerini kalbine saplarsın. Böylece Hıristiyan dünyası, en büyük düşmanından kurtulur...

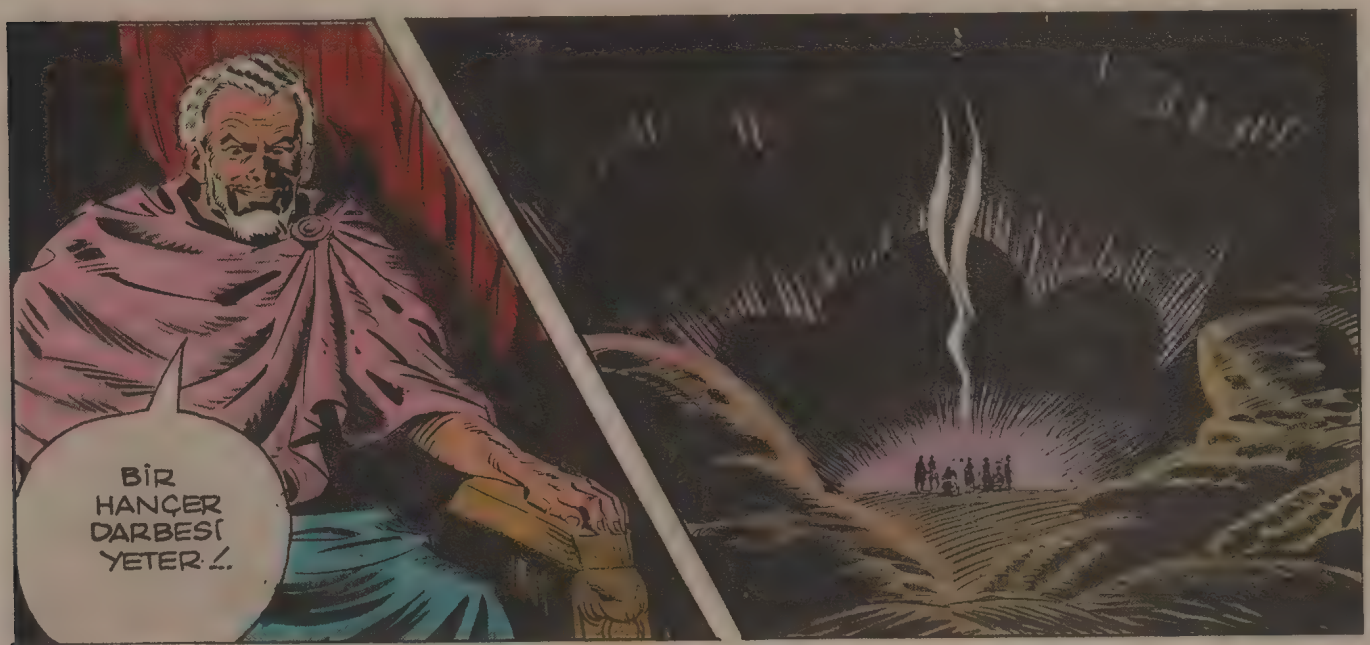

Mark'ın gözleri parladı:

—Adım tarihe altın harflerle yazılacak majeste. Bu benim en büyük zaferim olacak. Türklerin padişahını öldüreceğim.

Prenses Karlos sırıttı:

—Bir hançer darbesi yeter...onun dedesi de Kosova savaşından sonra bir Sırplı tarafından böyle vurularak öldürülmüştü...

★ ★ ★

Aynı gece, dağdaki mağaranın önünde büyük bir ateş yakılmıştı. Alevlerin ışığı, çevresindeki insanların gölgelerini devleştirerek kayalara vuruyor, çakalların ulumaları gecenin sessizliğini yırtıyordu.

Zeynep, ateşin başında, yaşlı gözlerle uzaklara dalmıştı. Genç kızın yüzünde derin bir hüzün vardı.

Babasının eli omuzuna dokununca irkilerek döndü, güzel gözlerini adamın yüzüne dikti... Bakışları donuk ve umutsuzdu.

Karaca Paşa:

—Yat, uyu biraz kızım... diye mırıldandı...

Genç kız isyanla başını salladı:

—Hayır...Kara Murat ölümü beklerken ben burada nasıl uyurum? Onu idam ederlerse kederimden ölürüm baba...

Karaca Paşa'nın yüzünü esrarengiz bir gülümseme kapladı, sanki bir bildiği varmış gibi sakin ve huzurluydu. Kızını şefkat dolu bir sesle teselli etti.

—Allah büyük yavrum...Gün doğmadan neler doğar...

Baba-kız bir an bakıştılar. Karaca Paşa'nın yüzündeki ifade Zeynep Sultan'a umut verdi, yaşlı gözleri parladı, güzel yüzü aydınlandı...

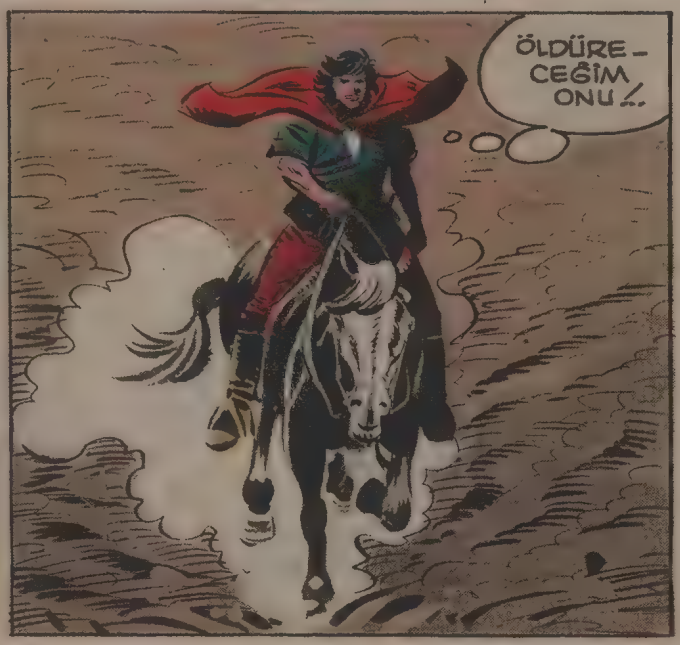

★ ★ ★

Güzel bir gün doğmak üzereydi.

Ortalık yavaş yavaş aydınlanıyordu.

Şövalye Mark, Kara Murat kılığında sarayın kapısından ok gibi çıktı, atını doludizgin uzaklara sürdü.

Belki de tarihin akışını değiştirecek bir cinayet girişiminin başlangıcıydı bu...

Şövalye Mark dişlerini gıcırdatarak:

—Öldüreceğim onu... Bıçağımı padişahın kalbine saplayacağım... diye söyleniyordu.

Uçarcasına giden atın üzerinde genç adamın gözleri kinle ışıldıyor, uzun saçları rüzgarla dalgalanıyordu...

İNTİKAM GÜNÜ

Güneş henüz yükselmemişti ama meydan daha şimdiden, iğne atılsa yere düşmeyecek kadar kalabalıktı.

Bizans sarayına sızmayı başaran Türk casusunun başı kesilerek öldürüleceğini duyan halk büyük meydana akın etmişti.

Bu müthiş Türk'ün bir gün önce Prens Karlos'un iki yaman okçusunu öldürdüğünü duymayan kalmamıştı. Halk onu görebilmek, onun ölümünü seyretmek arzusu içindeydi.

Konuşulan konu hep aynıydı:

—Türk, yiğitçe mi ölecek dersin?

—Ölüm karşısıda yiğitlik para eder mi?

—Ben kan görmeyi severim...Hele bir Türk'ün idamını görmek, benim için en bü-

yük zevk...

Kara Murat'ın başı uçurulacaktı.

Herkes memnundu.

Muhafızlar alanda halkı güçlükle zaptediyor, itiş kakış devam ederken:

—Hey Allahım, ne şanssızlık! Buradan fazla bir şey göremeyeceğiz! diye üzülenler oluyordu.

Prens Karlos, zindandan, elleri bağlı olarak çıkarılan Kara Murat'ı kapıda karşıladı, vahşi bir kahkaha atarak:

—Köpek gibi gebereceksin, diye gürledi. İntikamımı hem senden, hem de bütün Türklerden aldım. Babam benim kolumu kesmişti. Ben ise onun oğlunu, yani senin kardeşini, Türklere karyı kullandım. Türkleri bir Türk'e geberttirdim!...

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Mark'ın küçük yaşta kaçırdığın kardeşim Saruhan olduğunu biliyorum...

Prens Karlos'un kahkahaları korkunç bir kriz halini aldı:

—Hah, hah, ha...Evet, kardeşin tabii... Ama Mark, bunu bilmiyor ve şu anda sen burada geberirken o padişahınızı öldürmeye hazırlanıyor... Senin kılığında padişaha yaklaşacak ve...

Kara Murat zincirlerini koparmak isteyerek çırpındı, müthiş bir öfkeyle kükredi:

—Köpek herif!...Bu alçaklığı da yaptın, öyle mi?

—Evet...Ne zevkli şey değil mi? diye sırıtan Prens Karlos muhafızlara dönerek emretti:

—Götürün şu sersemi cellatlara... Halk

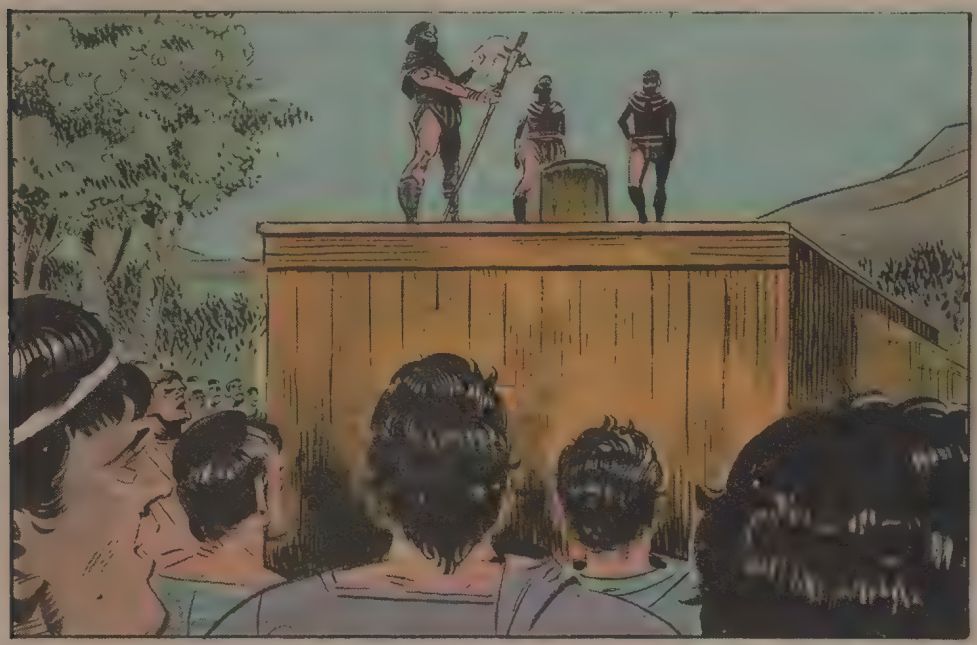

eğlence görmek için sabırsızlanıyor.Onları daha fazla bekletmeyelim...

Meydanın ortasında idam yeri görünüyordu.

Kara Murat'ın kafasının kesileceği kütük hazırdı.

Kıpkırmızı cübbelerini ve korkunç kukuletalarını giymiş olan cellat ve yamakları idam sehpasındaki yerlerini almışlardı.

Cellat, kullanacağı baltanın keskin olup olmadığına bakıyordu. İdama başlamaya hazırdılar.

Alanda ansızın büyük bir gürültü koptu...

Mahkum, sarayın kapısından çıkarılmıştı.

Herkes Kara Murat'ı birbirine gösteriyordu.

—İşte müthiş Türk! diyordu.

Bu arada kalabalığın arasına pelerinli ve kukuletalı bir takım adamların sızdıkları görüldü.

Bunların garip bir halleri vardı ama, herkes bütün dikkatini idam mahkumunun üzerinde topladığından meçhul adamları fark eden olmadı.

Bunlar kimdi? Ne yapmak istiyorlardı?

Meydanda heyecan son haddini bulmuştu.

Muhafızların ortasında idam yerine doğru ilerleyen Kara Murat'ın kaderine boyun eğmiş bir hali vardı..

Locadan bu tüyler ürpertici sahneyi izleyen Prenses Glorya sapsarı kesilmişti:

—"O benimle alay etti, gururumla oynadı. Alçak herifin başının sepete düşüşünü

zevkle seyredeceğim!" diye düşünüyordu.

Kara Murat'ı götüren kafile, az sonra idam sehpasının önünde durdu:

Cellatın yardımcıları büyük bir çabuklukla onu yukarı çıkardılar. Yüzü allak bullak olan Kara Murat, tek kelime konuşmadan çevresine bakınıyordu.

Cellat, onun esmer başını iki eliyle tutup, kütüğe yerleştirdi.

Koca alanda çıt çıkmıyordu.

Halk, nefes almaya bile korkuyordu sanki...

Kızıl cübbeli cellat, az önce keskinliğini denediği korkunç baltasını kaldırdı ve gözlerini son emri ve[illegible]nes[illegible] için Prens Karlos'un locasına dikti.

Son anda pişman olan Prenses Glorya dayanamadı ve korkunç bir ıstırap içinde:

—Durdur bu vahşi sahneyi baba! diye yalvardı.

Fakat, sara nöbetine tutulmuş gibi titreyen Prens Karlos, alacağı intikamın iğrenç zevki içinde onu duymadı bile...

Ölüm emri, büzülen dudaklarının arasından, çıngıraklı yılan ıslığı gibi çıktı:

—Öldür!

Cellatın baltası havada ışıl ışıl parladı.

Kara Murat ölecekti...Hazin bir sondu bu...

İşte, her şey bitiyordu.

Fakat bitmedi...

Cellatın baltası, Kara Murat'ın boynuna inmedi.

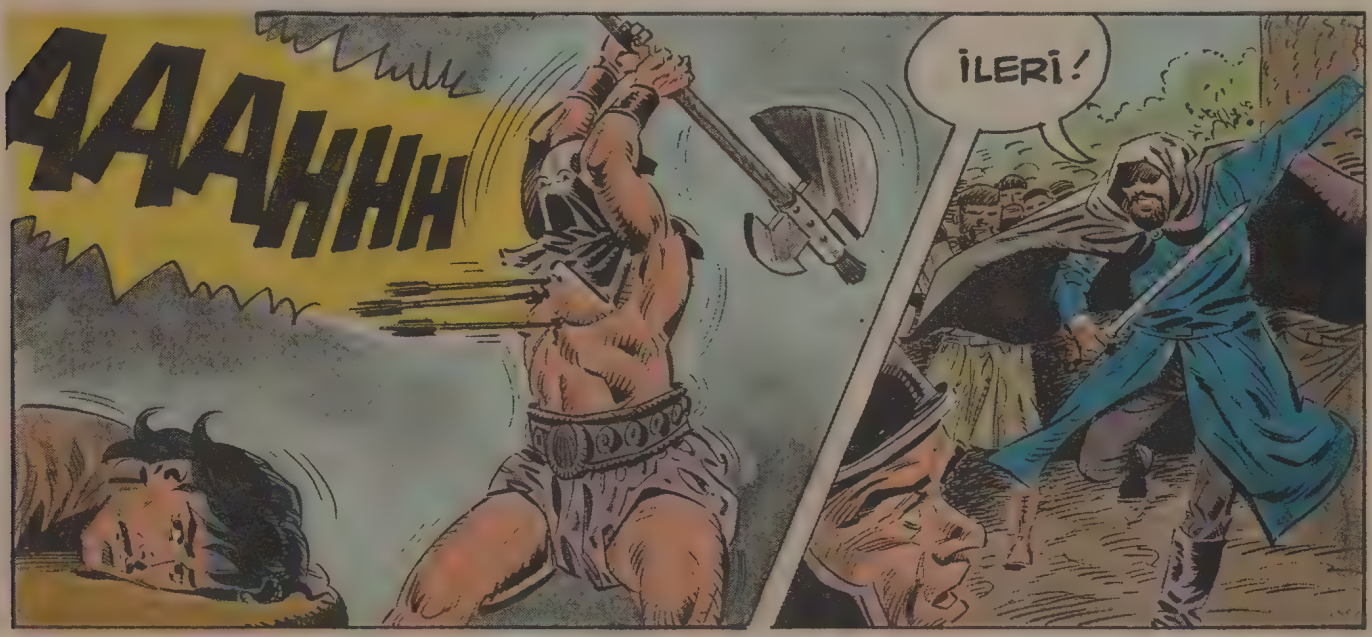

Aynı anda havada peşpeşe keskin vınlamalar duyudu ve üç ok birden cellatın göğsüne saplandı.

Adamın boğazından tüyler ürpertici bir feryat fırladı.

—Aaaah!...

Kurbanın yerine cellatın öldüğünü gören Prens Karlos locada dehşet içinde kalarak ayağa fırladı:

—Ne var? Ne oluyor?

Herkes şaşırmış, ortalık bir anda karışmıştı.

Bizanslı komutan kılıcını çekip davranırken, bir ok da onun göğsüne saplandı.

Aynı anda kılık değiştirmiş, Türk fedaileri kılıçlarını çekerek meydana atıldılar...

Locasında, panik içinde olan Prens Karlos, haykırdı:

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

5 ŞUBAT 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 628 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

KARA MURAT dan armağan yağmuru devam ediyor

2

VESTEL

MİNİ SET

10 FOTOĞRAF MAKİNESİ

Nasıl katılacaksınız?

Yeni yılın bu ilk armağan dağıtımında sizler için dünyaca ünlü marka **VESTEL'in mini müzik setlerini** seçtik.

Ayrıca, anılarınızı veya olayları ebedileştirebilmeniz için **10 tane de fotoğraf makinesi veriyoruz.**

Bu sayımızda yayınladığımız **4'üncü** Armağan Yağmuru Kuponu ile birlikte **kupon yayını sona ermiş oluyor.**

4 hafta süre ile 4 Armağan Yağmuru kupolu ile birlikte birde **yedek kupon** yayınladık.

Şimdi yapacağınız **iş gayet basit...** 4 Armağan Yağmuru kuponunu bir zarfa koyup aşağıdaki adrese göndereceksiniz. **Yedek Kupon** eksik olan kuponun yerine geçer.

17 Şubat'a kadar kuponlarınızı gönderin

Zarfın arkasına, ad, soyadı ve adresinizi **okunaklı** bir şekilde yazmayı **unutmayınız.**

Kuponlarınız **17 Şubat 1986 Pazartesi** günü akşamına kadar gönderiniz. Kuponu gönderme süresi bittikten sonra iştirakçiler arasında **noter** tarafından yapılacak çekilişte **armağan kazanan okurlarımız belli olacak.**

Şansınız bol olsun..

Armağan kazanan şanslı okurlarımızı **26 Şubat 1986** tarihli ve 631 nolu **sayımızda açıklayacağız.**

KUPON GÖNDERME ADRESİ
KARAMURAT DERGİSİ
Armağan Yağmuru Çekilişi
Alayköşkü Cad. No: 13
Cağaloğlu-İSTANBUL

KARA MURAT
ARMAĞAN YAĞMURU kuponu No: 4

ÇARŞAMBA günleri KARA MURAT almayı unutmayın

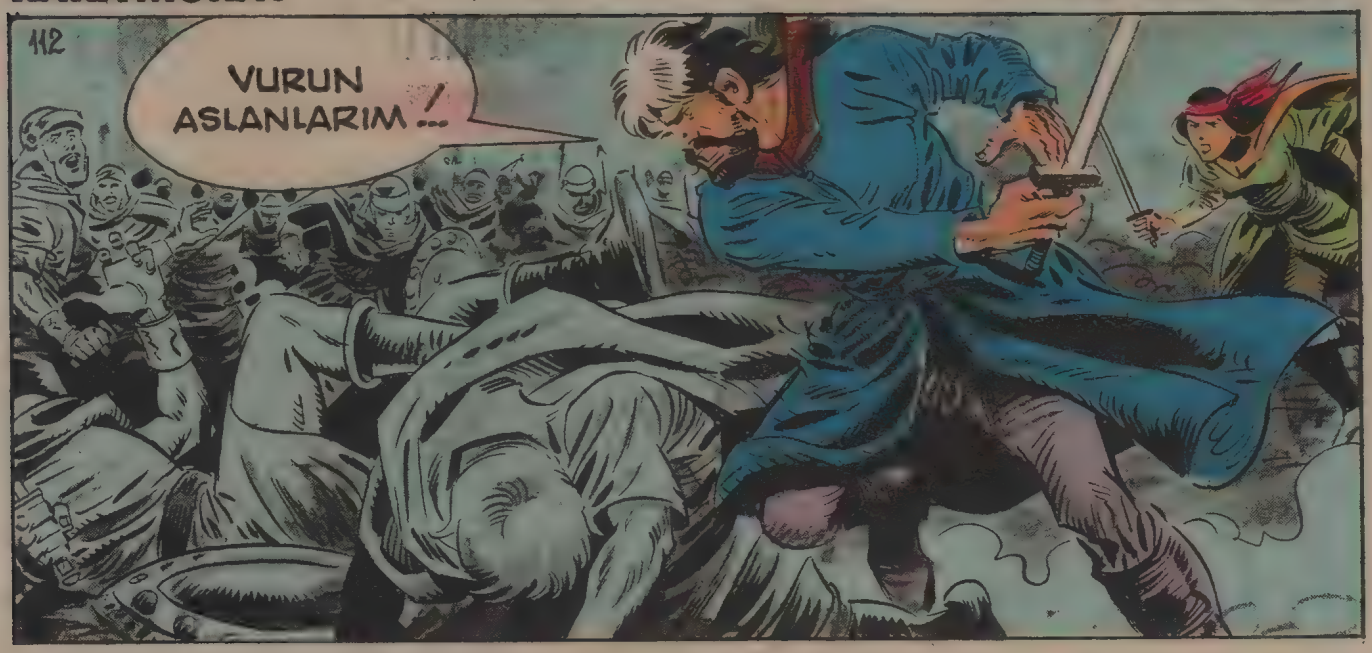

—İhanet!.. İhanete uğradık!.. Hepsini öldürün!..

Bu sırada Karaca Paşa da ağır kılıcıyla muhafızlar arasında kendisine yol açarak idam sehpasına doğru ilerliyordu.

İlerlemiş yaşına rağmen sağa sola yetişiyor, koşuyor, fedailere emirler yağdırıyordu:

—Haydi yiğitlerim!.. Şu Bizans köpeklerine Türk'ün ne olduğunu gösterelim.. Vurun!.. Vurun aslanlarım!...

Karaca Paşa önüne çıkan muhafızların omuzlarını çökertiyor, kafalarını patlatıyor, yolunu kesenleari sağa sola deviriyordu.

Kızı Zeynep Sultan da elinde ince bir kılıçla babasını izliyordu. Genç kız derin bir ıstırap içinde:

—Kara Murat'ı kurtaramazsak, ben de burada onunla beraber ölmeliyim! diye inliyordu.

Prens Karlos, deli gibi olmuştu. Baskıncıların Kara Murat'ı kurtarmak üzere olduklarını görünce.

—Gebertin! Durmayın. Öldürün! diye tepindi...

Kara Murat idam sehpasında, yanında

cansız yatan cellatlara hayretle bakıyor:

—Bunları kim vurdu? Benim için hayatlarını tehlikeye atan bu cesur adamlar kim acaba? diye düşünüyordu.

Birden yanı başında Zeynep Sultan ile Karaca Paşa'yı gördü:

—Siz.. Siz ha!

Karaca Paşa bir kılıç darbesiyle Kara Murat zincirlerini koparırarak haykırdı.

—Çabuk... Kaçalım!..

Kara Murat, Zeynep Sultan'ın kendisine attığı bir kılıcı havada tutarak neşeyle kükredi:

—Kaçmak mı? Önce şunlara biraz kılıç dersi verelim, sonra gideriz...

Ortalık ana-baba gününe dönmüştü.

Kara Murat müthiş kılıcıyla eşsiz bir kahramanlık gösterisine başlamıştı. Sıçrıyor, zıplıyor, her tarafa yetişerek Bizanslı muhafızları dağıtıyor, kendisine yol vermeyenleri kanlar içinde yere seriyordu:

—Savulun!.. Çekilin önümüzden!

Delikanlının sesi meydanda, gökgürültüsü gibi patlıyordu.

Prens Karlos öfkesinden köpürüyordu.

Prenses Glorya'nın da gözlerinden ateşler saçılıyor, fakat bu bakışlar Kara Murat'a rastladığı vakit içlerinde sınırsız bir hayranlık okunuyordu:

—Bu adam bir şeytan.. Ona kılıç işlemiyor sanki.. Yüzlerce muhafızın arasından çıkıp gidecek...

Gerçekten Kara Murat'a hayran olmamaya imkân yoktu.

Onun yaptığı bu iş, insan gücünün dışında bir şeydi.

Kendisine yardıma koşan adamların birden bire meydana çıkışları da akıl sır erer iş değildi. Hepsi Kara Murat için bile bile ölüme atılmışlardı.

Kara Murat, Zeynep Sultan ve Karaca Paşa'yı takip eden Türk fedailer, vuruşa vuruşa meydanın dışına çıkmaya çalışıyorlardı.

Kara Murat, elbisesi kılıç darbeleriyle delik deşik olmuş, üstü başı kan içinde, gözleri kıvılcımlar saçara, dudakları korkunç bir gülümsemeyle büzülmüş bir halde Bizanslı muhafızların arasından bir kasırga gibi geçti:

—İleri.. ileri...

Zeynep Sultan'ın da üstü başı param parçaydı. O da kendinden geçmiş bir halde, rüya aleminde yaşar gibiydi.

Genç kız, Kara Murat'ın yanında, bir erkek gibi vuruşuyor, zaman zaman bakışları delikanlının gözleriyle karşılaşınca iki genç birbirlerine olan sevgilerini gözleriye dile getiriyorlardı.

Fakat böyle nereye gideceklerdi?

Karınca sürüsü gibi muhafızla kaynaşan bu meydanın neresinden kaçılabilirdi?

Başıboş, nereye gittiklerini bilmez bir

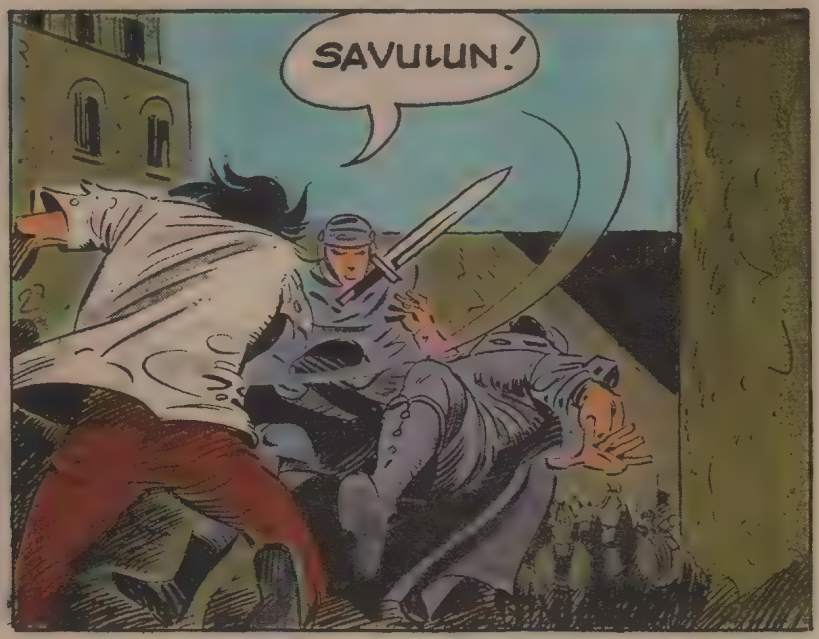

halde mi ilerliyorlardı?

Hayır.. Karaca Paşa bunu daha önceden planlamıştı..

Meydanın hemen yakınında duran Bizanslı asilzadelerin atlarını göstererek:

—Atlara! diye bağırdı.

Kara Murat kılıcını savuruyor, önüne çıkanları kanlar içide bırakarak yol alıyordu.

Kendisi de iki kolundan, boynundan ve göğsünden yaralanmış, baştan aşağı kana bulanmıştı.

Delikanlı yalnız kendini korumuyor, yanında ilerleyen Zeynep Sultan'a da göz kulak oluyordu.

Onlar atların yanına ulaştıkları vakit, ne yapmak istediklerini anlayan bir grup muhafız:

—Kaçıyorlar! Vurun! Gebertin! diye bağırışarak atıldılar..

Kara Murat kılıcını dişlerinin arasına aldı, Zeynep Sultan'ı belinden tutarak kaldırıp atlardan birine bindirdi.

Bizanslı muhafızların saldırısını Türk fedailer kahramanca karşıladı. İçlerinden bazıları vurularak düşüp öldü. Kara Murat:

—Bu durumda kurtulmamız çok zor! diye söylendi.

Atın üzerinde duran Zeynep Sultan çaresizlik içinde yüzünü buruşturdu:

—Evet, kaçamayacağız! Öldürecekler bizi!..

Kara Murat gülümsedi:

Ama öleceksek, ölmeden önce sana son

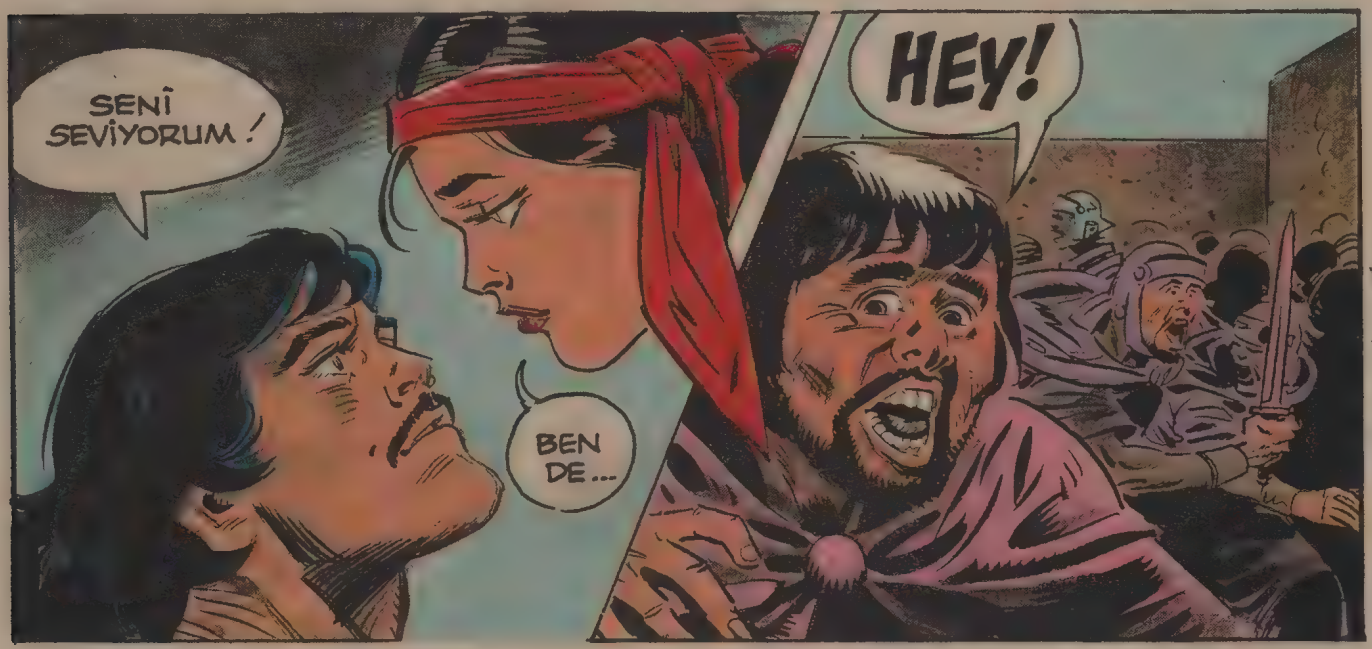

sözümü söylemek isterim...

—Nedir o?

—Seni seviyorum..

Zeynep Sultan kulaklarına inanamadı. Kendinden geçmiş bir halde cepvap verdi:

—Ben de seni seviyorum.. Öleceksem kollarının arasında ölmek en büyük dileğimdir...

Türk fedailer bire karşı on kişiyle vuruşarak akıl almaz bir kahramanlık gösterisi sergiliyorlardı...

Fakat sonuçta vuruşa vuruşa eriyip, yok olacaklardı...

Kurtulmaları imkansız gibiydi...

Bu sırada beklenmedik bir şey oldu..

Meydanı dolduran kalabalık ansızın karıştı, geri dönüp, dehşet ve ölüm çığlıkları atarak kaçışmaya başladı.

İNTİKAM GÜNÜ

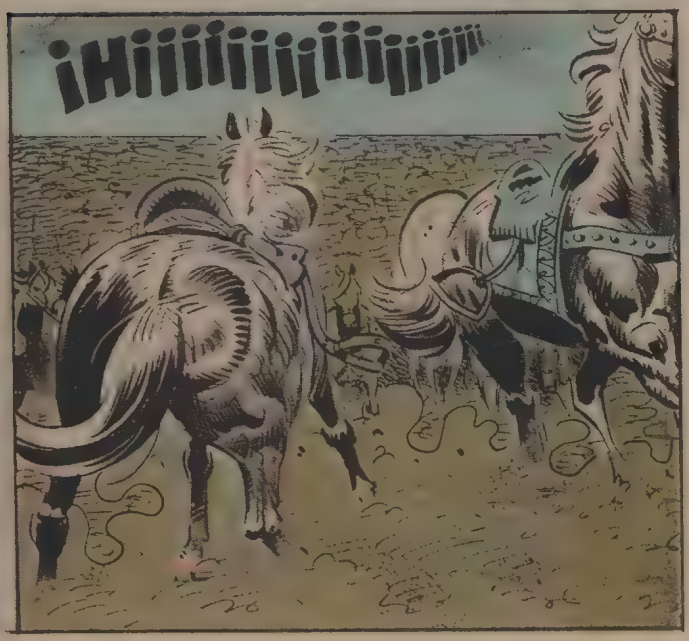

Karaca Paşa, hayretle durakladı. Çevresi birdenbire boşalıvermişti.

Halk, asilzadeler ve askerler çil yavrusu gibi dağılmışlardı.

Locada yalnız, soluk soluğa inleyerek lanetler okuyan Prens Karlos ile Prenses Gloriya kalmıştı.

Meydandan uzaklaşan insan sürüleri, birbirini ezerek, çiğneyerek, taşkın nehirler gibi akıyorlardı.

Bu ne demekti? Ne olmuştu?

Olay son derece basitti..

Yüze yakın at, halkın gürültüsüyle gittikçe daha fena ürküp, şahlanarak çılgınlaşıyor, kişneyip çifteler atıyor, askerleri ezip, çiğneyip koca meydanda dört bir yana koşuyordu.

Bu iş nasıl olmuştu?

Biraz önce bu atlar, tribünün yanında uslu uslu durmuyorlar mıydı?

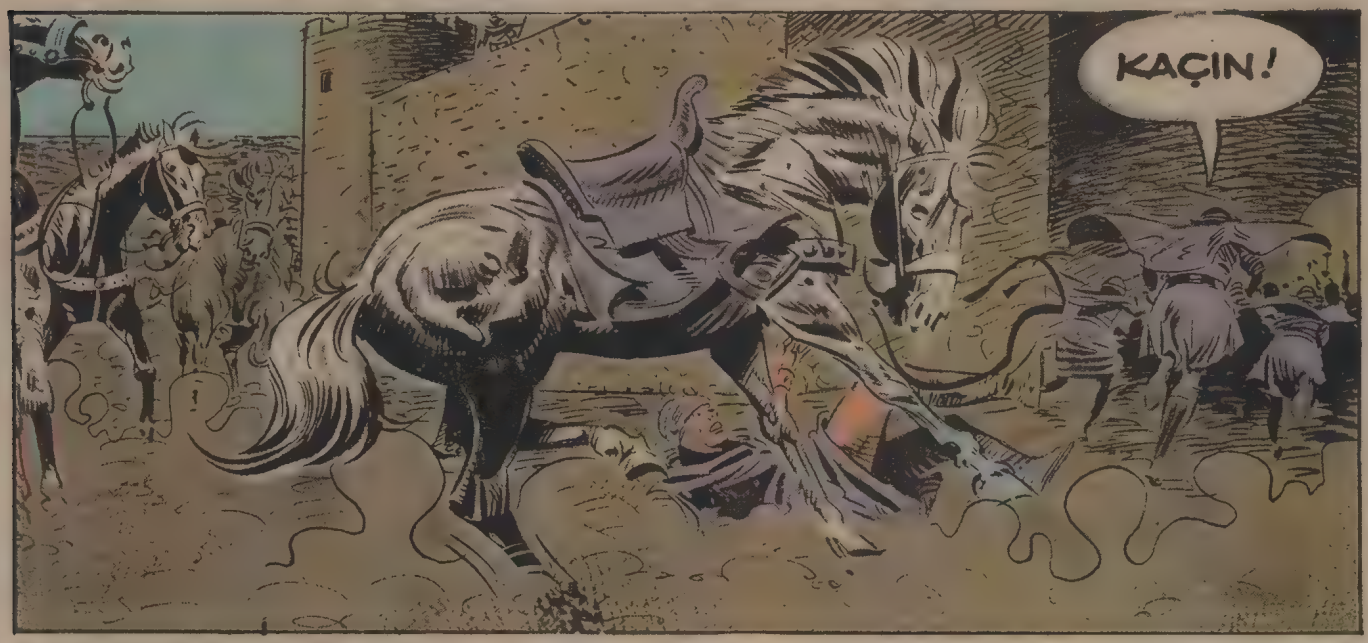

Nasıl kurtulmuş, ürkmüş, azgınlaşmışlardı?

İşte Kara Murat'ın bulduğu son kurtuluş çaresi buydu..

Bütün meydan halkının kendilerine saldırdığını görünce bir kaç atı yularından tutan ve kendisine en yakın olan seyise saldırmış, bir vuruşta adamı yere yıkmıştı.

Ondan sonra serbest kalan atlara kılıcının ucuyla şöyle bir dokununca hayvanlar can acısından deliye dönmüşlerdi.

Kara Murat aynı şeyi, ikinci bir at topluluğuna, sonra bir üçüncüye daha yapmıştı.

Bu kadarı meydanı altüst etmeye yetmişti. Azıp deliye dönen on beş yirmi at öteki atları da peşlerinden koşturmaya başlamıştı.

Seyisler hayvanlar tarafından yere yıkılmış, çiğnenmiş, ezilmişlerdi. Bütün atlar meydanı birbirine katmakta adeta yarış halindeydiler. Bu hayvan hücumu, kalabalığı öyle hırpalamıştı ki, meydan, yaralanıp inleyenlerle dolmuş, canını kurtarabilenler de tabana kuvvet kaçmaya başlamışlardı.

Kara Murat yakaladığı bir atın üzerine sıçrayarak, kendisinden önce atlara binmiş olan arkadaşlarına:

—İleri! Komutunu verdi.

Hayanları çılgınca sürüp, kısa zamanda ormanın kıyısına ulaştılar. Kara Murat, Karaca Paşa'ya:

—Yol açık! dedi. Hiç durmayın. Dosdoğru mağaraya gidip, beni orada bekleyin.

Zeynep Sultan soluk soluğa sordu:

—Ya sen?

—Baksana peşimizden geliyorlar. Onları şaşırtmak için birbirimizden ayrılmamız gerek. Ben onları peşime takar, oyalarım. Beraber kaçarsak, nereye gittiğimizi öğrenirler.

—Peki ama...

—Durmayın! Allahaşkınıza kaçın!.. Başka kurtuluş çaresi yok!..

Zeynep Sultan'ın hala durduğunu görünce kılıcını kaldırarak tersiyle sağrısına vurdu. Hayvan can acısıyla ok gibi fırladı. Karaca Paşa ile adamları da onu izlediler.

Kara Murat, bir süre olduğu yerde durarak Zeynep Sultan'ın rüzgarda uçuşan saçlarına baktı:

—Neyse, kurtuldular, diye mırıldındandı.

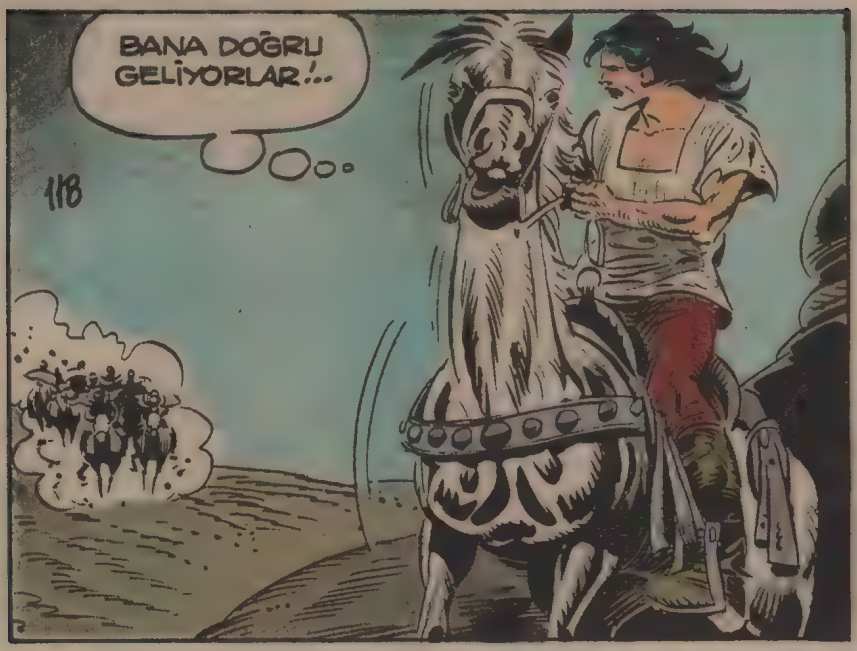

Birden arkasında bir takım sesler duydu. Başını çevirip bakınca on kadar süvarinin dört nala kendisine doğru gelmekte olduklarını gördü.

Meydanda kaçışan atlardan bir kısmı yakalanmış, hemen bir birlik kurularak kaçakların peşine sürülmüştü.

Kara Murat derhal atını mahmuzladı, hayvan bütün gücüyle fırlayıp, dört nala kalktı.

Kara Murat amacına ulaşmış. Zeynep Sultan'la Karaca Paşa'nın izini kaybettirmişti. Yıldırım hızıyla giden atını, ıssız dağ yollarına sürerek kendi kendine:

—Bu aptal Bizanslıları nasıl olsa atlatırım! diye mırıldandı.

Kara Murat hızla uzaklaşırken, atlarını o-

nun peşinden süren Bizanslılar çılgın gibi bağırıyorlardı:

—Kaçıyor!

—Tutun!

—Vurun!.. Öldürün!..

Kara Murat atını dört nala koştururken birden iki adım gerisinde ağzından köpükler saçarak koşan başka bir atın varlığını hissetti..

Vay canına..

Bir süvari gölge gibi peşinden geliyordu.

Demek Bizanslı askerlerden biri yetişmişti..

Kara Murat elini kılıcına atarak düşmanla vuruşmaya hazırlandı..

—Bu kadar çabuk yetişecekelerini ummuyordum doğrusu! diye mırıldandı.

Kılıcını çekti.. Atının hızını biraz azalttı.. Düşman atlısının kendisine iyice yaklaşmasını bekledi..

Bir vuruşta kafasını gövdesinden ayıracaktı...

Başını omuzunun üstünden geri çevirip, gözünün ucuyla arkasına baktı...

Tam vurmak üzere iken...

Birden dondu kaldı adeta...

Gözleri iri iri açıldı.. Ağzından boğuk bir çığlık fırladı:

—Sen.. Sen ha?!

Yetişen atlı cevap verdi:

—Evet.. Benim...

—Ne arıyorsun burada?

—Seni yalnız bırakmaya gönlüm razı olmadı.. Öleceksek, beraber ölelim Kara Murat!..

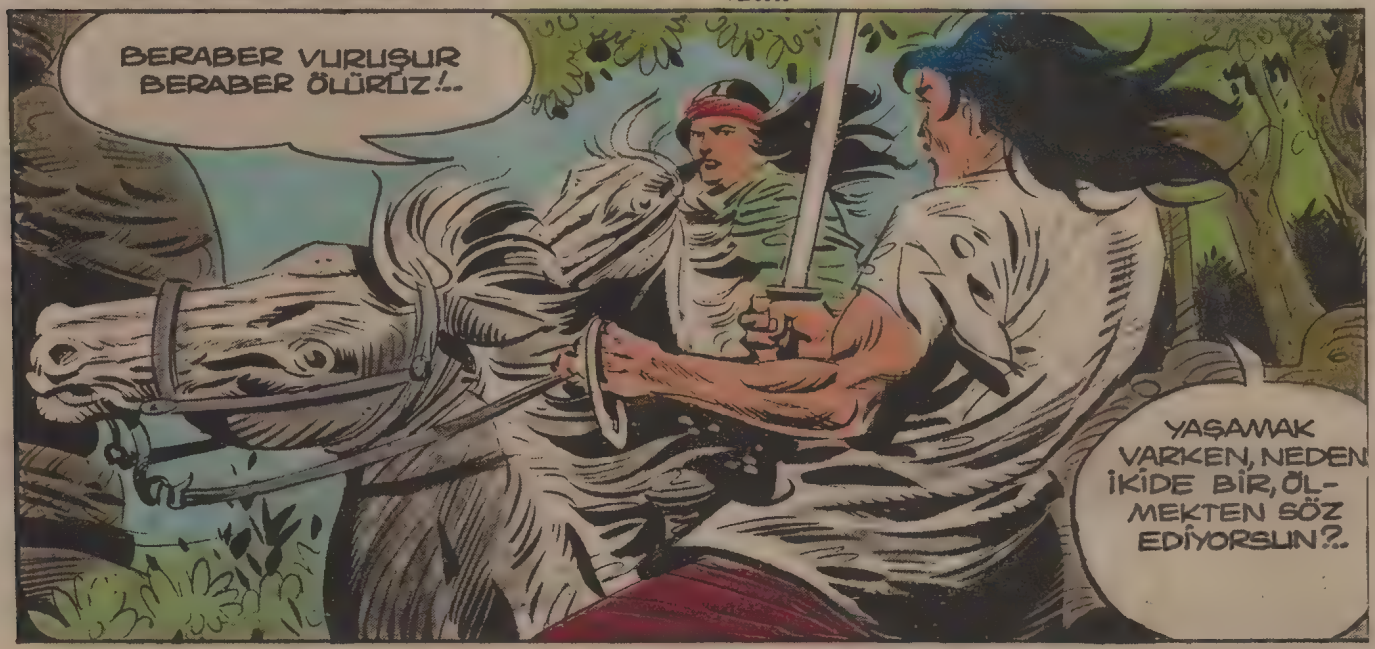

—Sen çılgının birisin...

Zeynep Sultan, ter içinde kalan atını kırbaçlayarak Kara Murat'a iyice yetişti.. Şimdi yan yana koşuyorlardı...

Genç kız utangaç bir tavırla gülümsedi:

—Babamı ve adamlarını ormanda bırakıp, kestirme yoldan sana yetiştim. Bana kızmadın ya?

—Yooo... Hayır... Kızmadım.. Ama peşimizdeki şu azgın sürüden seni nasıl kurtaracağımı bilemiyorum..

—Beraber vuruşur, beraber ölürüz...

—Yaşamak varken, neden ikide bir ölmekten söz ediyorsun.. Haydi, sür atını, arayı açalım...

Genç kızın saçları rüzgarla dalgalanıyor, artık tek kelime konuşmadan hayvanları mahmuzluyorlardı.

Devamı Gelecek Sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

12 ŞUBAT 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 629 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

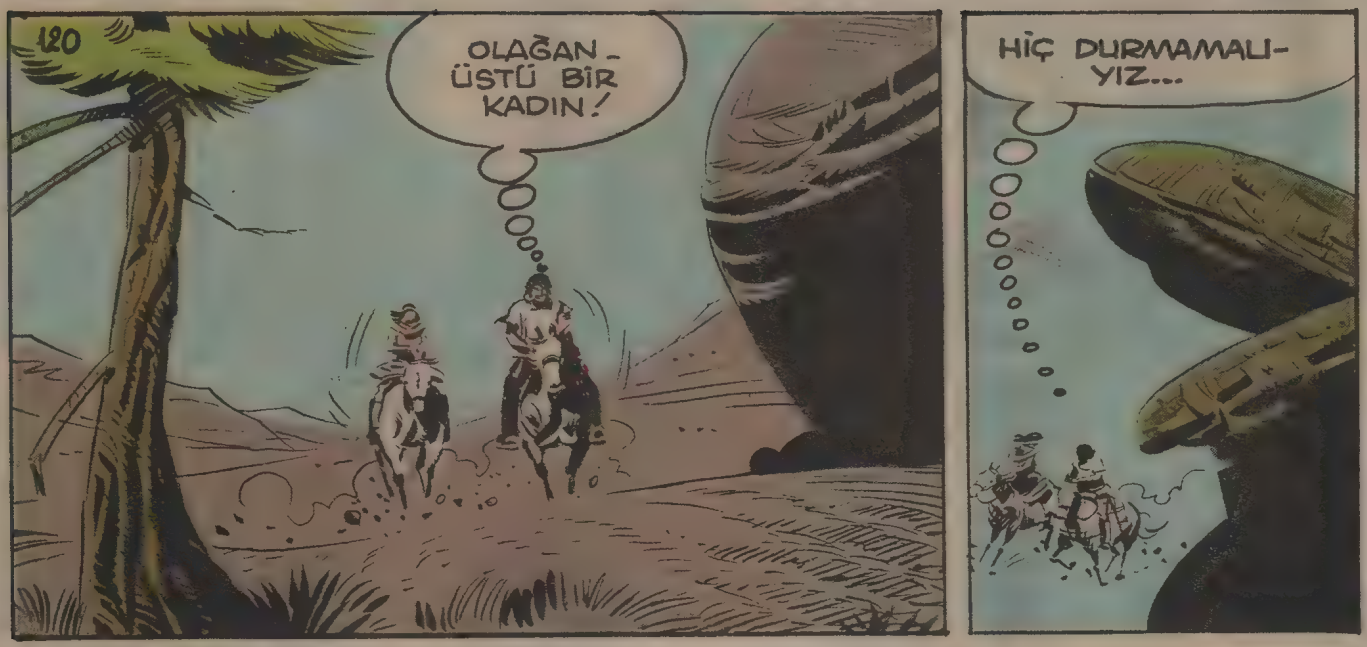

Kara Murat, zaman zaman dönüp, yan gözle ona bakıyordu.

Bu bakışlarda öfke değil, teşekkür ve hayranlık ifadesi vardı.

Zeynep Sultan'ın bugün yaptığı olağanüstü hareketlere kimsenin cesaret edemeyeceğini düşünüyordu.

Gözlerini kan bürümüş adamların arasına babasıyla beraber dalıp, kendisini son anda cellatın baltasından kurtarması inanılacak gibi değildi.

Şimdi de, kaçıp kurtulma imkanı varken kendisini yine tehlikeye atmıştı.

Hayvanlar ter içinde kalmışlardı...
Fakat duramazlardı...
Bir an duraklamaları ölüm demekti.
Bütün güçleriyle kaçmaları gerekiyordu.

Bir süre sonra yol, atlarla gidilemez hale geldi...

Hayvanlardan inerek yürümeye başladıkları sırada kayalarda yankılar yapan başka atların nal seslerini duydular.

Gelenler iyice yaklaşmışlardı.
Kara Murat sıkıntıyla:
—İzimiti kaybettiremedik galiba! dedi.

Zeynep, sapsarı bir yüzle ona baktı:
—Fakat görünürlerde kimse yok...
—Evet... Şu tepenin ardındalar... Bir dakika sonra ortaya çıkacaklar...

Hızla çevresine bakındı, gözleri saklanacak bir yer aradı. Sonra:
—Gel benimle! diyerek ilerideki kayaya doğru koşmaya başladı. Atları da yedeğine almış, çekiyordu.

Kayanın arkasında, yan yana, yüzükoyun, heyecanla beklediler. Vücutları birbirine değiyordu.

Bir dakika sonra atlılar göründü.

Hareketlerinden çok öfkeli oldukları anlaşılıyordu.

Kara Murat, nal seslerini duyar duymaz, bu kayanın arkasına saklanmakta en isabetli hareketi yapmış olduğunu düşündü.

Ama birkaç saniye sonra bu düşüncesinde yanıldığını anladı.

Önceki iki atlının arkasından iki atlı daha göründü.

Yanlarında iri bir kurt köpeği vardı. Hayvan yeri ve havayı kokluyor, keskin dişlerini göstererek öfkeli öfkeli hırlıyordu.

Bir koku almış, kaçakların izini bulmuş gibi garip bir hali vardı.

Atlılardan biri:

—Köpek fena huysuzlanmaya başladı, dedi.

Öteki başını salladı:

—Mutlaka bir koku aldı... Bahse girerim, kaçaklar çok yakın bir yerde olmalı...

—Şimdi anlarız bunu!..

Muhafız, atından indi, köpeğin kayışının ucundaki tasmayı çözdü.

Serbest kalan hayvan, korkunç bir şekilde hırlayarak ok gibi kayalıklara doğru atıldı

Kara Murat, gizlendikleri yerden endişeyle:

—Eyvah! Köpek izimizi buldu! diye söylendi.

Zeynep, güzel gözlerinde sonsuz bir umutsuzlukla delikanlıya baktı:

—Kaçalım!

Kara Murat başını salladı:

—İmkansız! Birkaç dakikada yetişirler.

—Mahvolduk öyleyse...

—Henüz değil...

—Ne yapabiliriz ki?

—Dövüşürüz...

Zeynep gururla başını dikti:

—Evet... Dövüşürüz!

Korkunç köpek, müthiş bir öfkeyle tepeyi döndü, sivri dişlerini gösterip boğuk boğuk hırlayarak arka ayaklarının üstünde yaylanıp üzerlerine atıldı.

Her şeyin bittiğini düşünen Zeynep Sultan umutsuz bir ıstırap çığlığı atarak geri çe-

kildi.

Gözlerini kapamış, keskin dişlerini vücuduna geçmesini bekliyordu...

O sırada beklenmedik bir şey oldu.

Genç kız, üzerine sıçrayan köpeğin acı çığlığını duydu.

Hayvan havada askıda gibi bir an kalmış, sonra cansız bir külçe halinde yere yığılmıştı. Bu ne demekti? Ne olmuştu?

Zeynep Sultan, Kara Murat'ı, kılıcındaki kanları silerken görünce meseleyi anladı.

Kara Murat köpeği havada kılıcının ucuna geçirmişti.

Oysa Zeynep Sultan, delikanlının silahını çektiğini bile görmemişti...

Bu kadar hızlı kılıç kullanan bir insana hayatında ilk kez rastlıyordu...

Kara Murat:

—Köpek yerimizi belli etti... Haydi, kaçalım! diye bağırdı.

Koştular, fakat kaçamadılar.

Köpeğin peşinden koşan muhafızlar, kana susamış birer canavar gibi karşılarına dikilmişlerdi.

Muhafızlardan en önde olanı pis pis sırıttı:

—Yakaladık sizi... Teslim olun!

Öteki, Kara Murat'a öfkeyle bakarak kükredi:

—Boşuna direnme! Kurtulamazsın!

Üçüncü muhafız söze karıştı:

—Bizi uğraştırmasanız, canınızı yakmayız. Sizi canlı teslim edersek Prens Karlos çok sevinecek.

Kara Murat çevresine hızlı bir bakış fır-

lattı:

Üzerine gelenler dört kişiydi. Demek ki ötekiler başka tarafta arıyorlardı.

—"Durumumuz pek ümitsiz sayılmaz" diye düşündü.

Az önce şişlediği köpeğin kanıyla kızıllaşan kılıcını elinde sımsıkı tutarak muhafızların üzerine gelmelerini bekledi

Delikanlının birkaç adım gëri sinde duran Zeynep de kılıcını çekerek yürüyüp, onun yanında yer aldı.

Kara Murat, haykırarak üzerlerine atılan dört muhafızın ilk saldırısını kolaylıkla karşıladı.

Uzun bir süre, kayalıkların arasında birbirlerine çarpan kılıçların şakırtısından ve dövüşenlerin öfkeli soluk alışlarından başka bir ses duyulmadı...

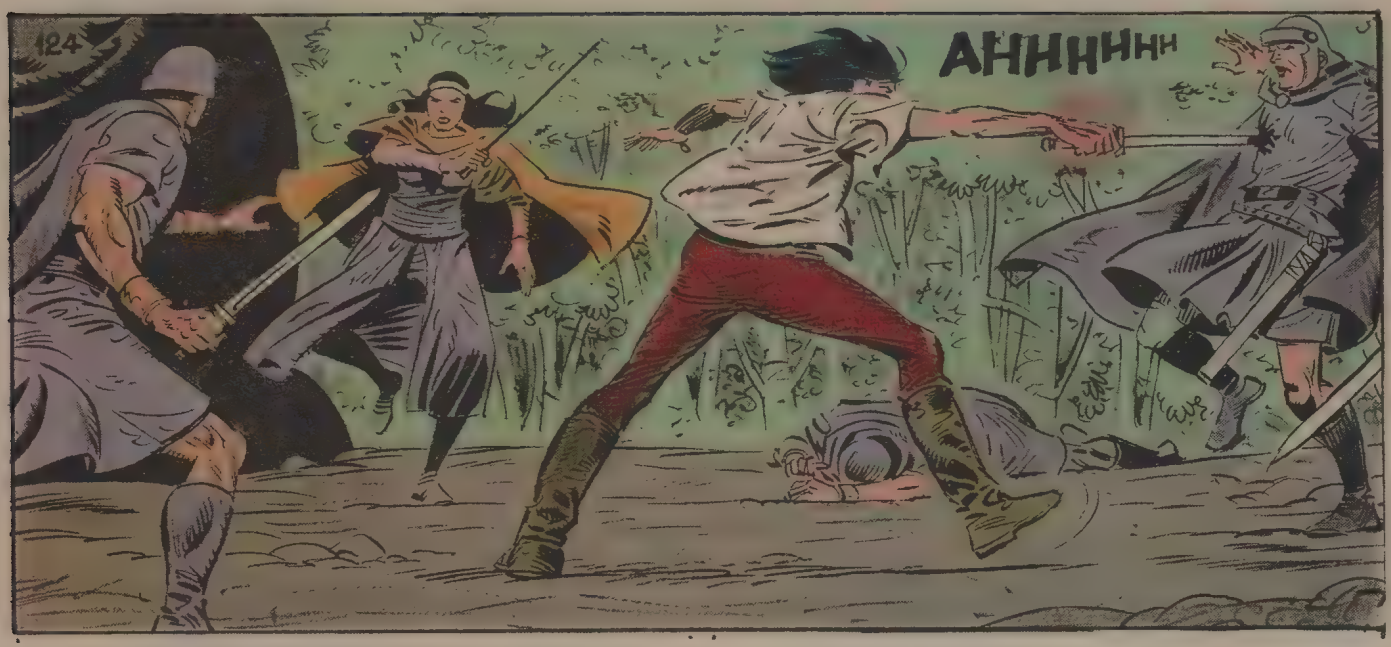

Kara Murat eğilip bükülüyor, kılıçlı kolu her yana yetişerek hem kendisini, hem Zeynep Sultan'ı koruyordu.

Adamlar ileri fırlıyor, vahşi hayvanlar gibi atılıyor, yere yuvarlanıp hemen yine kalkıyorlardı...

Dövüş kızışıyor, ağızlarından küfürler, lanetler, tehditler fışkırıyordu.

Zeynep sultan da kahramanca vuruşuyor, Bizanslı askerlerin Kara Murat'a arkadan saldırmalarını önlüyordu.

Kara Murat birden, inanılmaz hücumlar yaparak ilerlemeye başladı.

Kılıcı aynı anda birkaç yerden birden görülüyor, şimşek hızıyla yaptığı hareketleri gözle takip edilemiyordu.

Birkaç saniye sonra, Kara Murat'ın kılıcı muhafızlardan birinin göğsüne gömüldü. Az

sonra ikinci muhafız da kanlar içinde yere serilince, üçüncüsü kılıcını atarak çareyi kaçmakta buldu.

Arkadaşlarının acı sonlarını dehşet içinde gören dördüncü muhafız öyle korkmuştu ki, kaçmayı bile akıl edememişti...

Adam kılıcını yere atıp, dehşet içinde Kara Murat'a baktı ve:

—Ben seninle tek başına dövüşemem... Beni öldürme! Bağışla! diye yalvardı.

Kara Murat kılıcını indirdi ve adama:

—Hiçbir Türk, teslim olan düşmanına vurmaz... Haydi git! dedi

Kulaklarına inanamayan adam, birkaç teşekkür cümlesi mırıldanarak arkasına bakmadan tepeden aşağıya koşarken yolun dönemecinde kalabalık bir kafile göründü...

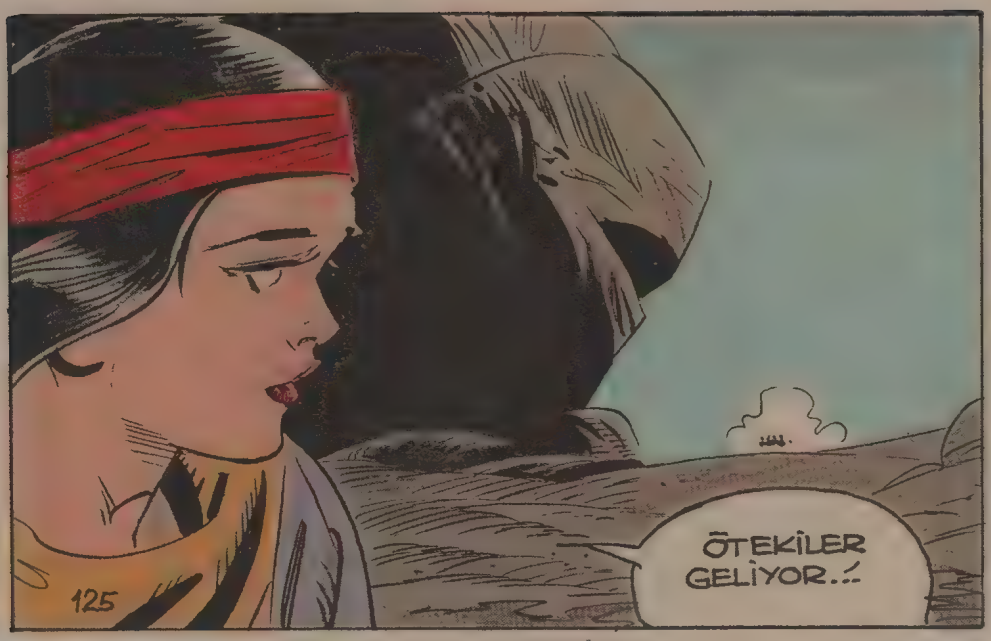

Atlarını çılgınca sürüyorlardı...
En az yirmi kişiydiler...
Zeynep Sultan heyecanla!
—Eyvah! Ötekiler geliyor! dedi.
Kara Murat genç kızı elinden tutarak çekti, kayalıklar arasında umutsuzca koşu başladı. Dövüş sırasında atlar kaçtığı için yaya kalmışlardı. Delikanlı soluk soluğa mırıldandı:

—Onların eline düşersek mahvoluruz.. Hemen uzaklaşalım...
Bir süre tüm güçleriyle koştular. Az sonra Zeynep soluk soluğa durdu:
—Yoruldum...
—Sık dişini... Biraz daha gayret et...
Genç kız inledi:
—İmkansız! Adım atamıyorum!
Göğsü körük gibi kalkıp iniyordu.

Dağılan saçları yüzünü örtmüştü.
Çalılara takılan elbisesi yer yer delinmiş, yırtıklar arasından beyaz teni ortaya çıkmıştı.
Kaybedecek bir saniyeleri yoktu...
Peşlerinden gelenler adım adım yaklaşıyorlardı...
Gelen ölümdü...
Kanlı, korkunç, işkenceyle dolu bir ölüm.

Durmamaları gerekiyordu...
Arazi o kadar sarplaşmıştı ki, güçlükle ilerleyebiliyorlardı...
Peşlerinden gelenlerin öfkeli seslerini duyuyorlardı:
—Onları bulamazsak Prens Karlos derimizi yüzer...
—Cehennemin öbür ucuna kaçsalar yine yakalayacağız!

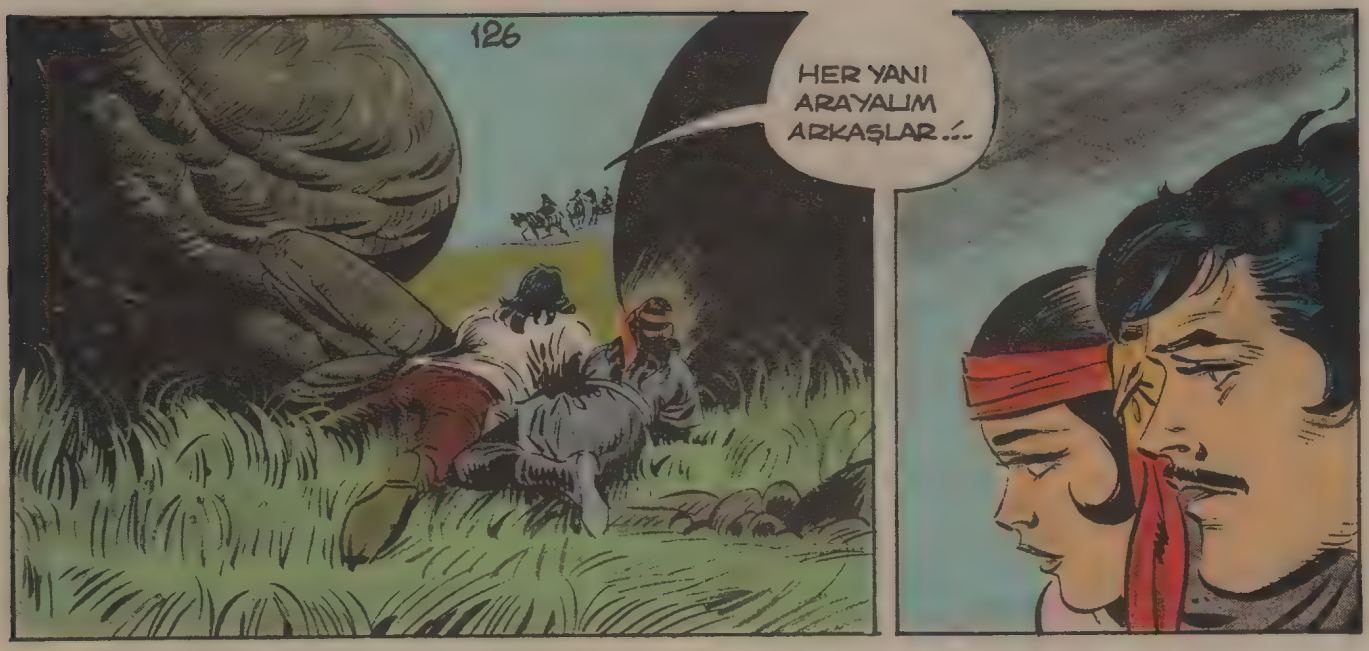

—Her yanı arayalım arkadaşlar!..

Kara Murat Zeynep'i büyük bir kayanın arkasına çekti.

Kısa bir an, bir saniye, belki bir saniyeden de az, ikisinin yüzü birbirine yaklaştı.

Zeynep'in alev gibi yanan soluğu delikanlının yüzünü yaladı.

İçinde bulundukları büyük tehlikeye rağmen, iki genç gövde adeta şehvetle titredi.

Ön taraftaki tümseğin ardına yüzükoyun yatarak beklemeye başladılar.

Dirsekleri birbirine değiyor, ikisi de birbirinin soluklarını duyuyordu. Ama bir kelime bile konuşmuyorlardı.

Birkaç dakika sonra nalların kayalarda çıkardığı tok sesleri duyarak ürperdiler.

Yokuşun başında atlı muhafızlar göründü.

Arazinin sarplığına rağmen hızlı gidiyorlardı.

Atlarını sürüşlerindeki hırçınlıktan öfkeleri belli oluyordu...

Karşılarına çıkacak her şeyi parçalamak ister gibi bir halleri vardı.

Hiç durmadan dört nala önlerinden geçtiler.

At sesleri kayalıklar arasında yankılar yaparak uzaklaştı ve yavaş yavaş kulaklardan silindi.

Kara Murat:

—Çok şükür bizi görmediler, dedi.

Zeynep düşünceli düşünceli mırıldandı:

—Dikkat ettin mi? Atlıların arasında canını bağışladığın muhafız da vardı. Sen onu affettiğin halde o öldürmek için bizi arıyor.

Kara Murat hafifçe gülümsedi.

—Yanılıyorsun Zeynep.. Bana kalırsa atlıları yanlış tarafa sürükledi. Bizi kurtarmak istiyor. Her insan borcunu ödemek ister.

Zeynep Sultan buğulu gözlerini Kara Murat'a doğru kaldırarak:

—Sen de bana borçlusun, diye mırıldandı.

Kara Murat fısıltı halinde sordu:

—Doğru.. Hayatımı borçluyum. Bu borcu ödememi mi istiyorsun?

Genç kız uzun kirpikli gözlerini yumdu:

—Evet...

Kara Murat eğildi, Zeynep Sultan'ın çilek dudaklarını uzun uzun öperek:

—İşte borcum kalmadı, dedi.

Genç kız ihtirasla fısıldadı:

—Bu kadar yetmez...

İkisi de aşktan ve mutluluktan sarhoş bir halde otların üzerine yuvarlandılar.

Zeynep artık kesin kararını vermişti. Şimdi utangaç bir genç kız değil, aşk ve ihtirasını sevdiği adamın kollarında dindirmek isteyen ateşli bir dişiydi.

Kara Murat'ın kollarının arasından sıyrılarak üzerindeki elbiseleri çıkardı..

Delikanlı soluğu kesilmiş bir halde büyük bir şaşkınlıkla onu izliyordu.

Genç kız soyundu, çıplak kollarını Kara Murat'ın boynuna doladı, sıcak nefesi delikanlının yüzünü alev gibi dolaştı.

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

19 ŞUBAT 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 630 ✻ FİYATI 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Kara Murat, karşı koymanın, itiraz etmenin hiç bir faydası olmayacağını düşündü.

Zeynep Sultan kendini ona vermeye hazırdı.

Delikanlı, güçlü kollarını birden kızın vücuduna dolayıp onu kuvvetle kendisine doğru çekti.

Zeynep Sultan'ın körpe vücudu sınırsız bir zevkle kıvranıyormuş gibi sarsıldı, pembe dudaklarından ihtiras dolu bir haykırış fırladı.

Aşk ve şehvet, ikisinin de başını döndürmüştü.

Kara Murat o anda, kendilerini bekleyen tehlikeleri ve peşlerinde dolaşan ölümü unutmuştu.

Artık içinde bulunduğu anın, rüya mı, gerçek mi olduğunu bile ayırt edemiyordu.

Genç kızın ıslak dudaklarını ağzıyla kapadı. Çılgın gibi, nefessiz kalıncaya öptü onu..

İkisi de kesik kesik soluk alıyordu.

Zeynep Sultan, Kara Murat'ın hayatına giren ilk erkek olduğunu düşünüyor bundan ayrı bir zevk duyuyordu. Genç kızlığının bütün ateşiyle kendisini ona teslim ederken mutluydu.

Kara Murat, ellerini kızın boynundan göğüslerine doğru kaydırırken şakaklarının zonkladığını hissetti. Parmakları onun diri göğsüne dokunduğu anda büyük bir hazla ürperdi.

Genç adamın öpüşleri, Zeynep'i büsbütün çıldırtan bir tempoda artıyor.İkisi de tatlı bir zevk dalgasına doğru yükseliyordu.

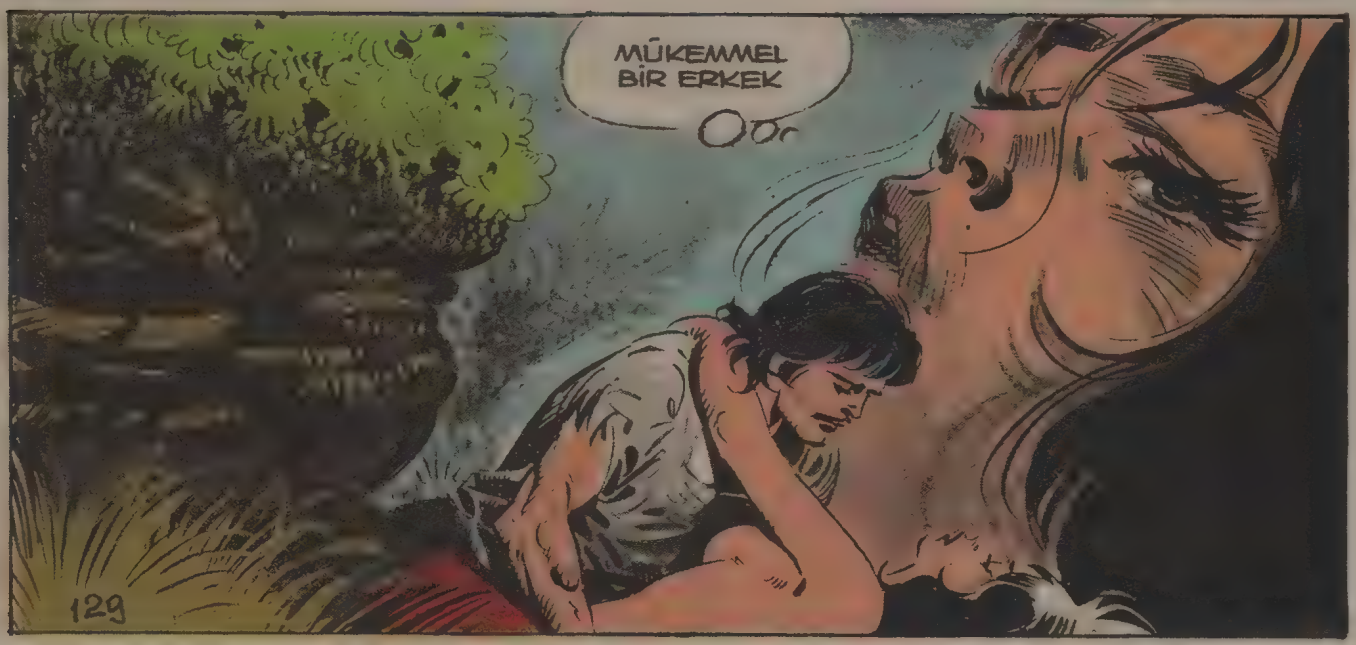

Zeynep'in vücudu, şimdiye kadar bilmediği birçok zevklerin kaynağını birer birer keşfediyor, unları kendisine Kara Murat'ın usta elleri ve dudakları öğretiyordu.

Hayatında tanıdığı ilk erkekti bu...Ve en mükemmeline rastlamıştı.

İniltilerini yok etmek istercesine delikanlının dudakları onun dudaklarının üstüne yapışıyordu adeta..

Dakikalar geçti.

Kara Murat'ın bütün okşayışlarına, onu geçen bir ateşle karşılık vermeye çalışan Zeynep'in elleri delikanlının omuzlarında geziniyor, iki vücut da acıyla kıvranıyormuş gibi sarsılıyordu.

Kesik kesik nefesler alarak aşktan ve ihtirastan sarhoş bir halde zevk dalgasına doğru uçtular. Çılgın sevişmenin sonunda,

yay gibi gerilen vücutları gevşedi, bir süre kendilerinden geçmiş bir halde sırt üstü uzandılar.

Zeynep Sultan konuşmuyor, soluk alırken titriyor, hala derin bir zevk içinde hafif hafif inliyordu.

Bir süre sonra gözlerini açıp Kara Murat'a bakarak içini çekti:

—Artık her şeyimle seninim!...

—Evet...Acaba hata mı ettik" diye düşünüyorum.?...

—Hayır...Nasıl olsa olacaktı bu...Senin olmaktan büyük bir mutluluk duydum...

—Haydi, giyinip çabuk gidelim buradan.. Büyük bir çılgınlık yaptık.. Kaçacağımız yerde sevişerek vakit kaybettik...

Genç kız derin bir nefes alarak göğsünü şişirdi, gözlerini kapayarak mırıldandı:

—Ooğru..Bır çılgınlıktı bu.. Ama tatlı bir çılgınlık..

★ ★ ★

Kara Murat dağlarda Bizanslılarla boğuşurken, onun kılığına giren Şövalye Mark, hiç bir güçlükle karşılaşmadan Sultan Mehmet'in huzuruna çıkmıştı.

Paşalar, beyler, vezirler...Hiç kimse onun, padişahın kanını içmeye yemin etmiş bir Bizans fedaisi olduğunu düşünemezdi.

Şövalye Mark, Sultan Mehmet'in karşısında gözünü kırpmadan yalanlar uyduruyordu:

—Üzgünüm ulu hünkarım..Çok geç kalmıştık.. Ben oraya vardığımda Karaca Paşa çoktan ölmüştü. Zalim Bizanslılar işkence yapmışlar, dayanamamış...

Sultan Mehmet, Karaca Paşa'nın ölüm haberi üzerine sarsıldı.. Bunun yalan olduğu aklına bile gelmiyordu.. Kara Murat gibi bir yiğitten nasıl şüphe edebilirdi? Gözleri büyük bir üzüntü içinde uzaklara daldı:

—Yazık oldu..Çok yazık...

Şövalye Mark, padişahın bu dalgın halini fırsat bilerek elini usulca hançerine götürdü. Sultan Mehmet konuşurken, o sinsi sinsi sokuldu.

Padişah, yaklaşan tehlikenin farkında olmadan hala derin bir üzüntüyle şöyle konuşuyordu:

—Sen elinden geleni yaptın Kara Murat.. Bir Karaca Paşa daha gelmez dünyaya..

...O benim en değerli vezirimdi...Acısı yüreğime çöktü...

Şövalye Mark, padişahın yanına iyice sokulmuştu.. Artık bir hançer darbesiyle onu cehenneme gönderebilirdi.. Sesindeki sevinç ifadesini belli etmemeye çalışarak:

—Haklısınız ulu hünkarım! diye mırıldandı.

Sultan Mehmet birden irkildi. Bu cevapta onu rahatsız eden bir ifade sezmişti...

Hızla döndü...

Aynı anda, Mark'ın kolunu kaldırdığını ve hanceri saplamak üzere olduğunu dehşetle gördü.

Gözleri iri iri açılarak:

—Neee? Bana ihanet ha? diye gürledi.

Şövalye Mark deli gibi haykırarak hançerli kolunu hızla indirdi:

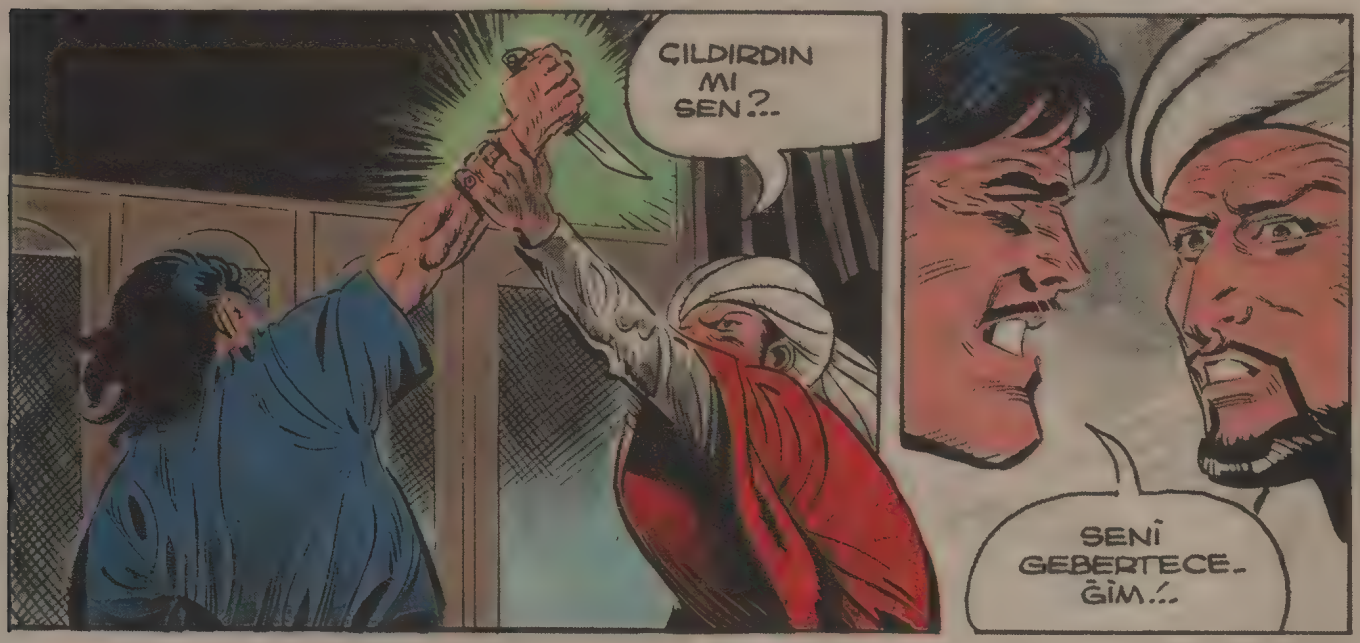

—Al sana! Geber melun!

Sultan Mehmet'ten başka kim olsa, bu korkunç darbe ile can verirdi.. Fakat o, şimşek gibi bir hareketle yana atılıp, çelik pençesiyle Mark'ın bileğine yapıştı.

Bir an bakıştılar...

Mark'ın gözlerinde nefret, Sultan Mehmet'inkilerde ise şaşkınlık vardı.

—Ne oluyor Kara Murat? Çıldırdın mı sen?

Şövalye Mark dişlerini sıkarak homurdandı:

—Seni geberteceğim...

Çağ değiştiren bir devlet adamı olduğu kadar, güçlü bir savaşçı olan Sultan Mehmet, Şövalye Mark'ın bileğini büküp hançeri yere düşürdü...

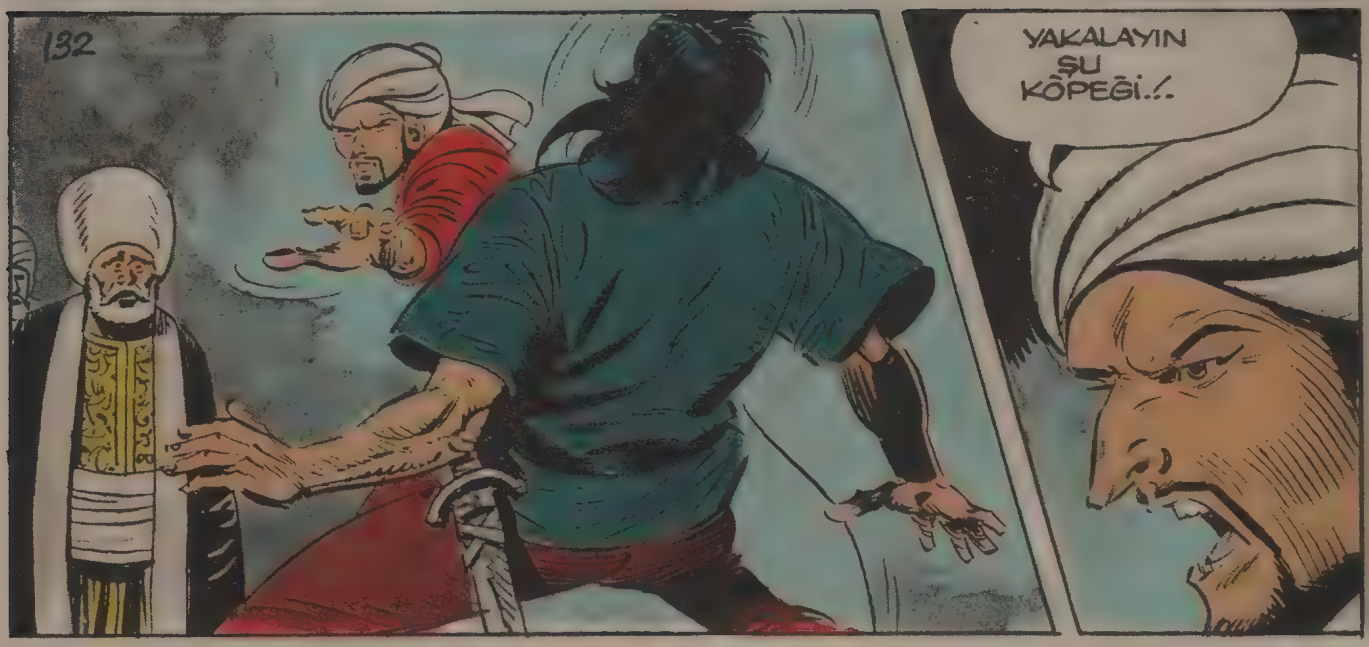

Döşemeye saplanan bıçak "Tınnn" diye kuru bir ses çıkardı.

Vezirler, paşalar, beyler donup kalmışlardı sanki... Hiç biri yerinden kımıldayamıyordu...

Kara Murat gibi bir yiğidin, padişaha hançer çekmesi akıl dışı mantık dışı müthiş bir olaydı...

Sultan Mehmet, Şövalye Mark'ı tüm gücüyle itti.. Bizanslı şövalye sendeleyerek geriledi...

Aynı anda padişah kükredi:

—Yakalayın şu köpeği!

İlk şaşkınlıkları geçen muhafızlar atılıp Mark'ı kıskıvrak yakaladılar.. Olay o kadar korkunçtu ki, hepsi tir tir titriyordu.

Padişahın yüzü şaşkınlık ve öfkeden al-

lak bullak olmuştu. Şövalye Mark'ın karşısına dikilerek sordu:

—Bu ne iştir Kara Murat? Seni en sadık yiğidimiz bilirdik. Bir evlat gibi severdik. Sana herkesten çok güvenirdik.Neden öldürmek istedin beni? Kime hizmet ediyorsun?

Şövalye Mark cevap vermedi. Susarak başını eğdi.

Sultan Mehmet bağırdı:

—Neden susuyorsun? Cevap versene!...

Şövalye Mark başını kaldırmadan önüne bakmaya devam etti. Gerçeği söylemeye hiç niyeti yoktu.

Padişah sınırsız bir hüzün içinde konuşmaya devam etti:

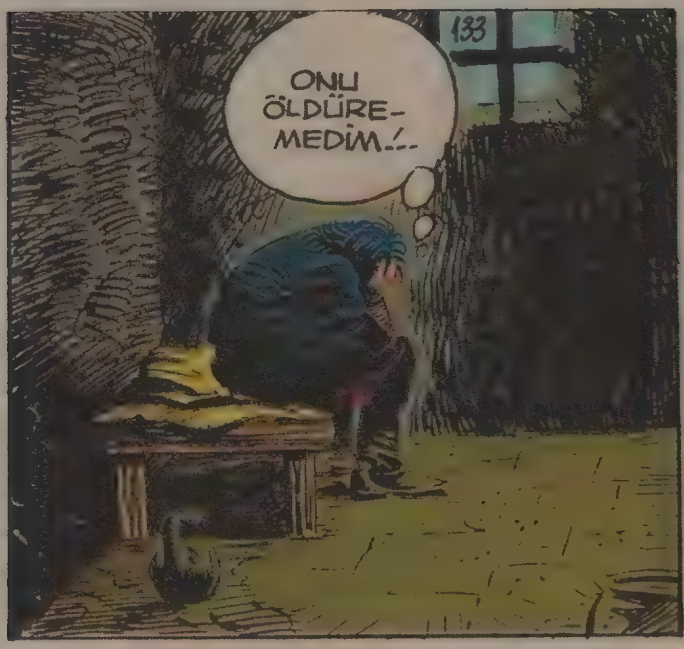

—Yazıklar olsun.. İhanetin, Karaca Paşa'nın ölümünden de acı oldu.. Muhafızlar..Götürün bu haini...

Şövalye Mark, kapatıldığı zindanda, şiltenin üzerine çöktü, başını ellerinin arasına alarak kara kara düşünmeye başladı.

Büyük beceriksizlik yapmış, padişahı öldürememişti.. Cezası mutlaka idamdı.

Kara Murat'ın yaşlı annesi Bilge Hatun haberi duyunca kulaklarına inanamadı. Çevresini sararak kendisini teselli etmeye çalışan kadınlara yaşlı gözlerle bakıyor, adeta inler gibi şunları söylüyordu:

—"Denizler kurudu, ırmaklar akmıyor" deseler inanırım.." Güneş batıdan doğuyor, doğudan batıyor" deseler ona da inanırım.. Ama Kara Murat'ın ihanetine kimse inandıramaz beni.. Benim oğlum hain olamaz.. Ola-

maz.. Olamaz...

Bu sırada gelen haberciler, Padişah'ın Bilge Hatun'u çağırdığını söylediler.

Gözü yaşlı kadın heyecanla hünkarın huzuruna çıktı..

Padişahın yüzü son derece ciddiydi. Bakışlarında üzgün fakat kararlı bir ifade vardı. Gür sesiyle şöyle dedi:

—Bilge Hatun... Rahmetli kocanla babanın bizde büyük hatıraları vardır. Fakat devlet idaresi hatırla, gönülle olmaz. Oğlun beni öldürmek istedi.. Bu ihanet cezasız kalamaz..

Bilge Hatun, padiahın huzuruna çıkınca üzüntüsünü içine atmış, gözlerinin yaşını kurulamış, onun karşısında başı dimdik bir şekilde durmuştu.

Yalvarmadan, gözünde bir damla bile yaş olmadan, soylu bir Türk anası olarak onurla konuştu:

—Devlet karşısında boynumuz kıldan incedir. Sultanımızın "Kara" dediğine ben "Ak" diyemem.Oğluma "Hain" dediyse, "Değildir" diyemem. Sultanımızın canına kastetmiş evlada ben evlat diyemem. Karar ulu hünkarımızındır. Varsın cezasını çeksin...

Sultan Mehmet, Bilge Hatuna takdir ve hayranlıkla bakıyordu. Metin, kendine güvenen sinirlerine hakim olmasını bilen güçlü bir kadındı bu...

Bilge Hatun aynı ağırbaşlılıkla devam

etti:

—Lakin ana yüreğim böyle demez.. Yanar.. Öyle bir yanar ki ateşi sönmek bilmez.. Acısı hiç bir acıyla kıyaslanmaz. Benim derdime kimseler dayanamaz.. Ama ben bir Osmanlı anasıyım. Bağrıma taş basar, yüreğimi susturmasını bilirim. Kara Murat'ımın boynu vurulsa da gözümden tek damla yaş gelmez.. İhanet damgası ölmekten beterdir.

Padişah, Bilge Hatunun konuşması karşısında duygulanmıştı. Bu dertli kadın, her şeyi ne kadar güzel anlatmıştı.. Kelimelerinde ana kalbinin titreyen şefkati vardı.

Sultan Mehmet bir an kararsız durdu.. İçinde bir fırtına vardı sanki...Bir dakika kadar düşündükten sonra, belki de hayatında ilk defa verdiği bir kararı değiştirdi.

—Bilge Hatun....Önümde seller gibi göz yaşı dökseydin kılım kıpırdamazdı. Ama sen adına yakışır şekilde, bir Bilge gibi konuştun. Oğlunun hayatını bilgeliğine bağışlıyorum.

Bilge hatun ilk kez padişahın karşısında eğilerek mırıldandı:

—Sağolun sultanım.. Kalbi kırık bir ananın gönlüne su serptiniz...

Sultan Mehmet ellerini çırptı. İçeriye giren Mahmut Paşa'ya:

—Kara Murat'ı bırakın, dedi. Alnında ihanet damgasıyla yaşamak neymiş, görsün...

★ ★ ★

Herkesin Kara Murat sandığı şövalye Mark zindanda hala başı ellerinin arasında düşünüyordu.

"—Ölümden kurtuluş yok! Bunu biliyorum! Cellat bir an önce gelse de bu işkenceden kurtulsam.. Acaba neyle öldürecekler beni? İpe mi çekecekler, yoksa kafamı balta ile mi kesecekler?"

Birden zindanın demir kapısı gıcırdayarak açıldı.

Şövalye Mark başını kaldırıp baktığı vakit içeriye silahlı muhafızlarla birlikte yaşlı bir kadının girdiğini görerek şaşırdı.

Afallamış bir halde ayağa kalkarken:

"Allah Allah... Kim bu kadın?" diye düşündü. Bilge Hatun, gözlerinden ateşler saçarak bağırdı:

—Yazıklar olsun sana... Seni bugün için yetiştirdim? Baban sağ olsaydı senin boynunu o vururdu ama ana kalbim dayanamadı. Padişaha bağışlattım seni...

Devamı Gelecek sayıda

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

26 ŞUBAT 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 631 * FİYATI: 50 KRŞ KDV DAHİLDİR

Şövalye Mark hâlâ şaşkın bakıyordu...

Bu kadın deli miydi? Kendisini nasıl bağışlatabilirdi?

Padişah, bir kadının sözünü dinler miydi hiç?

Hem nereden annesi oluyordu bu kadın? Şövalye Mark içinden acı acı düşündü:

"—Zavallı... Deli galiba?."

Bilge Hatun, aynı öfkeli sesiyle emretti:

—Haydi, sallanma... Yürü, eve gidiyoruz!

Muhafızlar, yaşlı kadına saygıyla yol verdiler... Şövalye Mark, kendisini rüyada sanarak şaşkın adımlarla onu izledi.

★ ★ ★

Karaca Paşa, dağdaki mağaranın önünde heykel gibi dimdik duruyordu...

Keskin bakışları yolları tarıyor, yüzünü büyük bir endişenin kapkara ifadesi gölgeliyordu:

—Çok geciktiler! Nerede kaldılar acaba? diye sabırsızlıkla söylendi.

Aklına gelen korkunç ihtimal onu ürpertiyor, bunu düşünmemeye çalışıyor, ama yine de zaman zaman:

—Sakın yakalanmış olmasınlar? diye mırıldanıyordu.

Ansızın, gözcülerden birinin sevinç çığlığı yükseldi:

—İşte! Geliyorlar!..

—Geliyorlar mı? Hani, nerede?

—İşte, yolun dönemecinde göründüler paşam...

Karaca Paşa, gösterilen tarafa bakınca sevinçle titredi...

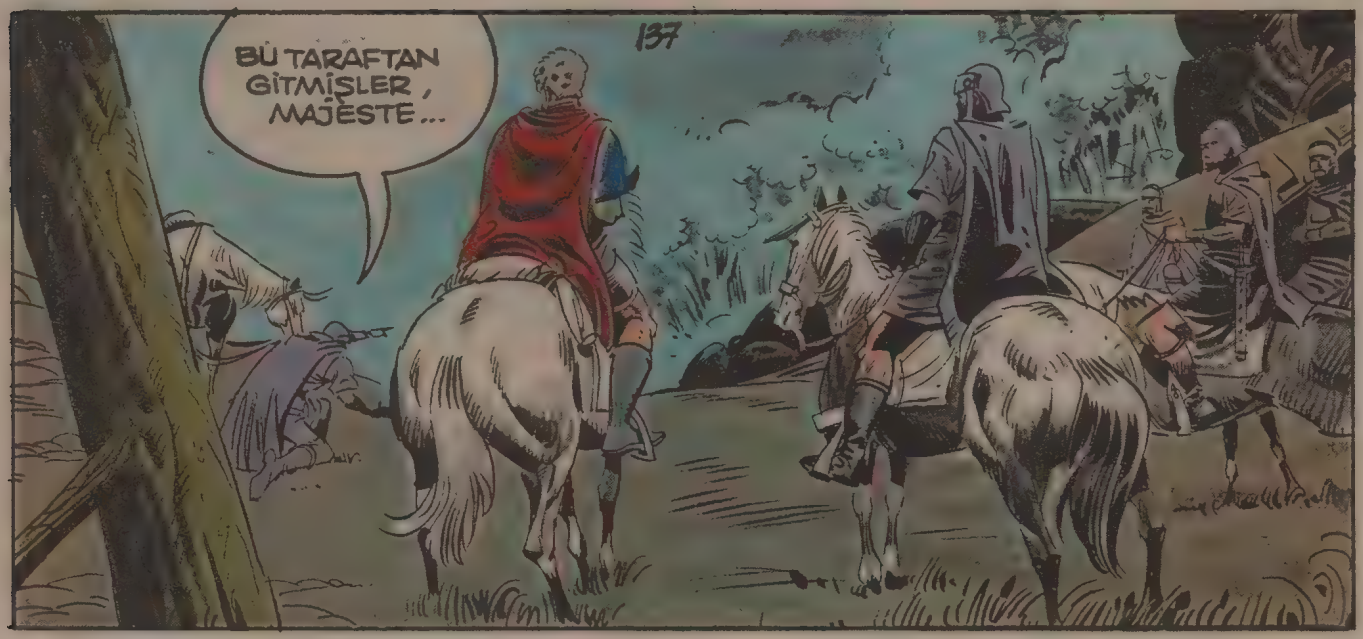

Gerçekten, Kara Murat ile Zeynep Sultan kendilerine doğru at sürüyorlardı.

★ ★ ★

Kaçakları deli gibi arayan Prens Karlos ve askerleri umutlarını kesmemişlerdi.

Prens Karlos sağa sola emirler yağdırıyor:

—Onları mutlaka bulacağız... Yakalamadan geri dönmek yok! diye haykırıyordu.

Bir yol ayrımında durdular...

Atlar burunlarından soluyordu...

Kılavuz atından inerek yerdeki izleri dikkatle inceledi, sonra Prens Karlos'a dönerek eliyle yön gösterdi:

—Bu taraftan gitmişler majeste!

Karlos atını sürerek emretti:

—İleri!

Tepeden tırnağa silahlı Bizans askerleri

efendilerini izlediler...

★ ★ ★

Kara Murat, Zeynep Sultan, Karaca Paşa ve adamları atlarla doludizgin köye girerek meydanda durdular...

Saatlerdir at koşturuyorlardı. Karaca Paşa çevresine bakınarak:

—Atlar yoruldu... Burada biraz dinlenelim, dedi.

Kara Murat huzursuzdu. İçinde garip bir endişenin varlığını hissediyordu:

—Çok kalmayalım Paşam... Henüz tehlikeyi atlatmadık, diye cevap verdi.

Türk köylüleri koşup çevrelerini sarmışlardı:

—Hoş geldiniz...

—Şeref verdiniz...

—Buyurun bir acı kahvemizi için...

Atından inen Karaca Paşa:

—Sağolun kardeşlerim, dedi. Kahvelik vaktimiz yok...

Kara Murat, köylülerin sevgi gösterisi karşısında duygulanmıştı.

—Birer bardak soğuk su, kahvenin yerini tutar, diye gülümsedi.

Köylüler, ikramda birbirleriyle yarışarak sağa sola, çocuklarına iş buyurdular:

—Koşun...

—Çabuk olun...

—Sular gelsin...

—Ayran yetiştirin...

—Karlı şerbetler...

Çoluk çocuk koşuşarak testilerle, bakraçlarla geldiler. Maşrapaları doldurup, konuklarına ikram ettiler...

Genç bir kız, Kara Murat'a hayranlıkla bakarak bir tas su uzatırken tatlı bir sesle sordu:

—Adını bağışla yiğidim...

—Adım Kara Murat, güzel kız...

—Nee? Kara Murat mı? Korkunç bir şey bu... diye haykıran genç kızın yüzü birden fırtınalı deniz gibi karıştı, kahverengi gözlerinde nefret dolu ışıltılar belirdi.

Ne vardı? Ne olmuştu böyle?

Kızın sesini duyan öteki köylüler dönüp hayretle Kara Murat'a baktılar... Hepsinin yüzünde aynı nefret ifadesi vardı:

—Kara Murat'mış...

—Kara Murat ha?

—Ne işi var burada?

Kara Murat'a su veren kızın eli, havada asılı gibi kalmıştı...

Kara Murat almak için suya doğru uzandı...

Fakat kız daha önce davranıp tası çekerek suyu yere döktü...

Kara Murat şaşkınlıktan ne söyleyeceğini şaşırmıştı... Bu insanlar neden kendisine bir düşman gibi davranıyorlardı?

Hayret dolu bir sesle:

—Ne oldu? Bir tas suyu neden esirgedin benden? diye sordu.

Öteki köylüler bir anda Kara Murat'ın çevresini sararak yere tükürüp, düşmanca homurdandılar:

—Su ha?

—Geber de su verenin olmasın...

—Adı batası Kara Murat...

—Allahından bul...

—Nasıl kıymak istersin padişahımıza?

Kara Murat kulaklarına inanamıyordu. Bu adamlar çıldır mıydı? Şaşkın bakışlarını çevresinde dolaştırarak:

—Siz neler söylüyorsunuz? diye sordu.

Karaca Paşa, Zeynep Sultan ve diğerleri sanki donup kalmışlardı. Hepsi de şaşkın bir yüzle çevrelerine bakıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Köylüler aynı nefret dolu bir sesle homurdandılar:

—İhanetinden bahsediyoruz...

Kara Murat'ın kaşları ansızın çatıldı, bakışlarında kıvılcımlar uçuştu, elini kılıcının kabzasına götürerek bağırdı:

—Nee? İhanet mi?

Karaca Paşa köylülere dönerek kükredi:

—Hiç kimse Kara Murat'a hain diyemez!

Adamlar yüzlerini buruşturdular:

—Sen ne dersen de, hainin biri o...

—Sultanımızın canına kastetti...

—Padişahımızı hançerlemeye kalktı.

Kara Murat bu sözler üzerine irkildi, karanlık düşünceleri arasında bir şimşek çaktı sanki... Birden gerçeği anlar gibi olmuştu...

Köylülerin öfkesi sebepsiz değildi.. Dehşetle uzaklara bakarak mırıldandı:

—Kardeşim bu... Bu alçaklığı da yaptı hain... Benim kılığıma girip padişahı öldürmeye kalktı demek ki...

Köylülerin kin dolu homurtuları hâlâ devam ediyordu:

—Anana dua et...

—Padişah, onun yüzü suyu hürmetine canını bağışladı...

—Anan yalvarmasaydı, çoktan boynun vurulmuştu...

Kara Murat bir an gözlerini yumdu... Ruhunda büyük bir deprem oluyor gibiydi... Üzgün bir tavırla Karaca Paşa'ya dönerek:

—Ben padişahın yanına gitmekten vazgeçtim, dedi. Önce anama uğrayacağım...

Çevik bir hareketle atına atladı ve tozu dumana katarak doludizgin uzaklaştı.

Karaca Paşa derhal adamlarına işaret etti... Hepsi Kara Murat'ın peşinden giderken Zeynep Sultan sesini ona duyurmak istercesine:

—Biz de seninle beraber geliyoruz Kara Murat! diye haykırdı...

★ ★ ★

Karlos, iz sürücülerin saptadığı yöne doğru atını çılgın gibi sürüyordu... Hayvanın karnı mahmuzlardan delik deşik olmuştu. Ağzından köpükler fışkırıyor, nalları taşlarda kıvılcımlar çıkarıyordu...

—Yakalayacağız... O köpekleri mutlaka yakalayacağız!

Prens Karlos'un peşinde kalabalık bir süvari grubu vardı... Saatlerdir at sürmekten hepsi perişan olmuştu...

Kafile, en önde giden Prens Karlos'un işaretiyle birden durdu...

Ne vardı? Ne oluyordu?

Karlos gözlerini yolun dönemecine dikerek dikkatle baktı:

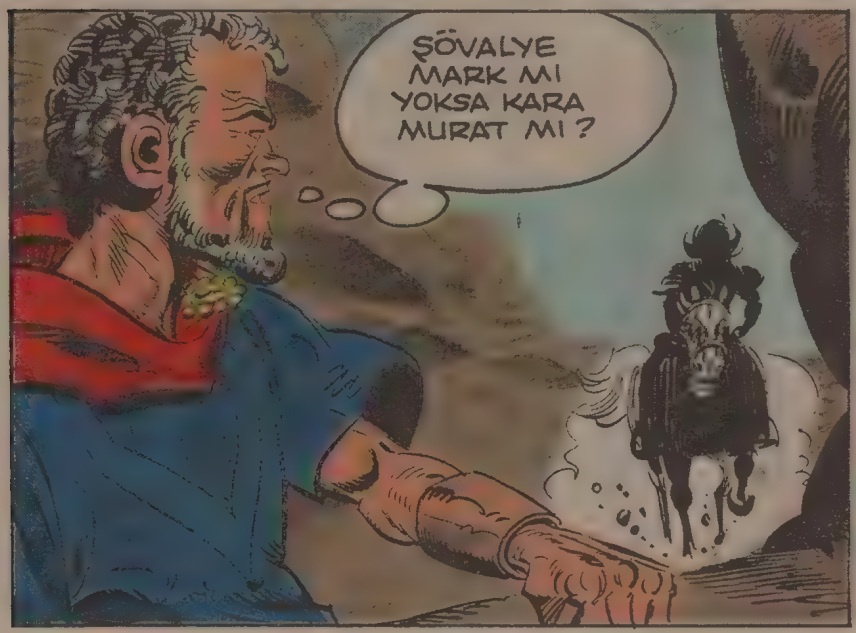

—Aman Tanrım!.. Bu Şövalye Mark mı, yoksa Kara Murat mı?

Karşıdan gelen atlı, tozu dumana katarak yaklaştı, Prens Karlos'un önünde yarım bir daire çizerek durdu...

—Selam Majeste!..

Prens Karlos bir an kararsızlık içinde karşısındaki süvariye baktı... Kara Murat kılığındaki bu adam gerçekten Şövalye Mark mıydı acaba?..

Birden onun boynundaki, zincire bağlı haçı görüp rahatladı...

—Selam Şövalye Mark...

İkisi de çevik bir hareketle atlarından inerek birbirine sarıldı... Karlos heyecanla sordu:

—Tamam mı? Öldürdün mü padişahı?

—Hayır... Son anda hançerimin ucundan kurtuldu... Ben de az kalsın kellemi orada bırakıyordum... Ölümden döndüm majeste!..

Karlos acı acı gülümsedi:

—Talihin varmış Mark... Biraz önce yine ölümden kurtuldun.

Mark şaşırarak kaşlarını çattı:

—Nasıl?

Karlos şeytan gibi sırıttı:

—Seni Kara Murat sanmıştım... Öldürmek, üzereydim ama boynundaki haç hayatını kurtardı...

Mark'ın yüzünü daha büyük bir şaşkınlık ifadesi kapladı. Çünkü o Kara Murat'ın idam edildiğini sanıyordu... Boğuk bir sesle sordu:

—Kara Murat ölmedi mi? Hâlâ yaşıyor mu?

Prens Karlos esefle başını salladı:

—Tam cellatın baltası altında can vereceği sırada Karaca Paşa ile adamları baskın yapıp avucumuzun içinden kaçırdılar onu...

Mark'ın bakışları can sıkıntısıyla gölgelendi... Hazin bir sesle:

—Yazık! dedi. Karaca Paşa elimizde kuvvetli bir kozdu. Şimdi artık Sultan Mehmet'in gazabından kurtulamayız...

Prens Karlos, gözlerinde öfke şimşekleri çakarak homurdandı:

—İşte bu yüzden peşlerine düştük onların... Yakalamak zorundayız...

Şövalye Mark kısa bir an düşündü. Sonra aklına gelen düşünceyle memnun bir şekilde sırıttı:

—Galiba onların nereye kaçtığını biliyorum... Kara Murat benim yüzümden hain damgası yedi. Halkın arasına çıkacak yüzü kalmadı. Mutlaka anasının köyüne sığınmıştır.

Karlos coşkun bir sevinçle:

—Bu olabilir işte! diye bağırdı. Haydi!.. Doğru oraya gidiyoruz...

İkisi de çevik birer hareketle atlarına sıçradılar...

Kara Murat ve arkadaşlarının kanını içmeye yemin eden kafile, arkasında büyük bir toz bulutu bırakarak uçarcasına uzaklaştı...

★ ★ ★

Kara Murat saatlerdir atını doludizgin sürüyordu.. Hayvan yorgunluktan çatlayacak

haldeydi...

Karaca Paşa, Zeynep Sultan ve diğer fedailer onu izlemekte güçlük çekiyorlardı...

Kafile, geniş bir ırmağın geçit veren sığ bir yerinden atlarıyla sulara dalarak doludizgin geçti... Sular köpürdü, yarıldı.. Süvariler sırılsıklam ıslandı.. Ama hiç duraklamadan aynı hızla yola devam ettiler.

★ ★ ★

Prens Karlos ve askerleri köye Kara Murat'tan önce ulaştı...

Bizanslıların atları, Bilge Hatun'un evinin önünde kişneyerek durdu... Hayvanların sesine kılıç ve mızrak şakırtıları karıştı...

Atından yere atlayan Prens Karlos evi göstererek adamlarına emretti:

Devamı Gelecek sayıda

FATİH 'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

5 MART 1986 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✻ SAYI: 632 ✻ FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

—Her tarafı arayın...

Bizanslı askerler çığlıklar atarak eve daldılar.

★ ★ ★

Bilge Hatun, ipek seccadeye kapanmış, akşam namazını kılıyordu. Nur yüzünde sakin, huzurlu bir ifade vardı.

Ansızın kapı büyük bir gürültüyle ardına kadar açıldı. Düşman askerleri bağrışarak içeriye doldular...

Yaşlı kadın, insanın tüylerini ürperten bu korkunç çığlıklara aldırmadan sakin bir şekilde namazına devam etti.. Çok soğukkanlı ve cesurdu...

Evin içine dağılan Bizanslı askerler ortalığı kırıp dökerek her yanı ararlarken, subaylardan biri Bilge Hatun'a yaklaşıp ona şiddetli bir tekme attı.

—Bizim geldiğimizi görmüyor musun kaltak?

Yaşlı kadın seccadenin üzerinden uçarak yere yuvarlandı. Ağzından boğuk bir çığlıkla birlikte kan boşaldı...

Bir asker onu saçlarından tutup yerde sürüklemeye başladı.

—Gel...Gel seni biraz gezdireyim yosmam...

Bilge Hatun acı içinde inledi:

—Bırakın...Bırakın da namazımı bitireyim...

Bizanslı subay kükredi:

—Namaz ha? Sen şimdi görürsün namazı, niyazı...Gel bakayım şöyle..İsa'ya dua edene kadar seni yerlerde sürükleyeceğim...

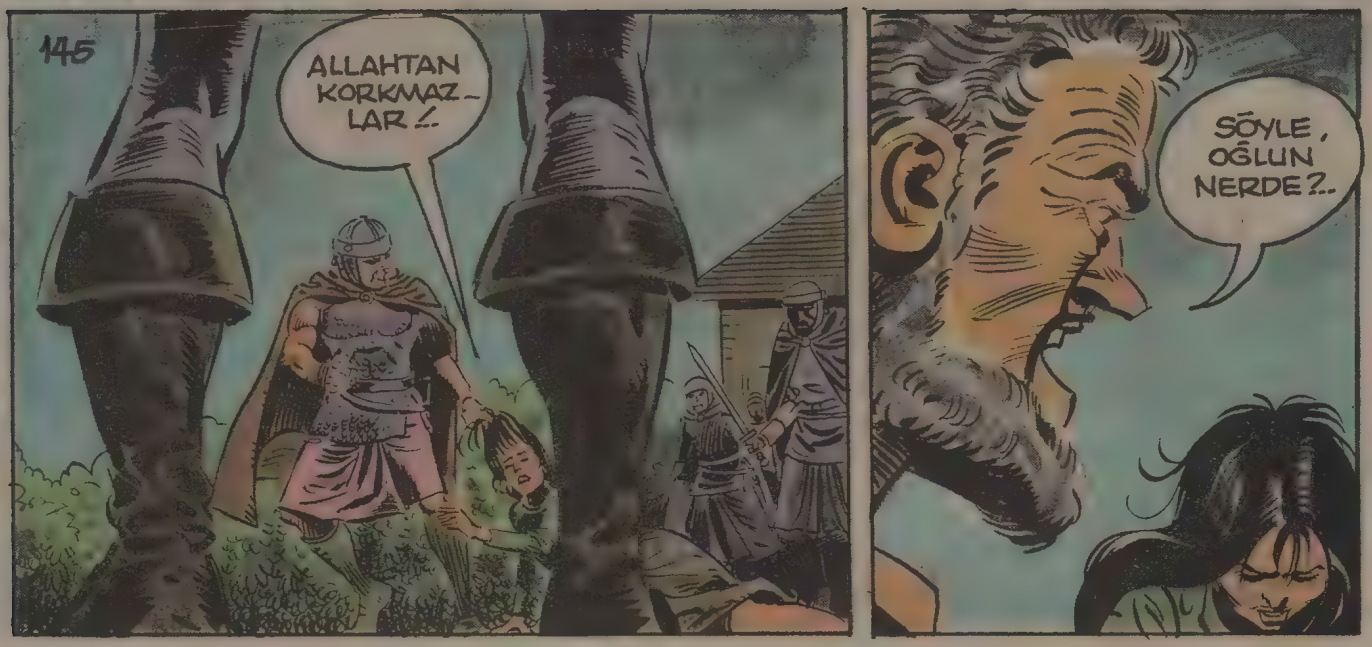

Bizanslı subay, yaşlı kadının acı dolu feryatlarına aldırış etmeden salonun içinde dolaşmaya başladı...

Saçlarından tutularak çekilen Bilge Hatun'un elbiseleri parçalanmış, her yeri yara bere içinde kalmıştı.. Yarılan bacaklarından kanlar sızıyordu...

Vahşi kahkahalar atan Bizanslı subay, bir süre salonun içinde dolaştıktan sonra Bilge Hatun'u sürüyerek evden dışarıya çıkardı.

Kadıncağız can acısıyla haykırdı:

—Allahtan korkmazlar.Ne istersiniz benim gibi yaşlı bir kadından?

Prens Karlos zalim bir şekilde sırıttı:

—Kara Murat'ı istiyoruz... Söyle oğlun nerede?

Bilge Hatun, kanlanan gözlerini güçlükle açarak karşısındaki adama baktı. Bir anda onu tanıdı. Kalbi nefretle dolarak haykırdı.

—Tanıdım seni tek kollu canavar.. Sen benim kocamın katili, çocuğumun hırsızısın.. Söyle.. Çaldığın yavrumu Saruhan'ımı ne yaptın?

Kolsuz Prens Karlos müthiş bir tekme ile kadını yere sererek gürledi:

—Geberttim!...Seni de, öteki oğlunu da geberteceğim!

Yaşlı kadın acı acı inlerken Bizanslı şövalyeler atılıp onu birer birer tekmelemeye başladılar.. İnsanlık dışı, vahşi korkunç bir olaydı bu.. Zalim adamlar Prens Karlos'un gözüne girmek için, zavallı kadını kıyasıya

dövüyorlardı:

—Siz zahmet buyurmayın majeste..

—Onu bize bırakın...

—Biz onu bülbül gibi konuştururuz.

—Biraz sonra yılanın yerini söyler..

Yediği acımasız dayaktan Bilge Hatun'un yüzü gözü şişmişti..Her yanından kan fışkırıyordu artık..Yürek parçalayıcı çığlıkları avluyu inletiyor ama adamların katı yüreklerinde en küçük bir acıma duygusu yaratmıyordu.

Kadın nereye doğru kaçsa oradan bir darbe yiyordu.

Şövalye Mark, kollarını göğsünün üzerine kavuşturmuş bir halde hiç kımıldamadan bu dayağı seyrediyor, içi bir tuhaf oluyor, kalbini garip duygular dolduruyordu...

Bilge Hatun birden, Mark ile karşı karşıya kaldı..

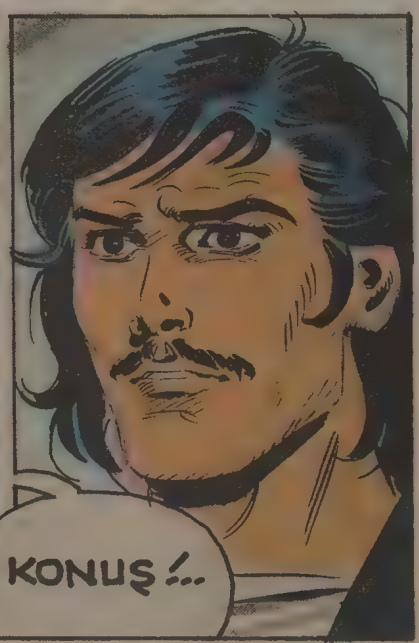

Kısa bir an gözgöze geldiler...

Her yanı kan içinde olan kadın titreyen ellerini ona doğru uzatarak yardım istedi.. Mark'ı Kara Murat sanmıştı:

—Oğlum...Evladım...Öldürüyorlar anneni... Yetiş kurtar beni!...

Bizanslı şövalyeler kadını saçlarından tutup, tozlar içinde sürükleyerek Mark'tan uzaklaştırdılar.. Bir yandan da müthiş dayak devam ediyordu...

—Konuş... Konuş... İhtiyar cadı.. Yoksa dayak yiye yiye gebereceksin!...

Şövalye Mark köşede, gözlerini Bilge Hatun'dan ayırmadan öylece duruyordu.. Bakışları donuk ve anlamsızdı ama eli sinirli bir şekilde, boynuna zincirle asılmış olan haçla oynuyordu..

Genç adamın ruhunda bir fırtına başlangıcı sezilmekteydi.. Yaşlı kadının çığlıkları üzünde yankılanıyor, yüreğine işliyordu sanki...

Bilge Hatun hala umutla feryat ediyordu:

—Yetiş oğlum...Kurtar anneni... Yetiş, öldürüyorlar beni...

Şövalye Mark'ın gözlerinin önünde geçmiş günler canlandı. O sisli hayaller içindeki çocukluk günlerini hatırlar gibi oldu. Mazi o kadar uzaktaydı ki, hiç bir şeyi açıkça hatırlayamıyordu..

Sonra Kara Murat geldi aklına.. Onunla arasındaki benzerlik olağanüstü bir şeydi.. Ne demişti Kara Murat?

"—Sen benim kardeşimsin.. Adın da Saruhan" diye bağırmıştı...

Kara Murat'ın eline defalarca fırsat geçti-

ği halde kendisini öldürmeyişinin sebebi mutlaka buydu...

Bilge Hatun da onu oğlu sanarak Padişah'ın gazabından kurtarmamış mıydı?

Şövalye Mark birden silkinerek kendine geldi..

Ansızın içi anne sevgisiyle dolmuştu..

Bu sevgi onun yüreğini alev gibi yaktı.. Türklüğünü, Müslümanlığını şiddetle içinde duydu...

Boynundaki haçı bir çekişte koparıp, zinciri parçaladı. Fırlatıp attığı haç yerlerde sürüdü toz topraklar arasında kayboldu..

Bu sırada bir şövalye, Bilge Hatun'u insafsızca tokatlıyordu.. Mark birden çılgına döndü, sesi avluda gök gürlemesi gibi patla-

—Bırak onu rezil herif!...

Ansızın panter gibi atıldı.Çılgın bir öfkeyle Bizanslı şövalyenin gırtlağına sarıldı.Çelik pençesiyle onu boğup bir ceset halinde duvarın dibine fırlattı:

—Anneme el süreni parçalarım!...

Prens Karlos ve şövalyeler dona kaldılar...

Hepsi de gözleri iri iri açılarak Şövalye Mark'a dehşet içinde baktı...

Ne olmuştu buna böyle?

Çıldırmış mıydı? Aklını mı oynatmıştı?

Prens Karlos endişeli bir sesle:

—Mark kendine gel! diye haykırdı.

Fakat artık Şövalye Mark gerçek kimliğine kavuşmuş Saruhan bey olmuştu.

Bizanslılara dikilen bakışları alev gibi tu-

tuşuyor müthiş bir kinle ışıldıyordu...

Annesini yerden kaldırarak onu sevgiyle kucakladı:

—Ana...Anam benim...

Bilge Hatun kanlı dudaklarının arasından gururla gülümsedi:

—Aslanım.. Murat'ım...

Saruhan Bey boynunu büktü, hazin bir sesle mırıldandı.

—Murat değilim ana... Saruhan'ım ben... Saruhan...

Bilge Hatun, yediği korkunç dayağa rağmen bilincini yitirmemişti. Gözleri şaşkınlıkla açıldı, sesi titredi:

—Kaçırılan oğlum Saruhan...Öyle mi? Aman Tanrım!...

Cılız kollarının olanca gücüyle oğlunu kucakladı, sarıldı, yüzünü, gözünü öptü... Gözlerinden sicim gibi yaşlar iniyordu:

—Saruhan'ım.. Saruhan'ım.. Oğlum benim...

Kolsuz Prens Karlos işlerin sarpa sardığını görünce öfkeden deliye dönerek kılıcını çekti... Yüzü korkunç bir hal almış, gözleri nefret kıvılcımlarıyla tutuşmaya başlamıştı.

—Bu cadı karıyı derhal öldürmem gerek! diye homurdanarak yaklaştı, kılıcını tam Bilge Hatun'un sırtına saplayacağı sırada, uzaktan kükreyen bir ses duyuldu:

—Saruhan.. Saruhan, koru anneni!..

Bu ses, atının üstünde köye dolu dizgin giren Kara Murat'ındı...

Delikanlı, Prens Karlos'un kılıcını annesine saplamak üzere olduğunu görünce, umutsuzluk içinde çılgın gibi haykırmıştı.

Annesi ölmek üzereydi.. Aralarındaki mesafe o kadar uzaktı ki yetişip kurtarması mümkün değildi...

Kara Murat'ın tüyleri ürpertici kükremesini duyan Mark birden irkildi.. Gerçek adının Saruhan olduğunu artık biliyordu..

Annesinin yüzüne sevgi ve hasretle diktiği bakışlarını kaldırınca Prens Karlos'un kılıcını kadına saplamak üzere olduğunu dehşetle gördü...

—Dur!.. Vurma alçak herif!..

Gözleri intikam hırsıyla dönen ve yüzünü iğrenç bir ifade kaplayan Prens Karlos vahşi bir kahkaha atarak gürledi:

—Bu yılan kadın ölmeli!.. Al sana.. Geber!..

Kılıçlı kolu şimşek gibi indi..

Saruhan, olduğu yerde annesiyle birlikte hızla dönerek ona siper oldu..

Kılıç Saruhan'ın sırtına saplandı..

Genç adamın yüzü acıyla gerildi, vücudu kasıldı, dudaklarının arasından hafif bir inilti çıktı:

—Aaaah.. Yandım!..

Şaşkına dönen Prens Karlos, kanlı kılıcını Saruhan'ın sırtından çekerken avlu Türk fedaileri ile doldu..

Kara Murat, Karaca Paşa, Zeynep Sultan ve diğerleri önlerine çıkan Bizanslıları biçe-

rek ilerliyorlardı.

Kılıçlar çarpışıyor, çığlıklar birbirine karışıyor, kanlar vücutlardan çeşme gibi akıyordu...

Prens Karlos ve Bizanslı şovalyeler durumun kendileri için pek parlak olmadığını görünce birden paniğe kapıldılar.

Prens Karlos haykırdı:

—Atlara.. Atlara doğru çekilelim...

Bilge Hatun, kanlar içinde yere yığılan Saruhan'ın üzerine kapanmış hıçkırıyordu...

—Saruhan'ım.. Yavrum.. Ölme ne olur.. Dayanamam...

Kara Murat, önüne çıkan Bizanslıları birer birer tepeleyerek onların yanına ulaştı, çevik bir hareketle atından atlayarak kardeşinin baş ucuna çöktü...

Saruhan can çekişiyordu.. Gözlerini güç-

İNTİKAM GÜNÜ

lükle açarak zayıf bir sesle mırıldandı:

—Geldin mi Kara Murat?..

—Evet...

—Bağışla beni kardeşim.. Sana çok kötülük ettim..

Kara Murat'ın gözleri dolu dolu oldu.. Hıçkırmamak için kendini zor tutuyordu:

—Benim helal süt emmiş kardeşim.. Sonunda bize döneceğini biliyordum.. Biliyordum...

Saruhan kayan gözlerini annesine çevirerek inledi:

-Hakkını helal et, ana...

Bilge Hatun iki gözü iki çeşme ağlıyordu. O metin, cesur, aslan yürekli kadını evlat acısı yıkmış, bitirmiş, perişan etmişti:

—Bırakma beni Saruhan'ım.. Ananı bırakma.. Bunca yıl hasretinle yandım durdum.. Şimdi tam kavuşmuşken nasıl dayanırım acına?...

Saruhan'ın ağzının kenarından ince bir kan sızıyordu.. Artık onun için son dakika gelip çatmıştı.. Dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle gerildi:

—Ağlama ana.. Ben mutluyum.. Sevdiklerimin arasında ölüyorum...

Aynı anda genç adamın başı yana düştü.. Cansız vücudu Bilge Hatun'un kolları arasında kaldı.. Talihsiz kadın, oğlunun cesedine sarılarak hıçkırdı:

—Saruhan'ım.. Saruhan'ım.. Ölme ne olur.

Bilge Hatun omuzları sarsılarak hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Devamı Gelecek sayıda

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Turan
(Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

12 MART 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 633 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

Kara Murat acıdan donmuş, kaskatı kesilmiş bir halde bu hazin sahneye bakıyor, ruhunda fırtınalar esiyordu...

Kara Murat'ın yanı başında duran Zeynep Sultan da sessiz bir keder içindeydi... Göz yaşları yanaklarından aşağıya sicim gibi iniyordu...

Kara Murat birden doğruldu... Bakışları vahşi bir alevle yandı.. Yüzünü kin ve nefret doldurdu:

—Prens Karlos'u sakın öldürmeyin... O rezili bana bırakın! diye kükredi...

Sesindeki yoğun kin, yanı başında duran Zeynep Sultan'ı bile titretti...

★ ★ ★

Düşman askerleri panik içinde kaçıyorlardı...

Prens Karlos kaçanların en başındaydı... Fakat ne yana gitseler üzerlerine yağmur gibi ok yağıyor birer birer vurulup ölüyorlardı.

Prens Karlos panik içinde atının yönünü değiştirdi. Fakat bütün yollar geçitler fedai Türkler tarafından tutulmuştu...

—Allah kahretsin.. Buradan kurtulmak çok zor olacak!.. diye söylendi.

Önündeki iki süvari karşıdan atılan oklarla vurulup düşünce Prens Karlos atını çevirip geriye döndü...

İşte o anda Kara Murat'ı görerek irkildi..

Atını üzerine doğru süren delikanlının bakışları şimşek çakmaya hazırlanan bulutlar gibi kararmıştı.

Prens Karlos Kara Murat'la dövüşmekten başka çaresi kalmadığını anladı...

İki ezeli düşman bir an bakıştılar...

Prens Karlos kanlı kılıcını kaldırarak haykırdı :

—Yiğitsen benimle teke tek dövüş!..

Kara Murat acı acı gülümsedi:

—Bu yüzden seni öldürmelerine izin vermedim Karlos..Ölümün benim elimden olacak çünkü...

Prens Karlos sinirli bir kahkaha attı

—Hah hah ha!.. Ben senin gibi çok palavracı gördüm.. Seni öldürürsem adamların buradan gitmeme izin verecek mi?

—Evet.. Serbest kalacaksın.. Sana Türk sözü veriyorum...

—Öyleyse ölmeye hazırlan Kara Murat..

Çünkü şu anda Avrupa'nın en iyi kılıç kullanan adamının karşısındasın...

Prens Karlos atından inenek Kara Murat'ın gelmesini bekledi...

Yerde, teke tek kılıç kılıca dövüşeceklerdi...

Kara Murat atından inip yürüyerek yaklaşırken düşmanına kinle baktı:

—Şimdi yaptığın tüm kötülüklerin hesabını vereceksin...

Prens Karlos uğursuz bir kahkaha attı:

—Beni bugüne kadar yenen tek insan baban Ömer Bey oldu.. Ondan da hemen intikamımı aldım...

Kara Murat dişlerini gıcırdatarak homurdandı:

—Evet... Kalleşçe tuzağa düşererek öldürttün onu.. İşte hesaplaşma günü geldi...

Prens Karlos o güne kadar teke tek dövüşte elliye yakın adamı öbür dünyaya yollamıştı...Kara Murat denen şu genç Türk'ten korkmasına gerek olmadığını düşünüyordu...

Delikanlının boş anını kollayıp kalbe doğru inen o müthiş vuruşunu yapmayı tasarladı...

Kara Murat daha kılıcını bile çekmemişti.. Onu gafil avlayabilirdi...

Birden yıldırım gibi öldürücü hücumunu yaparken ağzından da zafer hayıkırışı fırladı:

—İşte avladım seni!.. Geber...

Fakat Prens Karlos, Kara Murat'ın akıl almaz çevikliğini ve korkunç hızını hesaba

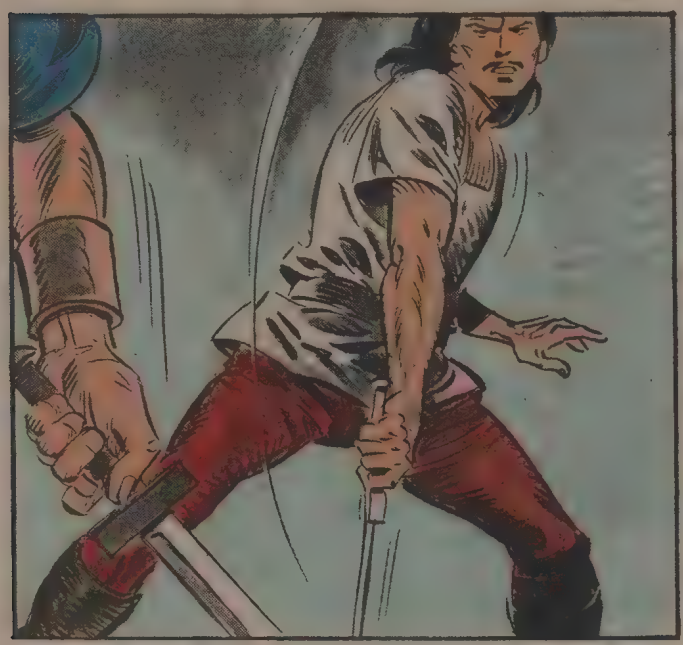

katmamıştı...

Delikanlı daha o ilk hareketi yaparken şimşek gibi kılıcını sıyırarak kalleş saldırıyı karşıladı..

İki kılıç havada şiddetle çarpıştı...

İki düşman da birbirinin yüzüne kinle baktı.

Kılıçlar yeniden havada ıslıklar çalarak dönmeye başladı..

İkisi de şimdi kılçlarını bütün güçleriyle sallıyor, öldürücü bir yara kanlı bir delik açmaya çalışıyordu...

Kara Murat'ın aklına, yıllar önce kalleşçe oklanan babası ve az önce ölen kardeşi gelince yüreği bir kez daha yandı. O acı içinde korkunç bir sesle bağırıp öyle müthiş bir hamle yaptı ki, Prens Karlos'un kılıcı elinden uçtu gitti..

Delikanlı kanlı bir kasırga gibiydi...

Yüzü mosmor olmuş, bakışları korkunçlaşmıştı...

Bu öfkeli kasırganın önünde Prens Karlos yaprak gibi tetreyerek geri geri çekildi. Sırtı bir kayaya dayanınca çaresizlik içinde durup, kaçacak yer aradı...

Aynı anda kılıcın sivri ucu gırtlağına dayandı...

Yüzü ölüm korkusuyla gölgelenen Prens Karlos:

—Öldürme beni.. Canımı bağışla.. Ne istersen veririm! diye yalvardı.

Kara Murat boğuk bir sesle:

—Bağışlamak mı? Seni bağışlamak öyle mi? dedi.

Korkudan titreyen Prens Karlos:

—Beni öldürmesen seni dünyanın en zengin insanı yaparım, diye inledi.

Kara Murat'ın bir an duraklaması onu umutlandırır gibi olmuştu..

Fakat delikanlı onu affetmeyi değil, bin defa ölüme mahkum ettiği bu canavarı nasıl öldüreceğini düşünüyor, ona acının her zerresini tattırmak istiyordu:

—Kalbin ne kadar kötü ise hafızan da o kadar zayıf Prens Hazretleri! Daha bir kaç dakika önce kardeşimi öldürdüğünü nasıl unuttun?

Kılıcını hızla kaldırıp, tersi ile Prens'in sağlam koluna hızla vurdu. Kol korkunç bir çatırtıyla kuru bir ağaç dala gibi kırıldı...

—Aaah!..

Kara Murat derin bir soluk aldı. Sesi mezardan çıkıyormuş gibi boğuk boğuktu:

—Hayatın boyunca Türklere her kötülüğü yaptın.. Babamı tuzağa düşürüp bizi yetim bıraktın.. Kardeşimi kaçırıp Türklere karşı kullandın.. Sana ne ceza versem azdır..

Kara Murat kılıcını öfkeyle kaldırıp bu kez Prens'in diz kapağına indirdi.. Yine kırılan bir kemiğin çatırtısı duyuldu. Karlos korkunç bir feryat koparak kayanın dibine yığıldı:

—Acı bana..Acı bana yiğidim!..

Kara Murat'ın gözleri kıpkırmızı olmuştu..Kini bir türlü dinmiyordu.

—Seni yüz defa, bin defa, on bin defa öldürmem mümkün olsa yine öfkem geçmez..Öleceksin.. Sürünerek.. Acı çekerek geberecesin..

Kara Murat'ın sesi intikam doluydu.

Korku Prens Karlos'un içine işlemiş, ilikleri donmuştu sanki..

Durumunun umutsuzluğunu anlamıştı.. Oysa yaşamak istiyordu.. Yalvaran bir sesle tekrar:

—Merhamet yiğidim!.. Diye inledi.

Çektiği bütün acıya, ruhunu saran dayanılmaz korkuya beynini dolduran ölüm düşüncesine rağmen hayata direniyordu.

Her zalim insan gibi korkak ve alçak olan Prens Karlos:

—Yalvarırım.. Yalvarırım, yaşamama izin ver.. Servetim, sarayım, hatta kızım senin olsun.. Seni prens yapayım diye hıçkırdı.

Kara Murat, insanlıktan çıkan bu zavallı yaratığa iğrenerek baktı.. Bir kedi yavrusundan daha zaval lı durumda olan bu adama vurduğuna utandı adeta...

Çevrede savaş bitmişti.. Bizanslı şövalyeledin sağ kalanları teslim olmuş, yaralılar evlere taşınmıştı..

Şimdi herkes Kara Murat'ı seyrediyordu..

Zeynep Sultan, Karca Paşa ve diğerleri.. Hepsi sessiz bir merak içindeydi..

Yalnız, Bilge Hatun'un gözlerinde sönmeyen bir kinin ışıltıları vardı.. Prens Karlos yerde yalvararak süründükçe yaşlı kadının içindeki yangın hafifler gibi oluyordu...

Bilge Hatun, yıllardır bu intikam gününü beklemişti..

İşte düşmanı şimdi yerlerde sürünüyordu..

Kara Murat, ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyordu...

Onun bu durgunluğundan yararlanan Prens Karlos kırık tek kolu ile yerde sürünerek kaçmaya çalıştı..

Toprağın üzerinde yarısı kopmuş solucan gibi kıvranan adamın acınacak bir hali vardı...

Kara Murat, onun korkudan sürünen göz yaşı döken yaşanyan bir ölüye dönmesinden rendi, midesi bulandı..

İçine tiksinti ile karışık bir acımadan doğan gevşeme duygusu çöktü, öfkesi dağılır gibi oldu..

Böyle inleyen, direnmeye kaderine boyun eğmiş, ölümünü bekleyen, yalvaran merhamet dilenen, miskin, korkak, alçak bir adamı dövmekten orasını burasını kırmaktan adeta utandı...

Ona vurduğu her darbe, attığı her tekme, indirdiği her tokat, bir ölüye atılmış gibiydi..

Düşmanının bu hali Kara Murat'ınr ruhunu rahatsız etmişti...

Onu binlerce defa ölüme mahküm ettiği halde, şimdi buradan kaçmak, için saran tiksitiden, midesini alt üst eden bulantıdan kurtulmak istedi..

Onun garip duygular içinde bocaladığını sezen Prens Karlos'un hain gözlerinde bir umut ışığı belirdi.. En acıklı sesiyle yalvardı:

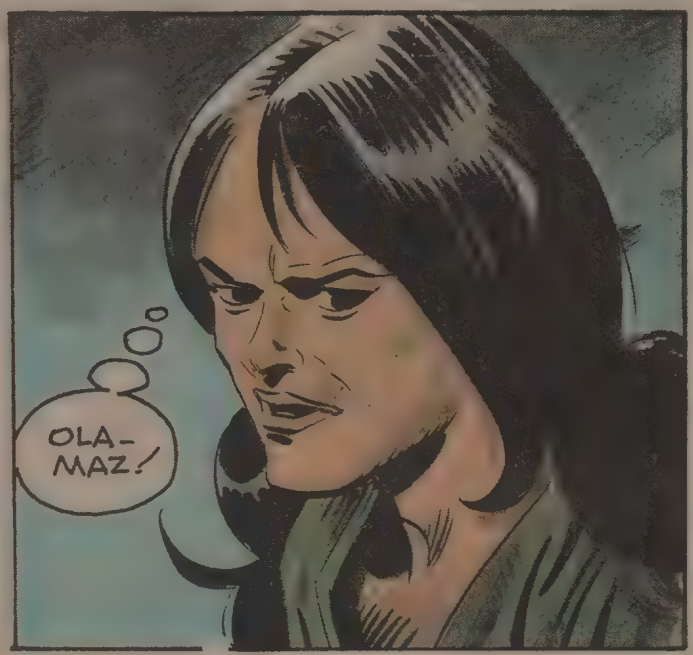

—Beni öldürmekle ne kazanacaksın? Ölenle ölünmez ki.. Onları unutalım.. Sana dilediğin her şeyi veririm. Zaten hiç bir Türk savaşçısı bu haldeki düşmanını öldüremez..

Kara Murat'ın birden durgunlaşıp, yüzünün acı dolu bir ifade alması, Bilge Hatun'u titretti.

Evet, neden Türk erkeklerinin mertlik anlayışı böyleydi? Düşen adama, can düşmanları bile olsa neden vuramıyorlardı.?

Dertli kadın, yıllar önce öldürülen yiğit kocası Ömer Bey'i, az önce kollarının arasında can veren oğlu Saruhnan'ı düşününce çıldıracak gibi oldu.. Tiz sesi yeri göğü inletti.

—Kara Murat! Affetme o canavarı!..

Bütün bu olanlardan sonra Kara Murat Prens Karlos'u affedecek miydi?

Bilge Hatun birden oğluna doğru atıldı, gözlerinden şimşekler fışkırarak bağırdı:

—Kara Murat.. Hala konuşturacak mısın bu yılanı? O senin babanı öldürmedi mi? O senin öz kardeşini kaçırıp Hıristiyan yapmadı mı? Az önce Saruh'ı öldürürken kalbi sızladı mı? Ne çabuk unuttun bunları?

Prens Karlos Bilge Hatun'un korkunç öfkesi karşısında büzüldü.. Bu kadının nefreti, Kara Murat'ın kılıcından daha korkunçtu..

Annesinin çın çın öten öfkeli sesiyle Kara Murat irkildi. kendine gelir gibi oldu.. Prens Karlos'a baktı. Ona karşı duyduğu nefretle yüzü morardı..

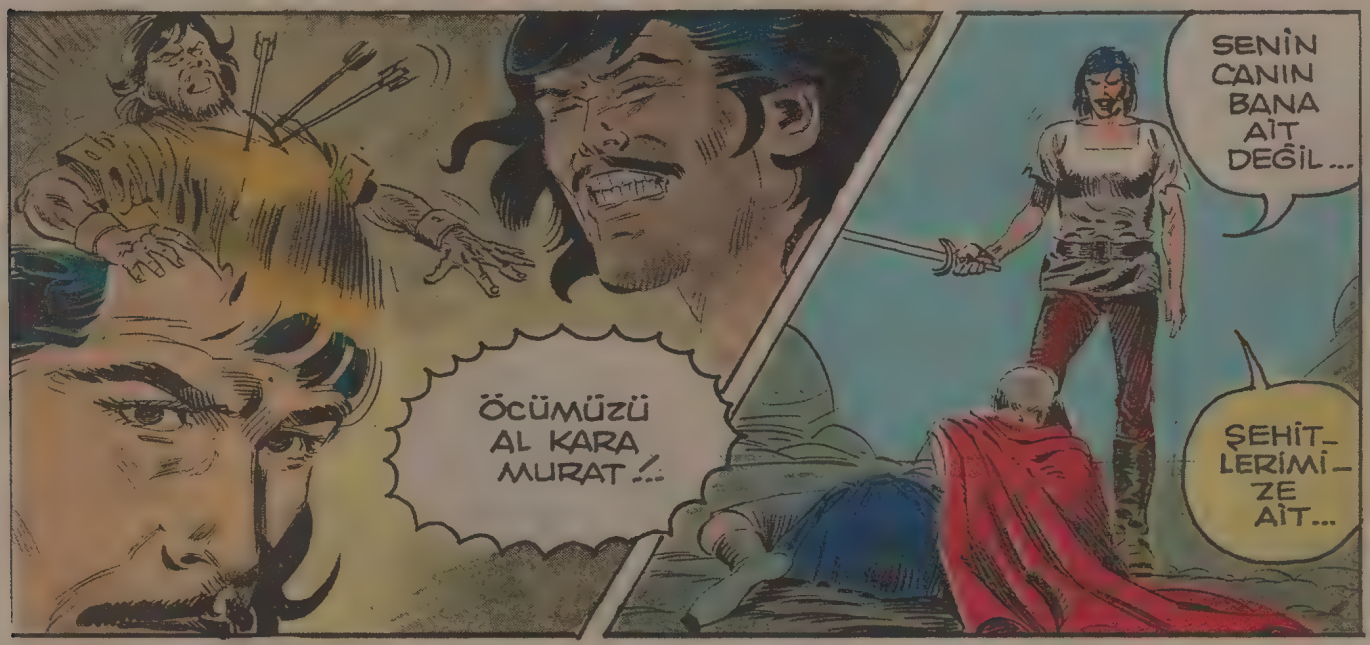

Gözlerinin önüne, oklarla delik deşik olan babası, sırtından kılıçlanan kardeşi Saruhan geldi.. Sanki onların ruhları

"Öcümüzü al Kara Murat.. Öcümüzü al" diye inliyordu..

Hayalinden silinmeyen cesetler Kara Murat'ın kinini tazeledi, müthiş bir öfke tekrar damarlarını tutuşturdu:

—Eğer bana kalsa, seni öldürmeye tenezzül etmezdim Bizanslı köpek! dedi. Ama senin canın bana değil, şehitlerimize ait..

Prens Karlos, tüm umutlarının kaybolduğunu görmenin dehşeti içinde korku ile inledi:

Devamı Gelecek sayıda

Yazan: Rahmi Turan (Muratoğlu)
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

19 MART 1986 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 634 * FİYATI: 50 LİRA KDV DAHİLDİR

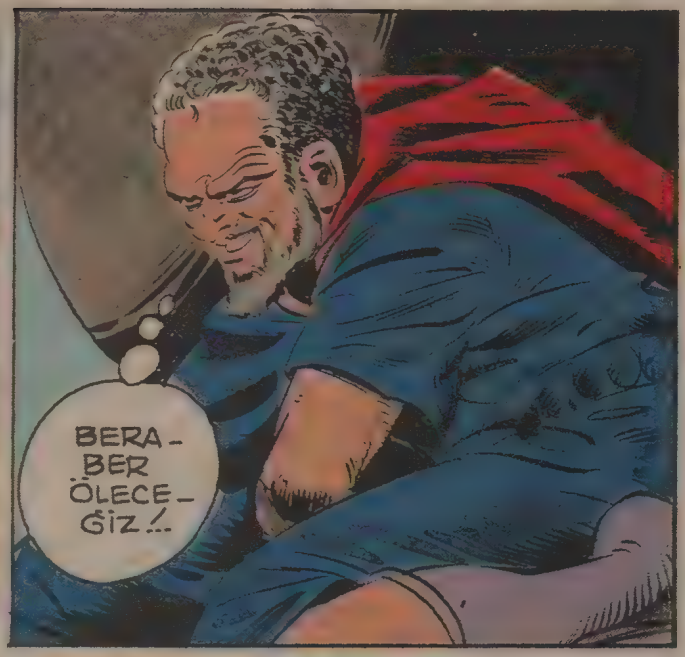

—Acı bana yiğidim.. Yalvarırım acı. Ölenle ölünmez. Oldu bir kere.. Benim ölmem onların geri getiricek mi?

Kara Murat vahşi vahşi güldü. Artık Prens Karlos'u bağışlamak hakkına sahip olmadığını anlamıştı...

Ölenlerin öcünü almazsa, suçlu düşeceğini, ömür boyu azap çekeceğini hissediyordu.

Bu sırada Karsol hainçe bir plan düşünüyordu. Artık yaşamaktan umudunu kesmişti nasıl olsa.. Belindeki hançeri çekip Kara Murat'a fırlatabilse ölürken onu da öldürmüş olurdu... İçinden:

"—Beraber öleceğiz!" diye sevendi.

Kılıç darbesiyle kırıldığı sanılan kolunu yokladı. Parmakları çalışıyordu.. Gerçi çok acı çekiyordu ama, son bir çabayla bıçağı fırla-

tabilirdi..

Eli yavaş yavaş belindeki hancere doğru kaydı..

Kara Murat bunu gördü acı acı gülümsedi...

Hançeri çekmesini sabırla bekledi.. Adam bıçaklı elini kaldırdığı an Kara Murat'ın kılıçlı kolu şimşek gibi havada döndü.. Prens Karlos'un bıçaklı eli bileğinden koparak birkaç metre öteye düştü...

Kara Murat:

—Hala kalleşlik düşünüyorsun ha?..

Sen adam olmazsın! diye homurdandı..

Tek kollu Prens Karlos, şimdi tamamen kolsuz kalmıştı..

İnsanlıktan çıkmış bir hali vardı.. Bir ayağı kırılan, iki eli bileğinden kopuk olan bu adam artık insandan başka bir şeydi..

Kara Murat söylendi:

—Sen hayatın boyunca hep kafa, kol bacak kırdın... Önüne çıkan her Türk'ü işkencelerle öldürttün.. Nasıl? Öğrendin mi insanları parçalamak nasıl bir işmiş!

Kara Murat'ın gözleri birden Zeynep Sultan'a takıldı. Bütün bunları yaptığı için kızgın utandı adeta... Gidip Zeynep'in önünde durdu:

—Ona bu işkenceleri yaptığım için kendimden utanıyorum Zeynep, dedi. Ama yemin ettim. Onu işkenceler içinde ölüme mahkum ettim. Eğer bunu yapmazsam bütün aziz ölülerimizin ruhları ömrünce beni rahatsız edecek...

Zeynep Sultan anlayışla gülümsedi:

—Devam et Kara Murat... Bu canavar için yaptıkların az bile... diyerek uzanıp deli-

kanlıyı sevgiyle dudaklarından öptü...

Kara Murat tekrar yaralı adama doğru döndü... Ne yapacağını düşünür gibiydi...

Bir dakika... İki dakika... Üç dakika...

Prens Karlos, deli gibi bakan gözlerini Kara Murat'a dikmişti... İri ter damlaları korkudan bembeyaz olan yüzünden akıyordu...

—Acı bana... Acı bana...

Kara Murat birden kararını verdi. Son darbeyi indirmek için kılıcını kaldırdı.

Aynı anda yanıbaşında bir gölge belirdi... Zayıf bir el bileğine yapıştı:

—Aslanım, bu iğrenç adama ne yapacaksın?

Kara Murat başını çevirince Bilge Hatun'u gördü, sesi saygıyla titredi:

—Onun kafasını uçuracağım ana!... Sen de bunu yapmamı istemiyor muydun?

—Evet istiyordum ama, şimdi vaz geçtim...

Kara Murat, yaralı bir panter gibi kükredi:

—Nee? Bu canavarı sağ mı bırakayım? Sen aklını mı kaçırdın ana...

Bilge Hatun tüm bilge kişiliğiyle acı acı dudak büktü:

—Elini onun pis kanıyla kirletme oğul... Sen bir aslansın, o bir köpek... Onu öldürmek sana şan vermez...

Kara Murat'ın gözleri iri iri açılmış şaşkınlığından söyleyecek kelimeler bile ağzına dolaşmaya başlamıştı...

Yıllardır kendisini intikam için yetiştiren anasına ne olmuştu böyle? Kalbi kinle dolu olan kadının duyguları birdenbire böyle nasıl değişmişti?

Bilge Hatun, kararlı sesle devam etti:

—Hayır oğul, bırakmam!.. Ölürüm de bırakmam... Senin temiz eline onun pis kanı bulaşmamalıdır... Karlos kim, sen kim?

—Yani onu sağ mı bırakayım?

Kadının gözlerinde korkunç bir ışıltı parladı.

—Hayır... Onu ben keseceğim!.. Böyle bir adama kadın eliyle sefil bir şekilde öldürülmek yakışır...

O devirde, bir kadın tarafından öldürülmek, soylu bir savaşçı için en ağır hakaretti... O savaşçının ruhunun, kıyamete kadar azap çekeceğine inanılırdı...

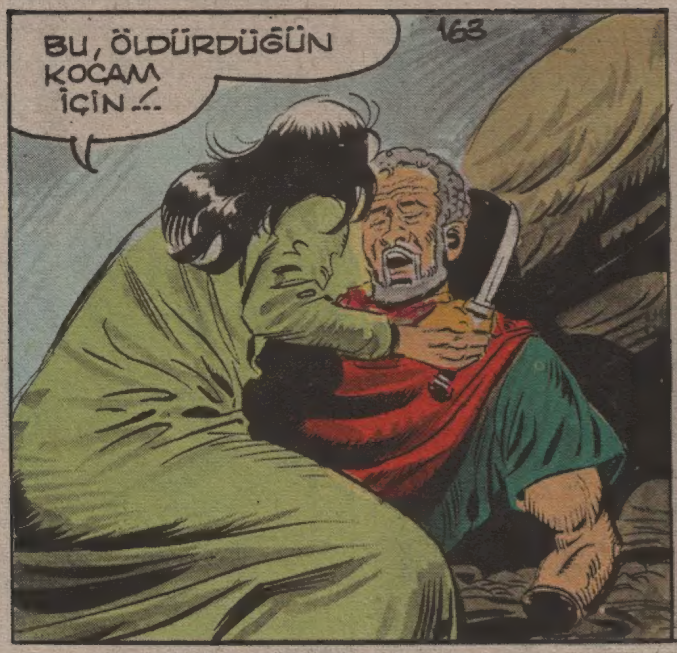

Bilge Hatun, Kara Murat'ın cevap vermesini beklemeden eğildi, Karlos'un yerde duran hançerini aldı bir sıçrayışta adamın göğsüne oturdu, çılgın bir hırs içinde kafasını kesmeye koyuldu.

Bir yandan da:

—Bu öldürdüğün kocam için... Bu yavrum Saruhan için... Bu da canına kıydığın bütün Türkler için... diye söyleniyordu.

Bilge Hatun, herkesin dehşet dolu bakışları arasında Prens Karlos'un kafasını kesiyordu.

Kara Murat donmuş kalmıştı sanki... Bakışları Bilge Hatun'un elindeki kanlı bıçağa takılmıştı...

Annesinin dediklerini doğru buluyordu. Kadın, oğlunun elinin Karlos'un pis kanıyla kirlenmesini istememekle büyük incelik gös-

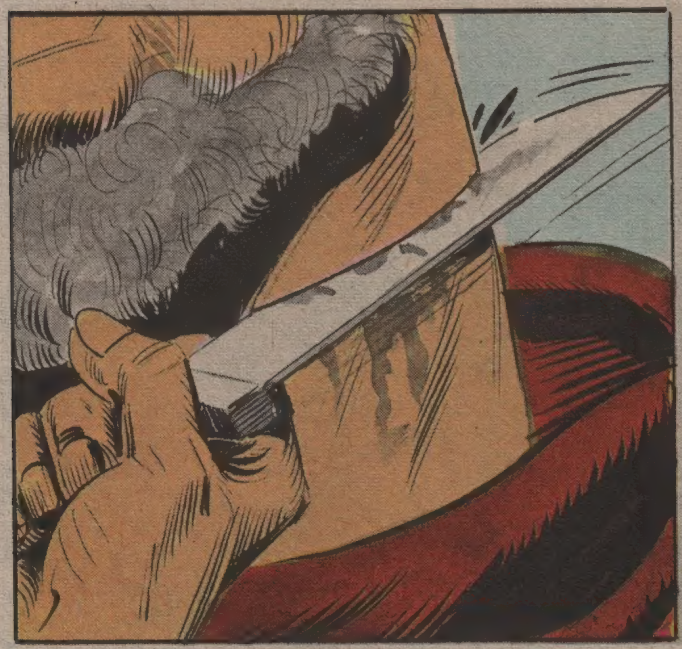

termiş oluyor, ayrıca düşmanına en aşağılık ölümü veriyordu...

Prens Carlos, derisini parçaayarak, etlerini keserek gırtlağına doğru inen bıçağın yarattığı acı içinde boğuk boğuk hırlıyor, kafasını sık sık oynatarak kurtulmaya çalışıyor ve durmadan ağlıyordu...

Bilge Hatun, ruhunu saran kin fırtınası içinde kendini kaybetmiş, kesiyor, kesiyordu.

Sonunda gırtlak kemiği de koptu hançer daha kolaylıkla işlemeye başladı. Az sonra kafa vücuttan ayrıldı.

Bilge Hatun şaşkın şaşkın önce çevresine, sonra kanlar içinde kalan üstüne başına baktı elindeki hançeri fırlatarak ayağa kalktı:

—İşte, şimdi temizledim... Dünyayı bir pislikten kurtardım...

Bütün Türkler, Prens Karlos'un ölüsüne tiksinerek bakıyordu. Kutsal intikam yerine getirilmiş, öldürülen tüm Türklerin öcü alınmıştı.

Bütün o kanlı işleri yapan zalim adam şimdi dişleri dökük, bir kısım kemikleri kırık ve kafası kesik olarak yerde yatıyordu...

Kara Murat:

"—İntikam bile yürek soğutmuyor, gidenleri geri dönmüyor" diye düşündü...

Yüzünde acı bir ifade vardı...

Birden elinde yumuşak bir temas hissetti... Baktı... Zeynep Sultan'ın sımsıcak eli elini tutmuştu...

Bir an göz göze geldiler... Genç kızın bakışları sevgi, anlayış ve şefkat doluydu.

Kara Murat'ın yüzü sanki yeni bir güneşin ışıklarıyla yıkanmış gibi aydınlandı...

Zeynep onun acısını paylaşmak, sevgilisini teselli etmek ister gibi yumuşacık sokuldu...

Kara Murat onu koluyla sardı, sonra başını kaldırıp gökyüzüne, uzaklara baktı... Her şey boştu... Hayatta gerçek olan tek şey sevgiydi...

★ ★ ★

Yıllar sonra ünlü tarihçiler bu kanlı olaydan şöyle söz ettiler:

"Bilge Hatun adındaki yaşlı kadın, kocasının intikamını almak için Prens Karlos'u koyun boğazlar gibi kesti... İnsanlığın lekesi ve belası olan bu canavardan yeryüzünü sonsuza dek kurtardı. Kendi soydaşları bile Karlos'un ölümüne üzülmediler..."

Bu serüvenin sonu